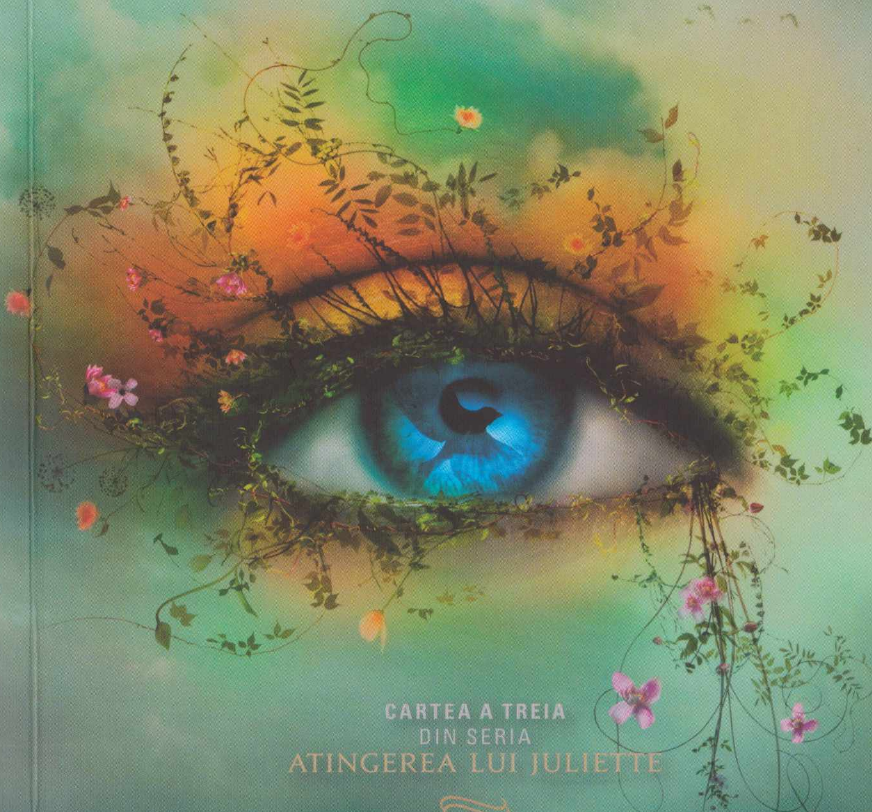
TEAMA VA ÎNVĂȚA SĂ SE TEAMĂ DE MINE

CARTEA A TREIA
DIN SERIA
ATINGEREA LUI JULIETTE

APRINDE-MĂ

TAHEREH MAFI

LEDA EDGE

„Periculoasă, sexy, romantică și intensă.
Vă provoc s-o lăsați din mână."
KAMI GARCIA

ÎNTR-O ZI S-AR PUTEA SĂ CEDEZ
ÎNTR-O ZI S-AR PUTEA SĂ MĂ
E L I B E R E Z

Nimic nu va mai fi la fel.

Soarta Punctului Omega e incertă. Toți cei dragi lui Juliette ar putea fi morți. Războiul ar putea lua sfârșit chiar înainte să înceapă.

Juliette e singura care stă în calea Restaurației. Știe că, dacă ea va supraviețui, Restaurația va fi înfrântă.

Dar, ca să distrugă Restaurația și pe bărbatul care a fost la un pas de a o ucide, Juliette va avea nevoie de singura persoană în care nu credea vreodată că poate avea încredere: va avea nevoie de Warner. Și, în timp ce ei doi lucrează cot la cot pentru a-și distruge dușmanul comun, Juliette va descoperi că tot ce a crezut vreodată că știe – despre Warner, despre abilitățile ei, ba chiar și despre Adam – era greșit.

ISBN: 978-606-793-766-4
9 786067 937664
www.edituracorint.ro
LEDA EDGE
dystopia

Colecţie coordonată de
SHAUKI AL-GAREEB

TAHEREH MAFI

APRINDE-MĂ

CARTEA A TREIA
DIN SERIA
ATINGEREA LUI JULIETTE

Traducere din limba engleză de
SHAUKI AL-GAREEB

CORINT
BOOKS
2020

Redactare: MIRELLA ACSENTE
Tehnoredactare computerizată: MIHAELA CIUFU

ISBN 978-606-793-766-4

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MAFI, TAHEREH
Aprinde-mă / Tahereh Mafi; trad. din lb. engleză de
Shauki Al-Gareeb. - Bucureşti: Corint Books, 2020
ISBN 978-606-793-766-4

I. Al-Gareeb, Shauki (trad.)

821.111

Pentru cititorii mei.

Pentru dragostea şi sprijinul vostru.

Acest volum este pentru voi.

UNU

Sunt o clepsidră.

Cei 17 ani ai mei s-au prăbuşit şi m-au îngropat din interior spre exterior. Îmi simt picioarele pline de nisip şi ţintuite laolaltă, iar din minte mi se revarsă granule de indecizie, alegeri nefăcute şi nerăbdătoare pe măsură ce timpul se scurge din trupul meu. Mânuţa unui ceas mă loveşte uşor la unu şi doi, trei şi patru, şoptind salut, hai sus, ridică-te,

trezeşte-te

trezeşte-te

Trezeşte-te! şopteşte el.

Inspir scurt şi sunt trează, dar nu ridicată, surprinsă, dar nu speriată, cumva privind în acei ochi verzi extrem de disperaţi care par să ştie prea multe, prea bine. Aaron Warner Anderson stă aplecat deasupra mea, studiindu-mă cu o privire îngrijorată, cu mâna ridicată de parcă era pe cale să mă atingă.

Se trage brusc înapoi.

Se uită lung, fără să clipească, iar pieptul îi urcă şi coboară întruna.

Bună dimineaţa! presupun eu.

Sunt nesigură de vocea mea, de oră şi de această zi, de aceste cuvinte care-mi ies de pe buze şi de acest trup care mă găzduieşte.

Observ că poartă o cămaşă, vârâtă pe jumătate în pantalonii negri, curios de neşifonaţi. Mânecile îi sunt suflecate, mai sus de coate.

Îmi lasă impresia că-l doare să zâmbească.

Mă ridic în capul oaselor şi Warner se mută ca să-mi facă loc. Mă văd nevoită să închid ochii pentru a potoli ameţeala care m-a cuprins, însă mă silesc să rămân nemişcată până ce-mi trece această senzaţie.

Sunt obosită şi slăbită de foame, dar, în afară de câteva zone dureroase, se pare că sunt în regulă. Sunt în viaţă. Respir şi clipesc şi mă simt umană şi ştiu exact de ce.

Mă uit în ochii lui.

— Mi-ai salvat viaţa.

Am fost împuşcată în piept.

Tatăl lui Warner mi-a străpuns trupul cu un glonţ şi încă îi simt ecourile. Dacă mă concentrez, pot retrăi momentul exact când s-a întâmplat; durerea: atât de intensă, atât de sfâşietoare; n-am s-o pot uita niciodată.

Inspir speriată.

Sunt dintr-odată conştientă de această cameră necunoscută familiară şi o senzaţie de panică pune repede stăpânire pe mine, urlând că nu m-am trezit acolo unde am adormit. Inima mi-o ia la goană şi mă îndepărtez de el, lovindu-mă cu spatele de tăblia patului, apucând strâns aşternutul, încercând să nu mă zgâiesc la candelabrul pe care mi-l amintesc mult prea bine...

— E OK..., spune Warner. E în regulă...

— Ce caut aici?

Panică, panică; groaza îmi umbreşte cunoştinţa.

— De ce m-ai adus din nou aici?

— Juliette, te rog, n-am de gând să-ţi fac rău...

— Atunci, de ce m-ai adus aici?

Vocea începe să mi se frângă şi mă căznesc s-o menţin fermă.

— De ce m-ai adus înapoi în acest *loc infect*...

— A trebuit să te ascund.

Warner răsuflă prelung şi îşi mută privirea asupra peretelui.

— Poftim? De ce?

— Nimeni nu ştie că trăieşti, răspunde el, apoi se întoarce şi se uită la mine. Trebuia să mă întorc la bază. Trebuia să pretind că totul revenise la normal şi nu mai aveam timp.

Mă silesc să îndepărtez teama de mine.

Îi studiez chipul şi-i analizez tonul răbdător şi sincer. Îmi amintesc de el aseară – probabil c-a fost aseară –, îmi amintesc chipul lui, îmi amintesc cum s-a întins lângă mine în întuneric. Era tandru şi bun şi delicat şi m-a salvat, mi-a salvat viaţa. Probabil că m-a cărat în braţe până la pat. M-a învelit lângă el. Cel mai probabil el a făcut-o.

Dar când îmi privesc trupul, îmi dau seama că port haine curate, fără pete de sânge sau găuri sau alte cele, şi mă întreb cine m-a spălat, mă întreb cine m-a schimbat, şi-mi fac griji că cel mai probabil tot Warner a fost.

— Tu mi-ai... Şovăi, atingând tivul tricoului pe care-l port. Tu mi-ai... vreau să zic... hainele mele...

Zâmbeşte. Mă măsoară cu privirea până ce mă înroşesc şi mă hotărăsc că-l urăsc puţin, apoi clatină din cap. Îşi coboară privirea în palme.

— Nu, răspunde. Fetele s-au ocupat de asta. Eu doar te-am dus în pat.

— Fetele, şoptesc eu, uluită.

Fetele.

Sonya şi Sara. Şi ele erau acolo, gemenele vindecătoare, ele l-au ajutat pe Warner. Ele l-au ajutat să mă salveze, întrucât el e singurul care mă poate atinge acum, singura persoană din lume care ar fi putut să le transfere în siguranţă puterile vindecătoare în trupul meu.

Gândurile mi-au luat foc.

Unde sunt fetele ce s-a întâmplat cu fetele şi unde e Anderson şi războiul şi o Doamne ce s-a întâmplat cu Adam şi Kenji şi Castle şi trebuie să mă ridic trebuie să mă ridic trebuie să mă ridic şi să mă dau jos din pat şi să plec

dar

încerc să mă mişc şi Warner mă prinde. Sunt dezechilibrată, instabilă; încă am senzaţia că picioarele-mi sunt ancorate de acest pat şi dintr-odată sunt incapabilă să respir şi văd pete şi simt că mă ia cu leşin. Trebuie să mă ridic. Trebuie să ies.

Nu pot.

— Warner. Îl privesc alarmată. Ce s-a întâmplat? Ce se întâmplă cu bătălia...?

— Te rog, spune el, apucându-mă de umeri. Trebuie s-o iei mai uşor; trebuie să mănânci ceva...

— *Spune-mi...*

— Nu vrei mai întâi să mănânci ceva? Sau să faci un duş?

— Nu, mă aud spunând. Trebuie să ştiu acum.

Un moment. Două şi trei.

Warner ia o gură adâncă de aer. Şi încă un milion. Mâna dreaptă peste cea stângă, rotind inelul cu jad de pe degetul mic iar şi iar şi iar şi iar

— S-a terminat, spune el.

— Poftim?

Rostesc cuvântul, dar buzele mele nu scot niciun sunet. Sunt amorţită, cumva. Clipesc şi nu văd nimic.

— S-a terminat, repetă el.

— Nu.

Răsuflu cuvântul, răsuflu acea imposibilitate.

El încuviinţează din cap. Nu e de acord cu mine.

— Nu.

— Juliette.

— Nu, spun eu. Nu. Nu. Nu fi prost, îi spun. Nu fi ridicol, îi spun. *Nu mă minţi, fir-ai tu să fii*, dar acum vocea mea e piţigăiată şi frântă şi tremură şi: Nu, icnesc eu, nu, nu, *nu*...

De data asta chiar mă ridic. Ochii mi se umplu repede de lacrimi şi clipesc şi clipesc, dar lumea e o harababură, şi vreau să râd, deoarece mă gândesc doar la cât de oribilă şi de frumoasă e, că ochii noştri înceţoşează adevărul când nu suportăm să-l vedem.

Pământul e tare.

Ştiu sigur că e adevărat, întrucât, dintr-odată, e lipit de faţa mea şi Warner încearcă să mă atingă, dar cred că ţip şi-l plesnesc peste mâini, deoarece ştiu deja răspunsul. Probabil că ştiu deja răspunsul, întrucât simt cum repulsia dă în clocot şi-mi deranjează măruntaiele, dar tot întreb. Sunt întinsă pe orizontală şi cumva încă mă înclin şi găurile din capul meu se lărgesc şi mă zgâiesc la un punct de pe mochetă la nici trei metri de mine şi nici măcar nu sunt sigură că trăiesc, dar trebuie să-l aud spunând-o.

— De ce? întreb eu.

Doar două cuvinte, stupide şi simple.

— De ce s-a terminat bătălia? întreb.

Nu mai respir, nu mai vorbesc deloc; pur şi simplu dau literele afară printre buze.

Warner nu se uită la mine.

Se uită la perete şi la podea şi la aşternutul de pe pat şi la felul în care îi arată încheieturile degetelor când îşi face mâinile pumn dar nu nu la mine nu vrea să se uite la mine şi următoarele lui cuvinte sunt atât, atât de blânde...

— Pentru c-au murit, iubire. Au murit cu toţii.

DOI

Trupul mi se blochează.

Oasele mele, sângele meu, creierul meu îngheaţă pe loc, cedând în faţa unui soi de paralizie bruscă, incontrolabilă, care se împrăştie atât de repede prin mine, încât nici nu pot respira. Icnesc cu dificultate, hârcâit, iar pereţii se tot leagănă în faţa mea.

Warner mă trage în braţele lui.

— Dă-mi drumul! ţip eu, dar, o, numai în imaginaţia mea, întrucât buzele nu-mi mai funcţionează şi inima tocmai mi-a expirat şi mintea s-a dus la naiba pe ziua de azi şi ochii mei ochii mei cred că sângerează.

Warner şopteşte vorbe de alinare pe care nu le aud şi braţele lui sunt petrecute cu totul în jurul meu, încercând să mă potolească prin pură forţă fizică, dar e inutil.

Nu simt nimic.

Warner mă şuşuieşte, legănându-mă, şi abia atunci îmi dau seama că scot cel mai înfiorător şi mai asurzitor sunet, din cauza agoniei care mă sfredeleşte. Vreau să vorbesc, să protestez, să-l acuz pe Warner, să-l învinuiesc, să-l numesc mincinos, dar nu pot spune nimic, nu pot forma altceva decât nişte sunete atât de demne de milă, încât mi-e ruşine de mine însămi. Mă eliberez din braţele lui, gâfâind şi aplecându-mă în faţă, apucându-mă de abdomen.

— Adam...

Mă înec pronunțându-i numele.

— Juliette, te rog...

— Kenji.

Hiperventilez cu fața în mochetă acum.

— Iubire, te rog, dă-mi voie să te ajut...

— Și James? mă aud spunând. El a fost lăsat la Punctul Omega... N-a avut v-voie să v-vină...

— Totul a fost distrus, spune Warner încet, tărăgănat. Totul. Au torturat niște membri de-ai voștri pentru a le da locul exact al Punctului Omega. Apoi au bombardat întregul ansamblu.

— O, Doamne...

Îmi acopăr gura cu o mână și mă zgâiesc, fără să clipesc, la tavan.

— Îmi pare atât de rău! spune el. Habar n-ai cât de rău îmi pare!

— Mincinosule! șoptesc eu, cu venin în glas. Sunt furioasă și rea și zău dacă-mi pasă. Nu-ți pare rău deloc!

Mă uit la el suficient cât să-i văd durerea ivindu-se și dispărându-i imediat din privire. Își drege vocea.

— Îmi pare rău, repetă el, încet, dar pe un ton ferm.

Își ia haina de pe suportul de umerașe din apropiere; și-o pune pe el fără să scoată vreun cuvânt.

— Unde pleci? îl întreb, simțindu-mă imediat vinovată.

— Ai nevoie de timp ca să procesezi asta și în mod clar compania mea nu ți-e utilă. Mă voi ocupa de câteva sarcini până ce vei fi pregătită să vorbești.

— Te rog, spune-mi că te înșeli!

Vocea mi se frânge. Respirația mi se oprește.

— Spune-mi că există șansa să te înșeli...

Warner se uită lung la mine pentru ceea ce pare o eternitate.

— Dacă ar fi existat chiar şi cea mai mică şansă de a te putea feri de această durere, spune el într-un târziu, aş fi profitat de ea. Trebuie să ştii că n-aş fi spus-o dacă n-ar fi fost absolut adevărat.

Şi *asta* – sinceritatea lui – e cea care mă frânge în două. Întrucât adevărul e atât de insuportabil, încât mi-aş dori să mă mintă.

Nu-mi amintesc când a plecat Warner.

Nu-mi amintesc cum a plecat sau ce-a spus. Tot ce ştiu e că am stat ghemuită pe podea mult timp. Suficient de mult ca lacrimile să se transforme în sare, suficient de mult ca să mi se usuce gâtul şi să mi se crape buzele şi să-mi bubuie capul la fel de tare ca inima.

Mă ridic încetişor în capul oaselor şi simt cum creierul mi se răsuceşte undeva în craniu. Reuşesc să mă sui pe pat şi stau acolo, în continuare amorţită, dar mai puţin, şi-mi ridic genunchii la piept.

Viaţa fără Adam.

Viaţa fără Kenji, fără James şi Castle şi Sonya şi Sara şi Brendan şi Winston şi toţi cei de la Punctul Omega. Prietenii mei, cu toţii distruşi prin apăsarea unui buton.

Viaţa fără Adam.

Mă ţin bine, rugându-mă să-mi treacă durerea.

Nu trece.

Adam nu mai e.

Prima mea dragoste. Primul meu prieten. Singurul meu prieten când nu aveam pe nimeni, iar acum nu mai

e şi nu ştiu cum mă simt. Ciudat, în mare parte. Şi delirantă. Mă simt pustiită şi distrusă şi înşelată şi vinovată şi furioasă şi disperat de tristă.

Începuserăm să ne îndepărtăm unul de altul de când evadaserăm la Punctul Omega, dar asta a fost doar din vina mea. El voia mai mult de la mine, iar eu voiam ca el să aibă o viaţă lungă. Voiam să-l protejez de durerea pe care i-o puteam provoca. Am încercat să-l uit, să merg mai departe fără el, să mă pregătesc de un viitor în care să fiu separată şi departe de el.

Credeam că, păstrând distanţa, aveam să-l ţin în viaţă.

Ce fată proastă!

Lacrimile sunt proaspete şi curg cu repeziciune acum, călătorind în linişte pe obrajii mei şi coborându-mi în gura deschisă, care gâfâie. Umerii îmi tremură întruna şi strâng din pumni fără oprire şi simt durere prin tot trupul şi genunchii mi se lovesc şi vechile obiceiuri îmi ies de sub piele şi număr crăpături şi culori şi sunete şi tremurături şi mă legăn înainte şi înapoi şi înainte şi înapoi şi înainte şi înapoi şi trebuie să-l las să plece trebuie să-l las să plece trebuie trebuie

Închid ochii

şi *respir.*

Respiraţii aspre, dure, care mă irită.

Inspir.

Expir.

Le număr.

Am mai trec prin asta, îmi spun. Am fost şi mai singură decât acum, mai lipsită de speranţă decât acum, mai disperată decât acum. Am mai trecut prin asta şi am supravieţuit. Pot face faţă.

Însă n-am mai fost niciodată atât de tâlhărită. Dragoste și posibilități, prietenii și viitoruri: duse. Trebuie s-o iau de la capăt acum; să înfrunt din nou singură lumea. Trebuie să fac o ultimă alegere: să renunț sau să merg mai departe.

Așa că mă ridic în picioare.

Capul mi se învârtejește, gândurile se lovesc unul de altul, dar îmi înghit lacrimile. Îmi încleștez pumnii și încerc să nu țip și îmi ascund prietenii în inimă și

răzbunarea

cred eu

n-a părut niciodată mai dulce.

TREI

Ţine-te bine
Rezistă
Înalţă privirea
Fii puternică
Aşteaptă
Nu ceda
Arată puternică
Rămâi tare
Într-o zi s-ar putea să cedez
Într-o zi s-ar putea
să mă
e l i b e r e z

Warner nu-şi poate ascunde expresia surprinsă când revine în cameră.

Ridic privirea şi închid caietul din mână.

— Mi-l iau înapoi, îi spun.

El clipeşte şi spune:

— Te simţi mai bine.

Încuviinţez din cap peste umăr.

— Caietul meu stătea aici, pe noptieră.

— Da, spune el tărăgănat, precaut.

— Îl iau înapoi.

Înţeleg. Stă în continuare lângă uşă, încă înlemnit, încă măsurându-mă cu privirea. Te duci... Clatină din cap. Scuză-mă, pleci undeva?

Abia atunci îmi dau seama că mă îndrept deja spre uşă.

Trebuie să ies de-aici.

Warner nu spune nimic. Face câţiva paşi precauţi în cameră, îşi scoate haina şi o pune pe spătarul unui scaun. Scoate trei pistoale din tocurile prinse la spate şi le pune cu mişcări lente pe noptiera pe care stătea caietul meu. Când ridică într-un final privirea, observ că zâmbeşte în colţul gurii.

Îşi vâră mâinile în buzunare. Zâmbetul i se lăţeşte.

Unde pleci, iubire?

Trebuie să mă ocup de nişte lucruri.

Chiar aşa?

Se reazemă cu un umăr de perete şi-şi încrucişează braţele la piept. Zâmbeşte întruna.

Da.

Deja mă scoate din sărite.

Warner aşteaptă. Se uită lung la mine. Încuviinţează o dată din cap, ca şi când mi-ar spune „Bine, pleacă"

Tatăl tău...

Nu-i aici.

Aha.

Încerc să-mi ascund şocul, dar acum nu ştiu de ce eram atât de sigură că Anderson avea să fie în continuare aici. Asta complică lucrurile.

– Chiar credeai c-o să poţi ieşi din camera asta, îmi spune Warner, să baţi la uşa tatălui meu şi să-i faci de petrecanie?

Da.

— Nu.

— Mincinosul roade osul, spune Warner pe un ton blând.

Îi arunc o căutătură urâtă.

— Tatăl meu a plecat, continuă Warner. S-a întors în capitală, și le-a luat și pe Sonya și Sara cu el.

Icnesc, îngrozită.

— Nu!

Warner nu mai zâmbește.

— Ele... trăiesc? îl întreb.

— Nu știu, răspunde el, ridicând simplu din umeri. Probabil că da, altminteri nu văd cu ce i-ar fi de folos tatălui meu.

— *Trăiesc?* zic, și inima îmi bate atât de tare, încât s-ar putea să fac infarct. Trebuie să le aduc înapoi... Trebuie să le găsesc, eu...

— Tu, ce? Warner mă privește cu atenție. Cum ai s-ajungi la taică-meu? Cum ai să-l găsești?

— Nu știu! Fac pași prin cameră acum. Dar trebuie să le găsesc. S-ar putea să fie singurele prietene care mi-au mai rămas în această lume și...

Mă opresc.

Mă întorc brusc, cu sufletul la gură.

— Dacă mai sunt și alții? șoptesc eu, prea speriată pentru a-mi face speranțe.

Mă întâlnesc cu Warner la jumătatea încăperii.

— Dacă mai există și alți supraviețuitori? îl întreb, acum mai tare. Dacă se ascund pe undeva?

– Pare puţin probabil.

– Dar există o posibilitate, nu-i aşa?

Sunt disperată.

– Dacă există şi cea mai mică posibilitate...

Warner oftează. Îşi trece o mână prin părul de la ceafă.

– Dacă ai fi văzut distrugerea aşa cum am văzut-o eu, n-ai mai spune astfel de lucruri. Speranţa îţi va frânge din nou inima.

Genunchii au început să-mi cedeze.

Mă agăţ de cadrul patului, respirând accelerat, iar mâinile îmi tremură. Nu mai ştiu nimic. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu Punctul Omega. Nu ştiu unde se află capitala sau cum să ajung acolo. Nu ştiu dacă voi putea măcar să ajung la timp la Sonya şi la Sara. Dar nu pot alunga această speranţă bruscă şi stupidă că mai mulţi dintre prietenii mei au supravieţuit cumva.

Întrucât ei sunt mai puternici decât atât – mai isteţi.

– Se pregăteau de mult timp pentru război, mă trezesc spunând. Probabil c-aveau un plan de rezervă. Un loc în care să se ascundă...

– Juliette...

– Fir-ar să fie, Warner! Trebuie să-ncerc. Trebuie să mă laşi să mă uit.

– Nu e sănătos, zice el, refuzând să mă privească în ochi. E periculos să crezi că există şansa ca cineva să fie încă în viaţă.

Mă holbez la profilul său puternic, ferm.

El îşi studiază mâinile.

— Te rog, șoptesc.

Warner oftează.

— Trebuie să vizitez complexurile de locuințe mâine sau poimâine, doar ca să supraveghez mai bine procesul de reconstrucție a zonei. Se încordează în timp ce vorbește. Am pierdut mulți civili, spune el. Prea mulți. Cei rămași sunt pe bună dreptate traumatizați și supuși, așa cum intenționa tatăl meu. Li s-a luat și orice sâmbure de speranță pe care l-ar fi putut avea pentru a se răzvrăti.

Inspir scurt.

— Iar acum totul trebuie pus repede la loc, continuă el. Cadavrele sunt adunate și incinerate. Unitățile de cazare distruse sunt înlocuite. Civilii sunt forțați să se întoarcă la muncă, orfanii sunt mutați și celorlalți copii li se cere să meargă la școala din sectorul lor. Restaurația, zice el, nu le îngăduie oamenilor să jelească.

Se lasă o tăcere apăsătoare între noi.

— Cât timp supraveghez complexurile, spune Warner, pot găsi o cale de a te duce înapoi la Punctul Omega. Îți pot arăta ce s-a întâmplat. Și atunci, când ai să vezi în sfârșit că nu te mint, va trebui să faci o alegere.

— Ce alegere?

— Trebuie să hotărăști care-i următorul tău pas. Poți să rămâi aici, cu mine, zice el, șovăind, sau, dacă preferi, pot face toate aranjamentele să locuiești neobservată, undeva pe vreun teritoriu nereglementat. Dar va fi o existență solitară, spune el încet. Nu te poți lăsa descoperită.

— Oh...

O pauză.

Da, zice el.

O altă pauză.

– *Sau*, îi zic, plec, îl găsesc pe tatăl tău, îl omor şi înfrunt singură consecinţele.

Warner încearcă să-şi ascundă zâmbetul şi eşuează.

Îşi lasă privirea în jos şi râde un pic înainte să se uite fix în ochii mei. Clatină din cap.

— Ce-i atât de amuzant?

– Scumpa mea fată.

— *Ce e?*

— Aşteptam de ceva timp acest moment.

— La ce te referi?

— În sfârşit eşti pregătită, spune el. În sfârşit eşti pregătită să lupţi.

Şocul se scurge prin mine.

— Fireşte că sunt!

Într-o clipă sunt bombardată de amintiri de pe câmpul de luptă, de groaza de a fi împuşcată mortal. Nu mi-am dat uitării prietenii sau convingerea mea reiterată, hotărârea mea de a face lucrurile diferit. De a schimba lucrurile. De a mă lupta cu adevărat de data asta, fără să stau pe gânduri. Indiferent de ce se întâmplă – şi indiferent de ceea ce descopăr –, nu mai există întoarcere pentru mine. Nu mai am alte alternative.

N-am uitat.

— Merg înainte sau mor.

Warner râde sonor. Arată de parcă mai are un pic şi plânge.

— Am să-l *ucid* pe tatăl tău, îi spun, şi am să distrug Restauraţia.

Încă mai zâmbeşte.

— *O voi* face.

— Ştiu, spune el.

— Atunci, de ce râzi de mine?

— Nu râd, zice el blând. Ci mă întreb doar dacă n-ai vrea să te ajut.

PATRU

Poftim?

Clipesc mărunt, neîncrezătoare.

Mereu ţi-am spus, îmi zice Warner, că am face o echipă formidabilă. Mereu ţi-am spus că aşteptam să fii pregătită – să-ţi recunoşti furia, propria-ţi forţă. Aşteptam asta din ziua în care te-am cunoscut.

Dar tu voiai să mă foloseşti pentru Restauraţie... Voiai ca eu să torturez oameni nevinovaţi...

- Nu-i adevărat.

Poftim? Despre ce vorbeşti? Tu, *cu gura ta*, mi-ai zis...

– Te-am minţit, zice el, dând din umeri.

Rămân cu gura căscată.

– Există trei lucruri pe care ar trebui să le ştii despre mine, iubire. Face un pas înainte. Primul, zice el, e că-mi urăsc tatăl mai mult decât ai putea fi vreodată capabilă să înţelegi. Îşi drege vocea. Al doilea e că sunt o persoană nemilos de egoistă, care, în aproape fiecare situaţie, ia decizii bazate în întregime pe interesele proprii. Şi al treilea... Face o pauză în timp ce se uită în jos şi râde un pic. Niciodată n-am avut de gând să te folosesc ca pe o armă.

Nu mai am cuvinte.

Mă aşez.

Amorţită.

— Asta a fost o schemă elaborată pe care am născocit-o în întregime pentru tatăl meu, continuă Warner. Trebuia

să-l conving că va fi o idee bună să investească în cineva ca tine, că te-am putea folosi pentru câştiguri militare. Şi, ca să fiu cu adevărat sincer, încă nu sunt sigur cum de mi-a reuşit. Ideea e ridicolă. Să iroseşti atâta timp, bani şi energie ca să reformezi o fată care chipurile suferă de psihoză doar de dragul torturii? Clatină din cap. Am ştiut de la bun început că va fi o iniţiativă inutilă; o adevărată pierdere de vreme. Există alte metode, multe mai eficiente, de a extrage informaţiile de la cei ostili.

— Atunci, de ce... de ce m-ai vrut?

Ochii lui licăresc în sinceritatea lor.

— Voiam să te analizez.

— Poftim? fac eu.

Se întoarce cu spatele la mine.

— Ştiai, începe el, atât de încet, încât fac eforturi să-l aud, că mama mea locuieşte în acea casă? Se uită la uşa închisă şi continuă: Cea în care te-a adus tatăl meu? Cea în care te-a împuşcat? Ea era în camera ei. Vizavi de camera în care te ţinea pe tine.

Când nu-i răspund, Warner se întoarce cu faţa spre mine.

— Da, şoptesc eu. Tatăl tău a menţionat ceva în legătură cu ea.

— A, da?

Teama îi apare şi dispare în trăsături. Îşi maschează imediat emoţia.

— Şi ce anume, zice el, căznindu-se să pară calm, ţi-a spus despre ea?

— Că e bolnavă, îi răspund, detestându-mă pentru tremurul care îi străbate trupul. Că o ţine acolo fiindcă nu îi prieşte la complexurile de locuinţe.

Warner se reazemă de perete, arătând ca şi când are nevoie de acel punct de sprijin. Inspiră adânc.

Da, încuviinţează el într-un târziu. E adevărat. E bolnavă. S-a îmbolnăvit deodată.

Ochii lui se concentrează pe un punct îndepărtat dintr-o altă lume.

— Când eram mic, părea să fie perfect în regulă, continuă el, răsucind întruna inelul cu jad de pe deget. Dar apoi, într-o zi, pur şi simplu... a luat-o razna. Ani la rândul m-am luptat cu tata să caute un tratament, să găsească un leac, dar lui nu i-a păsat niciodată. Am fost singurul care a încercat s-o ajute, şi indiferent pe cine contactam, niciun doctor n-a putut s-o trateze. Nici măcar unul, spune el, de-abia respirând, n-a ştiut ce era în neregulă cu ea. E într-o perpetuă stare de agonie, zice el, iar eu am fost mereu mult prea egoist ca să îngădui să moară. Îşi ridică privirea. Iar apoi am auzit despre tine. Auzisem poveşti despre tine, zvonuri, zice el. Şi asta mi-a oferit speranţă pentru prima oară. Voiam să ajung la tine; voiam să te studiez. Voiam să te ştiu şi să te-nţeleg direct de la sursă. Deoarece, în toată cercetarea mea, tu erai singura persoană despre care auzisem vreodată şi care mi-ar putea oferi răspunsuri în legătură cu problema mamei mele. Eram disperat, îmi mărturiseşte el. Eram dispus să încerc orice.

— Cum adică? îl întreb. Cum ar putea cineva ca mine să te ajute cu mama ta?

Ochii lui îi găsesc din nou pe-ai mei, scânteind de teamă.

— Deoarece, iubire, tu nu poţi atinge pe nimeni. Iar ea, spune Warner, ea nu poate fi atinsă.

CINCI

Mi-am pierdut capacitatea de a vorbi.

— Acum, în sfârşit, îi înţeleg durerea, spune Warner. În sfârşit înţeleg cum e să fii în locul ei. Datorită ţie. Deoarece am văzut ce a însemnat pentru tine – ce înseamnă – să duci pe umeri o asemenea povară, să exişti cu o asemenea putere şi să trăieşti printre aceia care nu înţeleg. Îşi reazemă capul de perete şi îşi apasă podul palmelor peste ochi. Mama, la fel ca tine, continuă el, probabil că trăieşte cu senzaţia că în ea sălăşluieşte un monstru. Dar, despre deosebire de tine, singura ei victimă e ea însăşi. Nu poate trăi în propria-i piele. Nu poate fi atinsă de nimeni; nici măcar de propriile-i mâini. Nu poate nici măcar să-şi dea un fir de păr de pe frunte sau să-şi încleşteze pumnii. Îi e teamă să vorbească, să-şi mişte picioarele, să-şi întindă braţele, ba chiar şi să se aşeze într-o poziţie mai confortabilă, pur şi simplu din cauză că senzaţia pielii ei frecându-se de ea însăşi îi provoacă o durere sfâşietoare. Warner îşi lasă mâinile să cadă. Se pare, zice el, silindu-se să-şi păstreze glasul ferm, că ceva din căldura contactului uman stârneşte această putere groaznică, distructivă dinlăuntrul ei, şi, din cauză că e deopotrivă creatoarea şi receptoarea durerii, e oarecum incapabilă să se omoare. Cu alte cuvinte, e prizonieră în propriile-i oase, incapabilă să scape de această tortură autoprovocată.

Mă ustură ochii. Clipesc mărunt.

Vreme de mulți ani, am crezut că viața mea a fost dificilă; am crezut că am înțeles ce înseamnă să suferi. Dar asta... asta e ceva ce nici măcar eu nu pot înțelege. Nu mi-a trecut niciodată prin minte c-ar putea exista cineva care să se afle într-o situație mai gravă decât a mea.

Mă face să-mi fie rușine că mi-am plâns de milă.

– Vreme îndelungată, continuă Warner, am crezut că era doar... bolnavă. Am crezut că se pricopsise cu un soi de boală care îi ataca sistemul imunitar, ceva care îi făcea pielea sensibilă și dureroasă. Am presupus că la un moment dat, dacă primea un tratament adecvat, avea să se vindece. Am tot sperat, până ce mi-am dat seama într-un târziu că anii trecuseră și nimic nu se schimbase. Agonia constantă a început să-i distrugă echilibrul mintal; la un moment dat pur și simplu a renunțat la viață. I-a îngăduit durerii să preia frâiele. A refuzat să se dea jos din pat sau să mănânce în mod regulat; a încetat să-i mai pese de igiena elementară. Iar soluția tatălui meu a fost s-o drogheze. O ține încuiată în casa aia, singură, cu excepția unei infirmiere care să-i țină companie. Acum a devenit dependentă de morfină și și-a pierdut complet mințile. Nici măcar nu mă mai știe. Nu mă mai recunoaște. Și în puținele dăți când am vrut să-i opresc medicația, spune el, vorbind încet acum, a încercat să mă omoare. Warner tace preț de o clipă, arătând ca și cum a uitat că eu încă sunt aici. Copilăria mea a fost aproape suportabilă uneori, continuă el, numai și numai datorită ei. Și în loc să-i pese de ea, tatăl meu a transformat-o în ceva imposibil de recunoscut. Își

ridică privirea, râzând. Mereu am crezut c-aş putea repara asta, zice el. Mă gândeam că, dac-aş putea găsi rădăcina acestui lucru... Mă gândeam c-aş putea face ceva, mă gândeam c-aş... Se opreşte. Îşi trece o mână peste faţă. Nu ştiu, şopteşte el şi se întoarce. Dar n-am avut niciodată de gând să-ţi folosesc puterile împotriva voinţei tale. Ideea asta nu m-a atras niciodată. Nu trebuia decât să mă prefac în continuare. Vezi tu, tatăl meu nu aprobă deloc interesul pe care-l acord bunăstării mamei mele.

Arborează un zâmbet ciudat, chinuit. Privirea i se îndreaptă spre uşă. Râde.

— El nu a intenţionat niciodată s-o ajute. Ea e o povară faţă de care el simte numai repulsie. Crede că dacă o ţine în viaţă îi face o mare favoare pentru care eu ar trebui să fiu recunoscător. Crede că asta ar trebui să fie suficient pentru mine, să am posibilitatea de a o vedea pe mama transformându-se într-o creatură sălbatică atât de mistuită de propria-i agonie, încât şi-a golit complet mintea. Warner îşi trece o mână tremurândă prin păr şi se prinde cu mâna de ceafă. Dar n-a fost, zice el încet. N-a fost suficient. A devenit o obsesie să încerc s-o ajut. S-o aduc înapoi la viaţă. Şi voiam s-o simt, îmi mărturiseşte el, privindu-mă fix în ochi. Voiam să ştiu ce înseamnă să înduri o asemenea durere. Voiam să ştiu ce trăieşte ea în fiecare zi. Nu mi-a fost niciodată teamă de atingerea ta, continuă el. De fapt, am primit-o cu braţele deschise. Eram pe deplin convins că la un moment dat vei sări la gâtul meu, că vei încerca să te aperi de mine; şi aşteptam cu nerăbdare acel moment. Dar n-ai făcut-o niciodată, zice el, clătinând din cap. Toate documentele din dosarele tale îmi

spuneau că eşti o creatură dezlănţuită, malefică. Mă aşteptam să fii o bestie, cineva care să încerce să mă omoare pe mine şi pe oamenii mei de fiecare dată când i se ivea ocazia – cineva care trebuia urmărit în permanenţă. Dar m-ai dezamăgit când am descoperit că erai prea umană, prea cumsecade. Insuportabil de naivă. Nu voiai să ripostezi. Priveşte în gol, lăsându-se în voia amintirilor. Nu reacţionai la ameninţările mele. Nu răspundeai lucrurilor care contau. Te purtai ca o copilă răzgâiată, spune el. Nu-ţi plăceau hainele tale. Nu voiai să te atingi de mâncărurile alea simandicoase.

Râde şi îşi dă ochii peste cap, iar eu am uitat brusc că mi-e milă de el.

Îmi vine să-i arunc cu ceva în cap.

— Ai părut foarte jignită, continuă el, când ţi-am cerut să porţi o *rochie*. Se uită la mine cu o privire amuzată. Şi iată-mă acolo, pregătit să-mi apăr viaţa în faţa unui monstru incontrolabil care putea omorî, zice el, care putea omorî un om *cu mâinile goale*... Îşi reprimă un alt hohot de râs. Şi tu făceai crize că primeai haine curate şi mâncare caldă. Of, continuă el, clătinând din cap cu ochii spre tavan, tare ridicolă mai erai! Erai de-a dreptul ridicolă şi era cea mai grozavă formă de distracţie de care avusesem parte vreodată. Nici nu-ţi poţi închipui cât de tare m-a bucurat. Îmi plăcea la nebunie să te scot din minţi, îmi spune el cu o privire răutăcioasă. *Îmi place* la nebunie să te scot din minţi.

Strâng atât de tare una din pernele lui, încât mă tem c-o s-o rup. Îi arunc o căutătură urâtă.

El râde de mine.

— Eram atât de împrăştiat! continuă el, zâmbind. Îmi doream mereu să-mi petrec timpul cu tine. Mă prefăceam că pun la cale diverse lucruri pentru aşa-zisul viitor al tău împreună cu Restauraţia. Erai inofensivă şi frumoasă, şi mereu *urlai* la mine, zice el, zâmbind cu toată gura. Dumnezeule, urlai la mine pentru cele mai neimportante lucruri! zice el, aducându-şi aminte. Dar n-ai pus niciodată mâna asupra mea. Niciodată, nici măcar ca să-ţi salvezi propria-ţi viaţă.

Îi piere zâmbetul.

— Asta mă îngrijora. Mă speria gândul că erai atât de dispusă să te sacrifici în loc să-ţi foloseşti abilităţile pentru a te apăra. Respiră adânc. Aşa c-am schimbat tactica. Am încercat să te intimidez, să te provoc să mă atingi.

Tresar, aducându-mi aminte mult prea bine de acea zi din camera albastră. Când m-a batjocorit şi m-a manipulat şi am fost la un pas de a-i face rău. Reuşise într-un final să găsească exact lucrurile potrivite pe care să mi le spună pentru a mă răni suficient cât să-l rănesc la rându-mi.

Aproape c-am făcut-o.

Îşi lasă capul într-o parte. Expiră adânc, înfrânt.

— Dar nici asta n-a funcţionat. Şi am început să uit destul de repede care era scopul meu iniţial. Am devenit atât de obsedat de tine, încât am uitat care era motivul pentru care te adusesem la bază în primul rând. Eram frustrat că nu voiai să cedezi, că refuzai să sari la mine chiar şi-atunci când ştiam că vrei s-o faci. Dar, de fiecare dată când eram pregătit să renunţ, aveai nişte momente, zice el, clătinând din cap. Aveai nişte momente incredibile când în sfârşit lăsai să ţi se întrezărească forţa brută, nestrunită. Era

ceva incredibil! Tace. Se reazemă de perete. Dar mereu te retrăgeai în carapacea ta. De parcă ţi-era ruşine. De parcă nu voiai să recunoşti acele trăiri care sălăşluiau în tine. Aşa c-am schimbat din nou tactica. Am încercat altceva. Ceva care ştiam – cu certitudine – că te va împinge dincolo de limite. Şi trebuie să recunosc, chiar a fost exact ceea ce mă aşteptam să fie, zice el, zâmbind. Chiar păreai cu adevărat vie pentru prima oară.

Mâinile mi-au îngheţat brusc.

— Camera de tortură, icnesc eu.

ȘASE

— Presupun c-o poţi numi şi-aşa, zice Warner, ridicând din umeri. Noi îi spunem sală de simulare.

— M-ai făcut să-l torturez pe copilaşul ăla! îi spun, furia şi mânia acelei zile începând să clocotească în mine.

Cum am putut să uit ce-a făcut? Ce m-a obligat să fac? Amintirile groaznice pe care m-a silit să le retrăiesc doar pentru amuzamentul lui.

— N-am să te iert niciodată pentru asta! mă răstesc eu pe un ton acid. N-am să te iert niciodată pentru ce i-ai făcut băieţelului ăluia. Pentru ce m-ai silit să-i fac!

Warner se încruntă.

— Scuze... Ce-ai zis?

— Ai sacrificat un *copil*!

Vocea îmi tremură acum.

— Pentru jocurile tale tâmpite! Cum ai putut face ceva atât de detestabil? Arunc cu perna în el. Eşti un *monstru* bolnav, lipsit de inimă!

Warner prinde perna care i se izbeşte de piept, uitându-se la mine de parcă nu m-a mai văzut până acum. Dar apoi un soi de înţelegere i se oglindeşte în trăsături şi perna îi alunecă dintre mâini. Cade pe jos.

— Oh..., face el, aproape şoptit. Închide ochii strâns, încercând să-şi înăbuşe amuzamentul. Of, o să mă ucizi, zice el, râzând cu poftă acum. Nu cred că pot suporta asta...

Despre ce vorbeşti? Ce naiba-i cu tine? îl întreb.

Zâmbeşte în continuare când zice:

– Iubire, spune-mi! Spune-mi exact ce s-a întâmplat în ziua aia.

Îmi încleştez pumnii, jignită de neruşinarea lui şi cuprinsă de o nouă mânie.

– Mi-ai dat să îmbrac nişte haine tâmpite şi sumare! Iar apoi m-ai dus la cele mai de jos niveluri ale Sectorului 45 şi m-ai încuiat într-o cameră murdară. Mi-aduc aminte perfect, îi spun, încercând să rămân calmă. Avea nişte pereţi galbeni dezgustători. O mochetă verde învechită. Şi o oglindă uriaşă cu două feţe.

Warner ridică din sprâncene. Îmi face semn să continui.

— Apoi... ai apăsat pe un soi de buton, zic eu, căznindu-mă să vorbesc mai departe.

Nu ştiu de ce încep să mă îndoiesc de ce spun.

— Şi nişte ţepi metalici uriaşi au început să iasă din pământ. Iar apoi – şovăi, oţelindu-mă – a intrat un copilaş. Era legat la ochi. Şi tu mi-ai spus că era înlocuitorul tău. Ai spus că dacă nu-l salvam, nici tu n-aveai s-o faci.

Warner se uită cu atenţie la mine acum. Îmi studiază ochii.

— Eşti sigură c-am spus asta?

— Da.

— Da? întreabă el, lăsându-şi capul într-o parte. Da, m-ai văzut tu cu ochii tăi spunând asta?

— N-nu, răspund eu repede, adoptând o atitudine prudentă, dar erau nişte difuzoare... Îţi auzeam vocea...

Warner inspiră adânc.

— Da; desigur.

— Am *auzit-o*, insist eu.

— Şi ce s-a întâmplat după ce m-ai auzit spunând asta?

Înghit în sec.

— A trebuit să-l salvez pe băieţel. Avea să moară. Nu vedea pe unde merge şi urma să fie străpuns de ţepii ăia. A trebuit să-l iau în braţe şi să încerc să găsesc o modalitate de a-l ţine fără să-l ucid.

O clipă de tăcere.

— Şi ai izbutit s-o faci? mă întreabă Warner.

— Da, şoptesc eu, nefiind în stare să înţeleg de ce îmi pune toate întrebările astea când a văzut cu ochii lui cum s-a desfăşurat scena. Dar băiatul a rămas fără vlagă, spun eu. A paralizat temporar în braţele mele. Iar apoi tu ai apăsat pe un alt buton şi ţepii au dispărut, iar eu l-am lăsat jos şi el... el a început să plângă din nou şi s-a izbit de picioarele mele goale. Iar apoi a început să urle. Şi eu... eu m-am enervat rău de tot pe tine...

— Astfel încât ai trecut prin beton, zice Warner, cu o urmă de zâmbet pe buze. Ai trecut printr-un perete de beton doar ca să încerci să mă strângi de gât.

— O meritai cu vârf şi îndesat! mă trezesc spunând. Meritai lucruri mult mai rele.

— Ei bine, oftează el. Dacă am făcut, de fapt, ce spui tu c-am făcut, sunt convins c-am meritat-o.

— Cum adică *dacă* ai făcut-o? Ştiu *sigur* c-ai făcut-o...

— Nu, zău?

— Zău!

— Atunci, iubire, spune-mi ce s-a întâmplat cu băiatul?

— Poftim?

Îngheţ; pe braţe încep să-mi crească ţurţuri.

— Ce s-a întâmplat, repetă el, cu băieţelul? Spui că l-ai pus jos. Dar apoi ai trecut printr-un perete de beton dotat cu o oglindă groasă, lată de doi metri, aparent fără să-ţi pese de copilaşul care pretinzi că se plimba prin cameră. Nu crezi că bietul băiat s-ar fi rănit într-o astfel de manifestare sălbatică şi nesăbuită? Soldaţii mei cu siguranţă s-au rănit. Ai doborât un perete din *beton*, iubire. Ai spart o bucată enormă de sticlă. Nu te-ai oprit să constaţi unde căzuseră bucăţile de perete sau cioburile, sau cine ar fi putut să se rănească în urma acestui lucru. Tace. Se uită lung la mine. Ai făcut-o cumva şi nu ştiu eu?

— Nu, şoptesc eu, şi simt cum sângele mi se scurge din corp.

— Deci ce s-a întâmplat după ce-ai plecat? mă întreabă el. Sau nu-ţi aminteşti acea parte? Te-ai întors şi ai plecat, imediat după ce-ai distrus încăperea, după ce mi-ai rănit oamenii şi pe mine m-ai aruncat pe jos. Te-ai întors, continuă el, şi ai ieşit imediat.

Am amorţit acum, aducându-mi aminte. E adevărat. Chiar aşa am făcut. N-am stat pe gânduri. Ştiam doar că trebuie să ies de acolo cât mai repede cu putinţă. Trebuia să ies, să-mi limpezesc gândurile.

— Deci ce s-a întâmplat cu băiatul? insistă Warner. El unde era când ai plecat? L-ai văzut? Ridică dintr-o sprânceană. Şi cum rămâne cu ţepii? întreabă el. Te-ai obosit să arunci o privire atentă spre podea ca să vezi de unde ar fi putut să iasă? Sau cum ar fi putut să străpungă

podeaua cu mochetă fără să provoace stricăciuni? Ai simţit cumva suprafaţa de sub picioarele tale că e sfâşiată sau inegală?

Respir cu dificultate acum, silindu-mă să rămân calmă. Nu-mi pot desprinde privirea de ochii lui.

— Juliette, iubire, spune el blând. În camera aia nu existau difuzoare. Întreaga încăpere e antifonată, echipată doar cu senzori şi camere. E o sală de simulare.

— Nu, şoptesc eu, refuzând să cred.

Nu vreau să accept că m-am înşelat, că Warner nu e monstrul pe care-l credeam. Nu poate schimba lucrurile acum. Nu mă poate deruta în halul ăsta! Nu aşa trebuie să funcţioneze asta.

— Nu-i posibil...

— Sunt vinovat, spune el, că te-am silit să treci printr-o asemenea simulare lipsită de scrupule. Îmi asum vina, şi ţi-am cerut deja scuze pentru acţiunile mele. Nu voiam decât să te fac să reacţionezi în sfârşit, şi ştiam că acel tip de recreare va declanşa iute ceva în tine. Dar, sfinte Dumnezeule, iubire – clatină din cap –, probabil c-ai o părere foarte proastă despre mine dacă mă crezi în stare să fur copilul cuiva doar ca să te urmăresc cum îl torturezi.

— N-a fost real? Nu-mi recunosc vocea răguşită şi panicată. N-a fost *real*?

Îmi zâmbeşte compătimitor.

— Eu am creat elementele de bază ale simulării, însă frumuseţea programului constă în faptul că evoluează şi se adaptează în timp ce procesează cele mai lăuntrice răspunsuri ale unui soldat. Îl folosim la antrenamentele

soldaților care trebuie să depășească anumite temeri sau să se pregătească pentru o misiune deosebit de importantă. Putem recrea aproape orice scenariu, spune el. Până și soldații care știu în ce se bagă vor uita că se află în cadrul unei simulări. Își mută privirea în altă parte și continuă: Știam că te va îngrozi, și tot am făcut-o. Și regret enorm că te-am rănit. Dar nu, spune el încet, uitându-se din nou la mine. Nimic n-a fost real. Tu ți-ai închipuit vocea mea în acea sală. Ți-ai închipuit durerea, sunetele, mirosurile. Totul a fost în mintea ta.

— Nu vreau să te cred, îi spun abia șoptit.

El încearcă să surâdă.

— De ce crezi că ți-am dat hainele alea? întreabă. Materialul era căptușit cu un preparat chimic creat pentru a reacționa la senzorii din acea încăpere. Și cu cât porți mai puține haine, cu atât mai ușor pot detecta camerele căldura corpului tău, mișcările tale. Clatină din cap. N-am avut niciodată ocazia să-ți explic prin ce-ai trecut. Voiam să te urmez imediat, dar am socotit că era mai bine să te las un pic ca să te aduni. A fost o decizie proastă, recunosc. Își încleștează maxilarul. Am așteptat, și n-ar fi trebuit. Deoarece, când te-am găsit, a fost prea târziu. Erai pregătită să sari pe geam doar ca să fugi de mine.

— Aveam motive întemeiate! mă răstesc eu.

El ridică mâinile a predare.

— Ești un om *detestabil*! explodez eu, aruncând restul pernelor în el, furioasă și îngrozită și umilită în același timp. De ce m-ai face să trec prin așa ceva când tu *știi* prin ce-am trecut deja, idiot arogant și...

— Juliette, te rog! zice el, înaintând şi ferindu-se de o pernă ca să se întindă spre braţele mele. *Chiar* îmi pare rău că te-am rănit, dar consider c-a meritat să...

— Nu mă atinge! Mă trag înapoi, uitându-mă urât, apucându-mă de piciorul patului său de parcă ar fi o armă. Ar trebui să te împuşc din nou pentru că mi-ai făcut aşa ceva! Ar trebui... Ar trebui...

— Ce? râde el. O să arunci o altă pernă în mine?

Îl împing cu putere şi, când văd că nu se clinteşte, încep să dau pumni. Îl lovesc în piept, în braţe, în abdomen şi în picioare, oriunde pot ajunge, dorindu-mi mai mult ca niciodată ca el să nu-mi poată absorbi puterea, ca eu să-i pot strivi toate oasele şi să-l fac să se zvârcolească de durere sub atingerea mea.

— *Monstru*... egoist... ce... eşti!

Arunc întruna pumni fără direcţie spre el, fără să-mi dau seama cât de tare mă oboseşte efortul ăsta, fără să-mi dau seama cât de rapid furia se transformă în durere. Deodată, tot ce-mi doresc e să plâng. Tremur de uşurare şi de groază, descătuşându-mă într-un final de teama că îi provocasem unui alt copil nevinovat daune ireparabile, şi în acelaşi timp sunt îngrozită că Warner m-ar sili să fac un asemenea lucru oribil. Ca să mă *ajute*.

— Îmi pare atât de rău! zice el, apropiindu-se. Chiar îmi pare rău! Pe-atunci nu ştiam. Nu cum ştiu acum. Nu ţi-aş mai face asta acum.

— Nu mă cunoşti, murmur eu, ştergându-mi lacrimile. Crezi că mă cunoşti doar fiindcă mi-ai citit jurnalul... *Măgar* prost care-şi vâră ochii unde nu trebuie şi-mi invadează intimitatea...

A, da... În legătură cu asta... Zâmbeşte şi, cu o mişcare agilă, îmi pescuieşte jurnalul din buzunar în timp ce se îndreaptă spre uşă. Mă tem că nu l-am terminat de citit.

– Hei! protestez eu, încercând să-l prind în timp ce se îndepărtează. Ai spus c-o să mi-l dai înapoi!

– N-am spus aşa ceva, zice el cu un glas stins, vârând jurnalul în buzunar. Acum, te rog, aşteaptă aici o clipă! Mă duc să-ţi aduc ceva de mâncare.

Încă strig în timp ce închide uşa în urma lui.

ȘAPTE

Cad pe spate în pat şi mârâi furioasă. Arunc cu o pernă în perete.

Trebuie să fac ceva. Trebuie să mă pun în mişcare.

Trebuie să termin de născocit un plan.

Sunt de atâta amar de vreme în defensivă şi pe fugă, încât gândurile mi-au fost adesea acaparate de momente în care visam cu ochii deschişi feluri elaborate şi optimiste de a răsturna Restauraţia. Mi-am petrecut cea mai mare parte din cele 264 de zile în acea celulă imaginându-mi exact acest gen de moment imposibil: ziua în care îi voi putea scuipa între ochi pe cei care m-au persecutat şi pe toţi ceilalţi aflaţi dincolo de fereastra mea. Şi cu toate că am născocit mii de scenarii diferite în care mă răzvrătesc şi mă apăr, nu am crezut niciodată cu adevărat că voi avea ocazia s-o fac. N-am crezut niciodată că voi avea puterea, ocazia sau curajul.

Dar acum?

Toată lumea a dispărut.

S-ar putea să fiu singura rămasă.

La Punctul Omega eram fericită să-l las pe Castle să conducă. Nu ştiam mai nimic şi încă mi-era prea teamă să acţionez. Castle era deja la conducere şi avea deja un plan, aşa încât am avut încredere că ştia ce face; că ei toţi ştiau ce fac.

Am greşit!

În adâncul sufletului, mereu am ştiut cine ar fi trebuit să conducă această mişcare de rezistenţă. Am simţit-o în sinea mea de ceva timp, fiind mereu prea speriată ca s-o rostesc cu voce tare. Cineva care nu mai avea nimic de pierdut, ci numai de câştigat. Cineva care nu se mai temea de nimeni.

Nu Castle. Nu Kenji. Nu Adam. Nici măcar Warner.

Eu.

Îmi studiez cu atenţie ţinuta pentru prima oară şi-mi dau seama că cel mai probabil port alte haine vechi de-ale lui Warner. Înot într-un tricou portocaliu spălăcit şi o pereche de pantaloni de trening gri care-mi alunecă pe şolduri aproape de fiecare dată când stau dreaptă. Îmi ia o clipă să-mi recapăt echilibrul, testându-mi întreaga greutate pe covorul gros de sub picioarele mele goale. Suflec betelia pantalonilor de câteva ori, până ce se aşază confortabil pe şoldul meu, iar apoi adun materialul larg al tricoului şi îi fac un nod la spate. Sunt vag conştientă că probabil arăt ridicol, dar să-mi fac hainele să-mi vină îmi oferă un minimum de control, şi mă agăţ de el. Mă face să fiu un pic mai trează, un pic mai stăpână pe situaţie. Nu-mi mai trebuie decât un elastic. Părul meu e prea greu; mă simt de parcă mă sufocă şi îmi doresc cu disperare să mi-l ridic de pe gât. De fapt, îmi doresc cu disperare să fac un duş.

Mă întorc când aud uşa deschizându-se.

Sunt prinsă în mijlocul unui gând, ţinându-mi părul ridicat cu ambele mâini într-o coadă improvizată, şi dintr-odată sunt extrem de conştientă de faptul că nu port lenjerie intimă.

Warner a adus o tavă cu el.

Se holbează la mine, fără să clipească. Privirea lui îmi traversează faţa, gâtul, braţele. Se opreşte în dreptul taliei. Îi urmăresc ochii doar ca să-mi dau seama că mişcările mele mi-au ridicat tricoul şi mi-au expus abdomenul. Şi, dintr-odată, înţeleg de ce se holbează.

Amintirea săruturilor lui de-a lungul trunchiului meu; mâinile lui explorându-mi spatele, picioarele goale, coapsele, degetele lui trăgând de banda elastică a lenjeriei mele intime...

Oh

Las jos mâinile şi părul în acelaşi timp, buclele castanii căzând grele şi iute în jurul umerilor, al spatelui, lovindu-mi uşor talia. Mi-au luat foc obrajii.

Warner a încremenit deodată cu ochii la un punct aflat fix deasupra capului meu.

— Ar cam trebui să mă tund, spun, nimănui în special, neînţelegând de ce am rostit-o cu voce tare.

Nu vreau să mă tund. Vreau să mă încui în baie.

El nu răspunde. Duce tava mai aproape de pat şi de-abia atunci când zăresc paharele de apă şi farfuriile cu mâncare îmi dau seama cât de foame mi-e de fapt. Nici nu mai ştiu când am mâncat ultima oară; am supravieţuit cu reîncărcarea de energie pe care am primit-o când mi-a fost vindecată rana.

— Ia loc! îmi spune, fără să se uite în ochii mei.

Dă din cap spre podea înainte să se instaleze pe covor, turceşte. Mă aşez faţă-n faţă cu el. El împinge tava spre mine.

Mulţumesc! spun, cu privirea pe mâncare. Arată delicios.

Am salată şi orez colorat, aromat. Cartofi cuburi cu mirodenii şi o grămăjoară de legume la aburi. O budincă de ciocolată. Un castron cu fructe proaspăt tăiate. Două pahare de apă.

E o masă la care m-aş fi încruntat când am sosit prima oară.

Dacă aş fi ştiut atunci ce ştiu acum, aş fi profitat de fiecare oportunitate pe care mi-o oferise Warner. Aş fi mâncat tot ce primisem şi aş fi acceptat hainele. Mi-aş fi refăcut puterile şi aş fi fost mai atentă când mi-a arătat baza. Aş fi căutat modalităţi de evadare şi scuze ca să vizitez complexurile de locuinţe. Iar apoi aş fi şters-o. Aş fi găsit o modalitate de-a supravieţui de una singură. Nu l-aş fi târât niciodată pe Adam după mine. Nu m-aş fi implicat niciodată pe mine şi pe mulţi alţii în această mizerie.

Ce bine era dacă aş fi mâncat mâncarea aia stupidă!

Eram o fată speriată, distrusă, răzvrătindu-se în singurul fel în care ştia. Nu e de mirare c-am eşuat. Nu eram în toate minţile. Eram slabă şi speriată şi oarbă la ideea acelei posibilităţi. Nu aveam nicio experienţă cu lucrurile făcute pe ascuns sau cu manipularea. De-abia ştiam cum să interacţionez cu oamenii – de-abia puteam înţelege cuvintele din mintea mea.

Mă şochează când mă gândesc cât de tare m-am schimbat în ultimele câteva luni. Mă simt o cu totul altă persoană. Mai în formă, cumva. Oţelită, categoric. Şi pentru prima dată de când mă ştiu, sunt dispusă să recunosc că mor de foame.

E eliberator.

Ridic capul deodată, simţind greutatea privirii lui Warner. Se uită la mine de parcă e intrigat, fascinat.

— La ce te gândeşti? mă întreabă.

Înfig furculiţa într-o bucată de cartof.

— Mă gândeam cât de proastă eram când refuzam o farfurie cu mâncare caldă.

El ridică din sprânceană.

— Nu pot să zic că nu sunt de acord cu asta.

Îi arunc o privire urâtă.

— Erai atât de distrusă când ai ajuns aici! spune el, inspirând adânc. Eram tare derutat. Mă tot aşteptam s-o iei razna, să sari pe masă la cină şi să începi să-i iei la pumni pe soldaţii mei. Eram convins c-o să încerci să ucizi pe toată lumea şi, în schimb, tu ai fost căpoasă şi botoasă, refuzând să-ţi schimbi hainele alea murdare şi plângându-te că trebuia să-ţi mănânci legumele din farfurie.

Mă îmbujorez toată.

— La început, continuă el, râzând, am crezut că plănuiai ceva. Am crezut că te prefăceai a fi mulţumită doar ca să-mi distragi atenţia de la alte lucruri, mai importante. Credeam că furia ta în privinţa unor asemenea lucruri neînsemnate era doar un vicleşug, spune el, cu o privire batjocoritoare. M-am gândit că sigur asta era explicaţia.

Îmi încrucişez braţele.

— Extravaganţa era dezgustătoare! Atâţia bani irosiţi pe armată în timp ce oamenii mor de foame.

Warner flutură din mână şi clatină din cap.

— Nu asta era ideea. Ideea, zice el, e că nu îţi oferisem acele lucruri din cine ştie ce motiv calculat, viclean. Nu era niciun soi de test. Râde. Nu încercam să te provoc sau să-ţi provoc scrupulele. Mă gândeam că-ţi fac o favoare. Veniseşi dintr-o văgăună dezgustătoare, mizerabilă. Voiam să ai o saltea adevărată. Să poţi face duş în linişte. Să ai haine frumoase, curate. Şi trebuia să mănânci, zice el. Fuseseşi înfometată!

Mă încordez toată, renunţând uşor-uşor la senzaţia de furie.

— Poate, spun eu. Dar erai nebun. Erai un maniac dornic să deţină controlul. Nici măcar nu mă lăsai să vorbesc cu ceilalţi soldaţi.

— Fiindcă sunt nişte animale! se răsteşte el, pe un ton neaşteptat de tăios.

Ridic privirea, surprinsă, şi-i întâlnesc ochii verzi furioşi, scăpărători.

— Tu, care ţi-ai petrecut cea mai mare parte a vieţii închisă, spune el, nu ai avut ocazia de a înţelege cât de frumoasă eşti sau ce efect poate avea asta asupra unei persoane. Îmi făceam griji pentru siguranţa ta, spune el. Erai timidă şi slabă şi locuiai într-o bază militară plină de soldaţi singuratici, înarmaţi până-n dinţi, nişte imbecili de trei ori cât tine. Nu voiam să te hărţuiască. Am făcut un spectacol din demonstraţia ta cu Jenkins fiindcă voiam ca ei să aibă o dovadă a abilităţilor tale. Aveam nevoie ca ei să vadă că erai un adversar redutabil – unul de care era bine să se ferească. Încercam să te protejez.

Nu-mi pot muta privirea de la intensitatea din ochii lui.

— Ce impresie proastă ai despre mine! Clatină din cap şocat. Habar n-aveam că mă urai atât de tare. Că orice am încercat să fac ca să te ajut a trecut printr-un control atât de minuţios.

— De ce te surprinde? Nu mă puteam aştepta la lucruri bune din partea ta! Erai arogant şi prost ca noaptea, şi mă tratai ca şi când erai stăpânul meu...

— Fiindcă a trebuit s-o fac! mi-o taie el, fără pic de regret. Fiecare mişcare a mea... fiecare cuvânt al meu... e monitorizat când nu mă aflu între pereţii locuinţei mele. Întreaga mea viaţă depinde de păstrarea unui anumit tip de personalitate.

— Şi cum rămâne cu soldatul pe care l-ai împuşcat în cap? Seamus Fletcher? îl provoc eu, din nou furioasă. Acum, că i-am permis din nou să intre în viaţa mea, îmi dau seama că furia e un pic prea naturală pentru mine. Şi asta făcea parte din planul tău? Nu, stai, nu-mi spune – ridic o mână –, aia a fost doar o simulare, nu-i aşa?

Warner se încordează tot.

Se lasă pe spate; îi zvâcneşte maxilarul. Mă priveşte cu un amestec de tristeţe şi furie în privire.

— Nu, spune el într-un final, într-o şoaptă abia auzită. N-a fost o simulare.

— Vasăzică, n-ai probleme cu asta? îl întreb. N-ai niciun strop de regret să ucizi un om fiindcă a furat un pic de mâncare în plus? Fiindcă a încercat să supravieţuiască, la fel ca tine?

Warner îşi muşcă buza de jos pentru o fracţiune de secundă. Îşi încleştează mâinile în poală.

— Uau! face el. Ce repede îi sari în apărare!

— Era un om nevinovat, îi spun. N-a meritat să moară. Nu pentru asta. Nu aşa.

— Seamus Fletcher, spune Warner calm, uitându-se în palmele lui desfăcute, era un beţivan ticălos care-şi bătea nevasta şi copiii. Nu-i mai hrănise de două săptămâni. Îşi lovise fiica de nouă ani cu pumnul în gură, scoţându-i doi dinţi din faţă şi fracturându-i falca. Şi-a bătut atât de tare nevasta însărcinată, încât femeia a pierdut copilul. Şi mai avea doi copii, zice el. Un băiat de şapte ani şi o fetiţă de cinci. Face o pauză, apoi adaugă: Le-a rupt amândurora braţele.

Am uitat de mâncarea mea.

— Monitorizez cu foarte mare atenţie vieţile cetăţenilor noştri, spune Warner. Îmi place să ştiu cine sunt şi cum îşi duc viaţa. Probabil n-ar trebui să-mi pese, spune el, dar o fac.

Mă gândesc că n-o să mai deschid în vecii vecilor gura.

— N-am pretins niciodată că trăiesc după un anumit set de principii, îmi mărturiseşte Warner. N-am pretins niciodată că sunt corect sau bun, sau că acţiunile mele sunt justificate. Adevărul e că nu-mi pasă. Iubire, am fost silit să fac lucruri oribile de-a lungul vieţii şi nu caut nici iertarea ta şi nici aprobarea ta. Deoarece nu-mi permit luxul de a filosofa asupra scrupulelor când sunt silit să acţionez din instinct în fiecare zi. Îmi întâlneşte privirea. Poţi să mă judeci, continuă el, cât doreşti. Dar nu pot să tolerez, zice el tăios, un om care-şi bate soţia. Nu pot să tolerez, zice el, un om care-şi bate copiii. Respiră greu acum. Seamus Fletcher îşi ucidea familia, îmi zice el. Şi spune-i cum vrei, dar n-am să regret o clipă c-am ucis

un om care-şi izbea nevasta cu capul de perete. N-am să regret o clipă c-am ucis un om care-şi lovea fata de nouă ani cu pumnul în gură. Nu-mi pare rău, zice el. Şi n-am să cer cuiva scuze. Deoarece unui copil îi e mai bine fără tată, şi unei soţii îi e mai bine fără soţ, decât cu unul ca el.

Văd mişcarea anevoioasă din gâtul lui.

— Eu ştiu mai bine ca oricine asta.

— Îmi pare rău... Warner, eu...

Ridică mâna ca să mă oprească. Se calmează şi priveşte lung spre farfuriile de care nu m-am atins.

— Iubire, am mai spus-o, şi îmi pare rău că trebuie s-o spun din nou, dar tu nu înţelegi alegerile pe care trebuie să le fac. Nu ştii ce-am văzut şi la ce-am fost silit să fiu martor în fiecare zi. Şovăie. Şi nu mi-aş dori s-o faci. Dar nu încerca să-mi înţelegi faptele, zice el, uitându-se în sfârşit în ochii mei. Deoarece, dac-o faci, te asigur că nu te vei lovi decât de dezamăgiri. Şi dacă insişti să continui să faci presupuneri despre caracterul meu, un singur lucru te sfătuiesc: presupune că mereu te vei înşela.

Se ridică de pe jos cu o eleganţă nonşalantă care mă surprinde. Îşi netezeşte pantalonii. Îşi suflecă din nou mânecile.

— Ţi-am mutat şifonierul în dressingul meu, zice el. Ai acolo haine în care să te schimbi, dacă doreşti. Patul şi baia sunt ale tale. Eu am de lucru, spune el. Am să dorm în birou în seara asta.

Şi, zicând acestea, deschide uşa care dă spre biroul alăturat şi se încuie înăuntru.

OPT

Mâncarea mea s-a răcit.

Plimb cartofii prin farfurie şi mă silesc să termin mâncarea, deşi mi-a cam pierit pofta. Nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva l-am împins pe Warner, în cele din urmă, dincolo de limite.

Mă gândeam că se sfârşise cu revelaţiile pe ziua de azi, dar m-am înşelat. Din nou. Asta mă face să mă întreb câte au mai rămas şi ce altceva voi mai afla despre Warner în următoarele zile. Luni.

Şi mă tem.

Deoarece, cu cât descopăr mai multe despre el, cu atât mai puţine scuze am ca să-l îndepărtez de mine. Se dezvăluie în faţa mea, devenind ceva cu totul diferit, şi mă îngrozeşte într-un mod la care nu m-aş fi aşteptat.

Şi tot ce gândesc eu e *nu acum.*

Nu aici. Nu când atât de multe lucruri sunt incerte. Ce bine ar fi dacă emoţiile mele ar înţelege cât de important e să-şi facă apariţia la timp.

Nu mi-am dat seama niciodată că Warner nu era conştient de cât de mult l-am detestat. Bănuiesc că acum pot înţelege mai bine cum se vedea el, cum el nu-şi considerase niciodată faptele ca fiind vinovate sau criminale. Poate credea că-i voi acorda prezumţia de nevinovăţie. Că aş fi putut să-l citesc la fel de uşor pe cât mă citise el pe mine.

Dar n-am putut. N-am făcut-o. Iar acum nu pot să nu mă întreb dacă nu am reuşit cumva să-l dezamăgesc.

Totuşi, de ce îmi pasă?

Mă ridic în picioare, oftând, detestându-mi din toată inima incertitudinea. Deoarece, cu toate că s-ar putea să nu pot nega că sunt atrasă fizic de el, tot nu mă pot debarasa de impresiile iniţiale despre caracterul lui. Nu mi-e deloc uşor să schimb direcţia dintr-odată, să-l recunosc ca fiind orice, numai nu şi un monstru manipulator.

Am nevoie de timp ca să mă obişnuiesc cu ideea că Warner e un om normal.

Dar sunt sătulă de gânduri. În momentul de faţă, tot ce-mi doresc e să fac un duş.

Mă târăsc anevoie spre uşa deschisă a băii înainte să-mi amintesc ce mi-a zis Warner despre hainele mele. Că îmi mutase şifonierul în dressingul lui. Mă uit în jur, căutând o altă uşă, dar nu o găsesc decât pe cea încuiată care dă spre biroul lui. Sunt oarecum tentată să ciocănesc şi să-l întreb pe el, dar mă răzgândesc. În schimb, studiez mai cu atenţie pereţii, întrebându-mă de ce Warner nu mi-a dat instrucţiuni dacă dressingul lui era greu de găsit. Dar apoi îl văd.

Un întrerupător.

E mai degrabă un buton, dar e una cu peretele. E aproape imposibil de găsit dacă nu îl cauţi cu insistenţă.

Apăs pe buton.

Un panou din perete se deschide alunecând într-o parte. Iar când păşesc peste prag, încăperea se luminează singură.

Dressingul e mai mare decât tot dormitorul lui.

Pereţii şi tavanul sunt pardosite cu dale de piatră albă care lucesc sub luminile fluorescente încastrate; podeaua e

acoperită cu covoare persane groase. În mijlocul încăperii se află o canapea mică din piele întoarsă de culoarea jadului verde-deschis, dar e o canapea ciudată: nu are spătar. Arată ca un otoman supradimensionat. Şi cel mai ciudat dintre toate: nu există nicio oglindă aici. Mă întorc, căutând cu privirea, sigură că am ratat probabil un element de bază atât de evident, şi sunt atât de captivată de detaliile acestei încăperi, încât aproape că nu văd hainele.

Hainele.

Sunt pretutindeni, aşezate de parcă ar fi opere de artă. Mobilierul lucios, de culoare închisă, e montat în pereţi, rafturi înţesate cu şiruri peste şiruri de pantofi. Toate celelalte spaţii din dressing sunt dedicate suporturilor de umeraşe, fiecare găzduind diferite categorii de îmbrăcăminte.

Totul e aranjat după culori.

Are mai multe sacouri, mai mulţi pantofi, mai mulţi pantaloni şi mai multe cămăşi decât am văzut în toată viaţa mea. Cravate şi papioane, curele, fulare, mănuşi şi butoni pentru manşete. Ţesături frumoase, bogate: amestecuri de mătase şi bumbac apretat, lână moale şi caşmir. Pantofi eleganţi şi ghete moi din piele lustruite la perfecţie. O jachetă într-o nuanţă de portocaliu întunecat; un trenci de un bleumarin profund. O geacă lungă de iarnă într-o nuanţă superbă de violet. Îndrăznesc să-mi trec degetele de-a lungul diferitelor materiale, întrebându-mă pe câte dintre ele le-a purtat de fapt.

Sunt uluită.

Nu e un secret că Warner se mândreşte cu înfăţişarea lui; ţinutele sale sunt impecabile; hainele stau pe el de

parcă au fost croite pe măsura lui. Dar acum înţeleg în sfârşit de ce a avut atât de multă grijă de şifonierul meu.

Nu încerca să mă trateze cu superioritate.

Pur şi simplu se distra.

Aaron Warner Anderson, comandantul-şef şi regentul Sectorului 45, fiul comandantului suprem al Restauraţiei.

Are o slăbiciune pentru modă.

După ce îmi trece şocul iniţial, reuşesc să-mi localizez vechiul şifonier. A fost trântit neceremonios într-un colţ al încăperii, şi aproape că-mi pare rău pentru el. Pare nelalocul lui printre toate celelalte piese de mobilier.

Cotrobăiesc repede prin sertare, recunoscătoare pentru prima dată că am haine curate în care să mă schimb. Warner mi-a anticipat toate nevoile înainte să sosesc la bază. Şifonierul e plin de rochii şi tricouri şi pantaloni, dar, de asemenea, e aprovizionat cu şosete, sutiene şi lenjerie intimă. Şi, cu toate că ştiu că asta ar trebui să mă facă să mă simt stânjenită, cumva nu mă simt. Lenjeria intimă e simplă şi discretă. Piese de bază din bumbac, care sunt comune şi perfect funcţionale. A cumpărat aceste lucruri înainte să mă cunoască, şi faptul că nu au fost achiziţionate cu vreun nivel de intimitate mă face să mă simt mai puţin timidă în legătură cu ele.

Înşfac un tricou mic, o pereche de pantaloni de pijama din bumbac şi toate piesele noi-nouţe de lenjerie intimă, şi fug din încăpere. Luminile se sting imediat ce intru în cameră, şi apăs pe buton pentru a închide panoul.

Îi cercetez dormitorul cu alţi ochi, reobişnuindu-mă cu acest spaţiu mai mic, oarecum standard. Dormitorul

lui Warner seamănă aproape la perfecțiune cu cel pe care l-am ocupat la bază, şi mereu m-am întrebat de ce. Nu are niciun obiect personal; nicio poză, niciun flecuşteț ciudat.

Dar, dintr-odată, are noimă.

Dormitorul lui nu înseamnă nimic pentru el. E un pic mai mult decât un loc în care să doarmă. Însă dressingul lui – acolo a fost stilul lui, designul lui. Probabil e singurul loc din camera asta de care-i pasă.

Gândul ăsta mă face să mă întreb cum arată biroul lui, şi ochii mei țâşnesc spre uşă înainte să-mi aduc aminte cum s-a încuiat acolo.

Îmi înăbuş un oftat şi mă îndrept spre baie, plănuind să fac duş, să mă schimb şi să adorm imediat. Ziua asta mi s-a părut mai degrabă câțiva ani, şi sunt pregătită s-o închei. Sper ca mâine să ne putem întoarce la Punctul Omega şi să facem în sfârşit ceva progrese.

Dar, indiferent ce se întâmplă în continuare, şi indiferent ce descoperim, sunt hotărâtă să găsesc o cale de a ajunge la Anderson, chiar dacă va trebui să merg singură.

NOUĂ

Nu pot ţipa.

Plămânii nu vor să mi se umfle. Respiraţia mea iese în icnete scurte. Îmi simt pieptul foarte strâns şi gâtul mi se blochează şi încerc să strig şi nu pot, nu pot să mă opresc din şuierat, îmi flutur braţele şi încerc cu disperare să respir, dar efortul e inutil. Nu mă aude nimeni. Nimeni nu va şti că mor, că am o gaură în piept care se umple cu sânge şi durere şi o agonie atât de insuportabilă şi e foarte mult, foarte mult sânge, fierbinte şi adunându-se în jurul meu şi nu pot, nu pot, nu pot *să respir*...

— Juliette... *Juliette*, iubire, trezeşte-te... *trezeşte-te*...

Mă ridic atât de iute, încât mă îndoi de mijloc. Gâfâi în respiraţii adânci, aspre, icnite, atât de copleşită, atât de uşurată că pot primi oxigen în plămâni, încât nu pot vorbi, nu pot face altceva decât să inspir pe cât de mult posibil. Tremur din toate încheieturile, pielea mi-e lipicioasă, trecând de la fierbinte la rece prea repede. Nu mă pot potoli, nu-mi pot opri lacrimile tăcute, nu pot alunga coşmarul, nu pot alunga amintirea.

Gâfâi întruna după aer.

Warner îmi cuprinde faţa cu palmele. Căldura pielii lui mă ajută cumva să mă calmez şi, în sfârşit, mi se potolesc bătăile inimii.

— Uită-te la mine! îmi spune.

Mă silesc să mă uit în ochii lui, tremurând în timp ce-mi recapăt suflul.

— E în regulă, şopteşte el, ţinându-mă în continuare de obraji. A fost doar un vis urât. Încearcă să închizi gura, mă sfătuieşte el, şi să respiri pe nas. Dă din cap: Aşa, bun. Uşor. Eşti în regulă.

Vocea lui e atât de blândă, atât de melodioasă, atât de inexplicabil de tandră!

Nu-mi pot lua privirea din ochii lui. Mă tem să clipesc, mă tem să fiu trasă iar în acel coşmar.

— Nu-ţi voi da drumul până ce nu eşti pregătită, îmi spune el. Nu-ţi face griji! Nu te grăbi!

Închid ochii. Bătăile inimii se reduc la un ritm normal. Muşchii încep să se relaxeze şi mâinile să-şi potolească tremurul. Şi, cu toate că nu mai plâng, nu-mi pot împiedica lacrimile să alunece pe obraji. Dar apoi, ceva se rupe în trupul meu, se prăbuşeşte din interior, şi sunt dintr-odată atât de obosită, încât nu mai pot sta în capul oaselor.

Cumva, Warner pare să înţeleagă.

Mă ajută să mă întind pe pat şi îmi trage pătura în jurul umerilor. Tremur, în vreme ce-mi şterg ultimele lacrimi. Warner îşi trece o mână peste părul meu.

— E în regulă, spune el în şoaptă. Eşti bine.

— Nu t-te culci şi t-tu? mă bâlbâi eu, întrebându-mă cât e ceasul.

Am observat că e îmbrăcat cu hainele de dimineaţă.

— Eu... ba da, spune el.

Chiar şi în lumina difuză îi văd privirea surprinsă.

— La un moment dat. Nu mă culc prea des atât de devreme.

— Oh! Clipesc, respirând un pic mai uşor acum. Cât e ceasul?

— Două dimineaţa.

E rândul meu să fiu surprinsă.

— Nu trebuie să ne trezim peste câteva ore?

— Ba da, zice el, surâzând uşor. Dar nu-mi reuşeşte aproape niciodată să adorm când ar trebui. Se pare că nu reuşesc să-mi opresc gândurile, zice el, zâmbindu-mi pentru o clipă înainte să se întoarcă să plece.

— Rămâi!

Cuvântul îmi fuge de pe buze înainte să am şansa să chibzuiesc. Nu sunt sigură de ce l-am rostit. Poate fiindcă e târziu şi eu încă tremur, şi poate că avându-l aproape ar putea să-mi alunge coşmarurile. Sau poate e din cauză că sunt slabă şi sufăr şi am nevoie de un prieten în acest moment. Nu sunt sigură. Dar există ceva în legătură cu întunericul, cu liniştea acestei ore, cred, care creează un limbaj propriu. Există un soi straniu de libertate în întuneric; o vulnerabilitate înspăimântătoare pe care ne-o îngăduim în cel mai prost moment, păcăliţi de întuneric că ne va păstra secretele. Uităm că întunecimea nu e o pătură; uităm că soarele va răsări curând. Dar în acele clipe, cel puţin, ne simţim suficient de viteji să spunem lucruri pe care nu le-am spune niciodată în lumină.

Cu excepţia lui Warner, care nu rosteşte niciun cuvânt.

Pentru o fracţiune de secundă pare alarmat. Mă priveşte tăcut şi îngrozit, prea uluit ca să vorbească, şi sunt pe cale să-mi retrag cuvântul şi să mă ascund sub pătură, când mă prinde de braţ.

Înlemnesc.

Mă trage până ce sunt cuibărită la pieptul lui. Brațele lui cad în jurul meu cu grijă, ca și când ar vrea să-mi spună că pot oricând să mă retrag, că va înțelege, că e alegerea mea. Dar mă simt atât de ferită, atât de caldă, atât de mulțumită, încât nu-mi vine în minte niciun motiv pentru care n-ar trebui să mă bucur de acest moment. Mă așez mai bine, ascunzându-mi fața în pliurile moi ale cămășii lui, și el mă cuprinde mai tare cu brațele în timp ce pieptul i se ridică și coboară. Îmi las mâinile pe abdomenul lui, simțindu-i mușchii tari încordați sub atingerea mea. Mâna mea stângă îmi alunecă în jurul coastelor sale, în sus pe spate, iar Warner înlemnește, și îi simt inima gonind sub urechea mea. Închid ochii chiar în timp ce-l simt cum încearcă să inspire.

— O, Doamne! icnește el. Se smucește înapoi, întrerupând contactul nostru fizic. Nu pot face asta. N-am să supraviețuiesc.

— Poftim?

E deja în picioare și îi deslușesc suficient din siluetă cât să văd că tremură.

— Nu pot continua să fac asta...

— Warner...

— Ultima dată am crezut că pot scăpa, spune el. Am crezut că îți puteam da drumul și să te urăsc pentru asta, dar nu pot. Fiindcă tu faci lucrurile al naibii de grele. Fiindcă tu nu joci corect. Faci lucruri din astea, ca de pildă să fii împușcată, zice el, și mă *distrugi* și pe mine pe parcurs.

Încerc să rămân complet nemișcată.

Încerc să nu scot niciun sunet.

Dar mintea mea goneşte întruna şi inima îmi bubuie întruna şi cu doar câteva cuvinte a reuşit să demonteze cele mai concentrate eforturi ale mele de a uita ce i-am făcut.

Nu ştiu ce să fac.

Ochii mei se obişnuiesc într-un final cu întunericul şi clipesc, doar ca să mă trezesc cu el uitându-se în ochii mei de parcă poate privi în sufletul meu.

Nu sunt pregătită pentru asta. Nu încă. Nu încă. Nu aşa. Dar un iureş de sentimente, imagini cu mâinile lui, cu braţele lui, cu buzele lui îmi năvălesc în minte şi încerc, dar nu pot alunga gândurile, nu pot ignora mirosul pielii lui şi nebuna familiaritate a trupului său. Aproape că-i pot auzi inima bătându-i cu putere în piept, aproape că-i pot vedea mişcarea încordată din maxilar, aproape că-i pot simţi puterea stăpânită în tăcere înlăuntrul lui.

Şi, dintr-odată, i se schimbă expresia. Îngrijorare.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă. Ţi-e frică?

Tresar, respirând mai repede, recunoscătoare că poate doar să simtă direcţia generală a sentimentelor mele şi nimic mai mult. Pentru o clipă, chiar îmi doresc să spun nu. Nu, nu mi-e frică.

Sunt îngrozită.

Deoarece să fiu atât de aproape de tine stârneşte anumite lucruri în mine. Lucruri stranii şi lucruri iraţionale şi lucruri care flutură în pieptul meu şi îmi împletesc oasele. Vreau un buzunar plin de semne de punctuaţie pentru a sfârşi gândurile pe care el mi le-a adus cu forţa în minte.

Dar nu spun nimic din toate astea.

În schimb, pun o întrebare la care ştiu deja răspunsul.

— De ce mi-ar fi frică?

— Tremuri.

— Oh.

Cele două litere şi sunetul lor mititel şi speriat fug din gura mea pentru a căuta refugiu într-un loc departe de aici. Îmi tot doresc să fi avut forţa necesară să privesc în altă parte în astfel de momente. Îmi tot doresc ca obrajii mei să nu ia foc atât de uşor. Îmi tot irosesc dorinţele pe lucruri tâmpite, cred.

— Nu, nu mi-e frică, spun într-un final.

Dar chiar am nevoie să se îndepărteze de mine. Chiar am nevoie să-mi facă această favoare.

— Sunt doar surprinsă.

E tăcut, atunci, iar ochii lui mă imploră să-i ofer o explicaţie. Warner mi-a devenit deopotrivă cunoscut şi străin într-o scurtă perioadă de timp; exact şi deloc aşa cum credeam că ar fi.

— Îi îngădui lumii să creadă că eşti un ucigaş nemilos, îi spun. Şi nu eşti.

Râde, o dată; ridică din sprâncene surprins.

— Ba nu, zice el. Mă tem că sunt un ucigaş destul de obişnuit.

— Dar de ce... de ce să te prefaci că eşti atât de nemilos? îl întreb. De ce le îngădui oamenilor să te trateze în felul ăsta?

Oftează. Îşi suflecă din nou mânecile cămăşii. Nu pot să nu-i urmăresc mişcarea, sorbindu-i din priviri antebraţele. Şi îmi dau seama, pentru prima dată, că nu poartă niciun tatuaj militar ca toţi ceilalţi. Mă întreb de ce.

— Cu ce schimbă asta lucrurile? întreabă el. Oamenii cred ce vor. Nu-mi doresc validarea lor.

— Vasăzică, nu-ți pasă că oamenii te judecă atât de aspru? îl întreb.

— N-am pe cine impresiona, îmi spune. Nimănui nu-i pasă de ceea ce mi se întâmplă. Iubire, nu caut să-mi fac prieteni. Treaba mea e să conduc o armată, și ăsta-i singurul lucru la care mă pricep. Nimeni, zice el, n-ar fi mândru de lucrurile pe care le-am înfăptuit. Maică-mea nici măcar nu mă mai cunoaște. Taică-meu crede că sunt slab și vrednic de milă. Soldații mei mă vor mort. Lumea se duce pe pustii. Iar conversațiile pe care le port cu tine sunt cele mai lungi pe care le-am avut vreodată.

— Ce? Pe bune? îl întreb, cu ochii mari.

— Pe bune.

— Și ai încredere în mine să-mi spui toate astea? îl întreb. De ce-ți împărtășești secretele cu mine?

Ochii lui se întunecă, se umbresc dintr-odată. Privește spre perete.

— Nu face asta! spune el. Nu-mi pune întrebări la care știi deja răspunsurile. De două ori m-am deschis în fața ta și nu m-am ales decât cu o împușcătură și cu o inimă frântă. Nu mă tortura! zice el, uitându-se din nou în ochii mei. E un lucru nemilos pe care să i-l faci cuiva, chiar și unui om ca mine.

— Warner...

— Nu înțeleg! Cedează, pierzându-și într-un final calmul, și ridică vocea. Cum a putut *Kent*, zice el, scuipându-i numele, să-ți sucească mințile?

Sunt atât de şocată, atât de nepregătită să-i răspund la o asemenea întrebare, că pe moment mă lasă fără cuvinte. Nici măcar nu ştiu ce s-a întâmplat cu Adam, unde ar putea fi sau ce ne rezervă viitorul. În momentul de faţă nu mă agăţ decât de speranţa că a reuşit să scape cu viaţă. Că e pe undeva pe acolo, supravieţuind, în pofida sorţilor. În momentul de faţă, siguranţa asta e suficientă pentru mine.

Aşa că inspir adânc şi încerc să găsesc cuvintele potrivite, modul potrivit de a-i explica că există lucruri mult mai mari şi mai importante de înfruntat, dar, când ridic privirea, îl găsesc pe Warner uitându-se în continuare fix la mine, aşteptând răspunsul la o întrebare pe care, îmi dau seama acum, a tot încercat să o înăbuşe. Ceva ce probabil îl roade de multă vreme.

Şi presupun că merită un răspuns. Mai ales după ce i-am făcut.

Aşa că inspir adânc.

— Nu e ceva ce ştiu cum să explic, încep eu. El... nu ştiu. Îmi las privirea în palme. El a fost primul meu amic. Primul om care m-a tratat cu respect – care m-a iubit. Tac o clipă. A fost mereu amabil cu mine.

Warner tresare. Face ochii mari, şocat.

— A fost mereu *amabil* cu tine?

— Da, şoptesc eu.

Warner râde cu amărăciune.

— Asta-i incredibil, spune el, privind spre uşă, cu o mână în păr. În ultimele trei zile m-a tot chinuit întrebarea asta, încercând cu disperare să înţeleg de ce ai fi dispusă să mi te oferi atât de uşor, doar ca să-mi frângi inima în ultima clipă pentru un... pentru un robot anost, ce poate

fi înlocuit în orice moment. Mă tot gândeam că trebuia să existe cine ştie ce motiv important, ceva ce trecusem cu vederea, ceva ce nu eram în stare să înţeleg. Şi eram dispus să-l accept, zice el. Mă silisem să-l accept întrucât mi-am dat seama că motivele tale erau profunde şi dincolo de înţelegerea mea. Eram dispus să-ţi dau drumul dacă ai fi găsit ceva extraordinar. Cineva care te-ar putea cunoaşte în feluri pe care eu nu le-aş putea niciodată înţelege. Pentru că tu meriţi asta, zice el. Mi-am spus că meriţi ceva mai mult decât mine, mai mult decât propunerile mele nefericite. Clatină din cap. Dar asta? zice el, îngrozit. Cuvintele astea? Explicaţia asta? L-ai ales pentru că e *amabil* cu tine? Pentru că pur şi simplu i-a fost *milă* de tine?

Deodată mă simt furioasă.

Deodată mă simt jignită.

Sunt indignată de permisiunea pe care şi-a acordat-o Warner pentru a-mi judeca viaţa – că s-a gândit că *fusese* generos dându-se la o parte. Mijesc ochii şi îmi încleştez pumnii.

— Nu e milă! mă răstesc eu. Îi pasă de mine – şi mie îmi pasă de el!

Warner încuviinţează din cap, deloc impresionat.

— Ia-ţi un căţel, iubire. Am auzit că au cam aceleaşi calităţi.

— Eşti incredibil! Mă ridic în capul oaselor, vreau să mă dau jos din pat şi regret asta în clipa următoare. Trebuie să mă agăţ de cadrul patului ca să nu-mi pierd echilibrul. Relaţia mea cu Adam nu-i treaba ta! mă răstesc.

— *Relaţia* ta? Warner râde, tare. Se mută repede pentru a se uita la mine din cealaltă parte a patului, lăsând câţiva

metri între noi. Ce relaţie? Ştie măcar ceva despre tine? Te înţelege? Îţi cunoaşte nevoile, temerile, adevărul pe care-l ascunzi în inima ta?

— O, şi ce? Tu o faci?

— Ştii al naibii de bine că da! strigă el, îndreptând un deget acuzator în direcţia mea. Şi pot să pun pariu pe *viaţa* mea că el nu te cunoaşte cu adevărat. Mergi pe vârfuri în jurul sentimentelor lui, prefăcându-te a fi o fetiţă drăguţă pentru el, nu-i aşa? Te temi să nu-l sperii. Te temi să-i spui prea multe...

— Nu ştii *nimic*!

— O, ba ştiu! zice el, înaintând în grabă spre mine. Te înţeleg perfect. S-a îndrăgostit de carapacea ta tăcută şi timidă. De cine *erai* cândva. Habar n-are de ce eşti în stare. Ce-ai putea face dacă eşti împinsă în direcţia potrivită.

Mâna lui se strecoară pe ceafa mea; se apleacă până ce buzele noastre se află la doar câţiva centimetri depărtare.

Ce se întâmplă cu plămânii mei?

— Eşti o laşă, şopteşte el. Vrei să fii cu mine şi asta te înspăimântă. Şi ţi-e ruşine, zice el. Ţi-e ruşine că ţi-ai putea dori vreodată pe cineva ca mine. Nu-i aşa?

Îşi lasă privirea în jos şi nasul lui îl atinge pe-al meu şi aproape că pot număra milimetrii dintre buzele noastre. Mă căznesc să mă concentrez, încercând să-mi amintesc că sunt supărată pe el, supărată pentru ceva, dar gura lui se află chiar în faţa gurii mele şi mintea mea nu poate înceta să încerce să găsească o modalitate de a da la o parte spaţiul dintre noi.

— Mă doreşti, zice el în şoaptă, mişcându-şi mâinile în sus pe spatele mele, şi asta te *omoară*.

Mă smucesc înapoi, despărţindu-mă de el, detestându-mi trupul fiindcă a reacţionat la el, pentru că s-a destrămat în halul ăsta. Articulaţiile mele sunt fragile, picioarele mele şi-au pierdut oasele. Am nevoie de oxigen, am nevoie de-un creier, trebuie să-mi găsesc plămânii...

— Meriţi mult mai mult decât milă, zice el, gâfâind. Meriţi să trăieşti. Meriţi să fii *vie*. Se uită fix la mine, fără să clipească. Întoarce-te la viaţă, iubire! Am să fiu aici când te trezeşti.

ZECE

Mă trezesc pe burtă.

Stau cu fața îngropată în perne și brațele le îmbrățișează contururile moi. Clipesc întruna și cercetez cu ochi împăienjeniți încăperea, încercând să-mi aduc aminte unde mă aflu. Mijesc ochii din pricina luminii zilei. Părul îmi cade peste față când înalț capul ca să privesc de jur împrejur.

— Bună dimineața!

Tresar fără niciun motiv, ridicându-mă prea repede în capul oaselor și strângând o pernă la piept din cine știe ce motiv inexplicabil. Warner stă la picioarele patului, complet îmbrăcat. Poartă pantaloni negri și un pulover verde-ardezie care i se mulează pe trup, cu mânecile suflecate pe antebrațe. Părul îi stă perfect. Ochii îi sunt în alertă, însuflețiți, scoși în evidență de verdele cămășii lui. Și ține o cană aburindă în mână. Îmi zâmbește.

Îi fac un semn moale cu mâna.

— Cafea? mă întreabă, întinzându-mi cana.

Mă uit la ea, nesigură.

— N-am mai băut niciodată cafea.

— Nu e groaznică, zice el, cu o ridicare din umeri. Delalieu e obsedat de cafea. Nu-i așa, Delalieu?

Mă smucesc înapoi pe pat și aproape că mă lovesc cu capul de perete.

Un domn mai în vârstă, care pare cumsecade, îmi zâmbeşte din colţul camerei. Părul lui castaniu rar şi mustaţa mişcătoare îmi par uşor familiare, ca şi când l-am mai văzut pe la bază. Observ că stă lângă un cărucior de mic dejun.

— E o plăcere să vă cunosc oficial, domnişoară Ferrars! zice el.

Vocea îi tremură niţel, dar nu e deloc intimidantă. Are o privire neaşteptat de sinceră.

— Cafeaua chiar e tare bună, îmi zice. Eu beau în fiecare zi. Deşi eu pun mereu în a m-mea...

— Frişcă şi zahăr, zice Warner cu un zâmbet strâmb, râzând cu privirea ca şi când ar fi o glumă numai de ei ştiută. Da. Deşi mă tem că zahărul e un pic prea mult pentru mine. Am descoperit că-mi place amară. Se uită din nou la mine şi adaugă: Alegerea îţi aparţine.

— Ce se petrece? îl întreb.

— Micul dejun, răspunde Warner, iar ochii lui nu dezvăluie nimic. Mă gândeam că ţi-e foame.

— E în regulă că el e aici? şoptesc eu, ştiind prea bine că Delalieu mă poate auzi. Că ştie că sunt aici?

Warner încuviinţează din cap. Nu-mi oferă alte explicaţii.

— Bine, îi spun. Am să-ncerc cafeaua.

Mă târăsc pe pat ca să mă întind după cană, iar ochii lui Warner îmi urmăresc mişcările, trecând de la faţa mea la forma trupului şi la pernele şi aşternuturile răvăşite de sub mâinile şi genunchii mei. Când într-un final se uită la mine, îşi mută repede privirea în altă parte, întinzându-mi cana doar ca să pună o întreagă cameră între noi.

— Deci cât de mult ştie Delalieu? îl întreb, aruncând o privire spre domnul mai în vârstă.

— La ce te referi? zice Warner, ridicând dintr-o sprânceană.

— Păi, ştie că plec? întreb eu, ridicând la rându-mi dintr-o sprânceană.

Warner mă fixează cu privirea.

— Mi-ai promis c-o să mă scoţi de la bază, îi spun, şi sper că Delalieu se află aici ca să te ajute cu asta. Deşi, dacă e prea mult pentru voi, sunt oricând dispusă să sar pe fereastră. Las capul într-o parte. A funcţionat de minune data trecută.

Warner mă priveşte cu ochii mijiţi, strângând din buze. Încă are o privire urâtă când dă din cap spre căruciorul cu micul dejun de lângă el.

— Cu ăsta o să te scoatem de-aici azi.

Mă înec cu prima gură de cafea.

— Poftim?

— E cea mai uşoară şi mai eficientă soluţie, îmi explică Warner. Tu eşti mică şi uşoară, poţi să te ghemuieşti cu uşurinţă într-un spaţiu restrâns, iar faţa de masă te va ţine ascunsă vederii. Eu lucrez adesea în camera mea, zice. Delalieu îmi aduce din când în când să mănânc. Nimeni nu va bănui că e ceva neobişnuit.

Mă uit la Delalieu, căutând un soi de confirmare.

El încuviinţează din cap nerăbdător.

— Cum m-ai adus aici în primul rând? îl întreb. De ce nu putem face acelaşi lucru?

Warner studiază una din farfuriile de pe tavă.

— Mă tem că acea opţiune nu mai e disponibilă.

— Cum aşa? Mă simt deodată cuprinsă de anxietate. Cum m-ai adus aici?

— Nu erai chiar conştientă, îmi zice el. A trebuit să fim un pic... creativi.

— Delalieu...

Bătrânul ridică privirea la auzul vocii mele, vădit surprins că m-am adresat atât de direct.

— Da, domnişoară?

— Cum m-aţi adus în clădire?

Delalieu se uită la Warner, care fixează cu privirea peretele. Apoi Delalieu se uită la mine, cerându-mi scuze cu un zâmbet.

— Ei bine... a trebuit să vă aducem pe roţi, îmi zice.

— Cum?

— Domnule, zice Delalieu dintr-odată, implorându-l din priviri pe Warner să-l ajute.

— Te-am adus, îmi mărturiseşte Warner, înăbuşindu-şi un oftat, într-un sac pentru cadavre.

Înlemnesc de frică.

— Ce-ai *făcut*?

— Iubire, erai inconştientă. N-aveam prea multe opţiuni. Nu puteam să te introduc în bază ducându-te în braţe. Îşi aţinteşte privirea spre mine. Au existat multe victime în urma bătăliei, îmi zice. De ambele tabere. Un sac pentru cadavre era uşor de trecut cu vederea.

Rămân cu gura căscată.

— Nu-ţi face griji, îmi zice zâmbind. Am făcut câteva găuri în el pentru tine.

— Ce grijuliu din partea ta! remarc eu tăios.

— A fost grijuliu, îl aud pe Delalieu spunând.

Întorc capul spre el şi mă trezesc că se uită la mine şocat, uluit de purtarea mea.

— Comandantul nostru v-a salvat viaţa!

Mă înfior.

Privesc în cana mea de cafea, simţind cum îmi iau foc obrajii. Conversaţiile mele cu Warner n-au mai avut niciodată un public. Mă întreb cum trebuie să arate interacţiunile noastre pentru un observator din afară.

— E în regulă, locotenente, zice Warner. Ea are tendinţa să se înfurie când e speriată. E un pic mai mult decât un mecanism de apărare. Ideea de a fi înghesuită într-un asemenea spaţiu mic probabil i-a declanşat nişte tendinţe claustrofobe.

Ridic brusc privirea.

Warner se uită lung la mine, cu o înţelegere nerostită în privire.

Tot uit că Warner e capabil să perceapă emoţii, că poate mereu să-şi dea seama ce simt cu adevărat. Şi mă cunoaşte suficient de bine pentru a putea pune totul într-un context.

Sunt complet transparentă în faţa lui.

Şi, cumva – cel puţin acum –, sunt recunoscătoare pentru asta.

— Desigur, domnule, spune Delalieu. Vă rog să mă iertaţi!

— Simte-te liberă să te speli şi să te schimbi, îmi zice Warner. Ţi-am lăsat nişte haine în baie – nu rochii, îmi spune, înăbuşindu-şi un zâmbet. O să te-aşteptăm aici. Delalieu şi cu mine avem câteva lucruri de discutat.

Încuviinţez din cap, căznindu-mă să ies din încrengătura de aşternuturi şi să cobor împleticindu-mă din pat.

Trag de tivul tricoului, dintr-odată timidă, simţindu-mă şifonată şi răvăşită în faţa acestor doi militari.

Îi fixez cu privirea pentru o clipă.

Warner îmi face semn spre uşa băii.

Iau cafeaua cu mine, întrebându-mă în tot acest timp cine e Delalieu şi de ce Warner pare să aibă încredere în el. Parcă spusese că toţi soldaţii îl vor mort.

Mi-aş dori să pot trage cu urechea la conversaţia lor, dar ambii au grijă să nu spună nimic până ce uşa băii nu se închide în urma mea.

UNSPREZECE

Fac un duş rapid, având grijă să nu-mi ud părul. L-am spălat deja seara trecută, iar temperatura pare înviorătoare dimineaţa asta; dacă ieşim, nu vreau să răcesc. E dificil totuşi să evit tentaţia unui duş lung – şi a apei fierbinţi – în baia lui Warner.

Mă îmbrac repede, înşfăcând hainele împăturite pe care Warner mi le-a lăsat pe un raft. Jeanşi închişi la culoare şi un pulover moale, bleumarin. Şosete curate şi lenjerie intimă. O pereche nouă-nouţă de tenişi.

Mărimile sunt perfecte.

Fireşte că sunt.

Au trecut atâţia ani de când am purtat jeanşi ultima oară, încât la început materialul mi se pare straniu. Croiala e atât de mulată, atât de conică; trebuie să îndoi genunchii ca să întind materialul un pic. Dar când îmi trag puloverul peste cap, mă simt în sfârşit confortabil. Şi cu toate că mi-e dor de costumul meu, e plăcut să port haine adevărate. Nu rochii simandicoase, nu pantaloni milităreşti, nu elastan. Doar jeanşi şi un pulover, ca o persoană normală. E o realitate stranie.

Arunc o privire în oglindă, clipind la reflexia mea. Era bine dacă aveam ceva cu care să-mi leg părul la spate; m-am obişnuit să-l pot ţine departe de faţă când eram la Punctul Omega. Oftând resemnată, îmi mut privirea,

sperând să încep ziua cât mai repede cu putinţă. Dar în clipa în care întredeschid uşa băii, aud voci.

Încremenesc în loc. Ascult.

— ... convins că e sigur, domnule?

Delalieu e cel care vorbeşte.

— Iertaţi-mă, adaugă repede bătrânul. Nu vreau să par impertinent, dar îmi fac griji...

— Va fi bine. Ai grijă doar ca trupele să nu patruleze în zona aia. N-o să fim plecaţi decât vreo câteva ore, cel mult.

— Da, domnule.

Tăcere.

Apoi

— Juliette, zice Warner, şi aproape că alunec în toaletă. Vino aici, iubire! Nu e politicos să tragi cu urechea.

Ies încet din baie, îmbujorată toată de la duş şi de la ruşinea de a fi prinsă asupra unui fapt atât de copilăresc. Dintr-odată nu ştiu ce să fac cu mâinile.

Warner se bucură de stânjeneala mea.

— Eşti gata de plecare?

Nu.

Nu, nu sunt.

Dintr-odată, speranţa şi teama mă strangulează şi trebuie să-mi aduc aminte să respir. Nu sunt pregătită să înfrunt moartea şi distrugerea prietenilor mei. Fireşte că nu sunt.

Dar ceea ce spun cu voce tare e

— Da, desigur.

Mă oţelesc pentru adevăr, în orice formă va veni acesta.

DOISPREZECE

Warner avea dreptate.

Să fiu dusă cu căruciorul prin Sectorul 45 a fost mult mai uşor decât mă aşteptam. Nimeni nu ne-a observat, iar spaţiul gol de sub cărucior era de fapt suficient de spaţios ca să stau într-o poziţie comodă.

Abia atunci când Delalieu dă la o parte faţa de masă îmi dau seama unde ne aflăm. Arunc o privire în jur, studiind tancurile militare parcate în acest spaţiu vast.

— Repede! şopteşte Delalieu.

Face semn spre tancul parcat cel mai aproape de noi. Mă uit în timp ce uşa e deschisă din interior.

— Repede, domnişoară! Nu puteţi fi văzută!

Mă pregătesc.

Ţâşnesc de sub cărucior şi fug spre uşa deschisă a tancului, urcându-mă şi aşezându-mă pe scaun. Uşa se închide în urma mea şi mă întorc să-l văd pe Delalieu uitându-se la mine, cu ochii lui spălăciţi plini de îngrijorare. Tancul se pune în mişcare.

Aproape că mă duc în faţă.

— Stai aplecată şi pune-ţi centura, iubire. Tancurile astea nu au fost construite pentru confort.

Warner îmi zâmbeşte şi priveşte drept înainte, cu mâinile acoperite de mănuşi din piele neagră şi cu trupul înveşmântat

într-un palton gri metalizat. Mă las în jos pe scaun și bâjbâi după centură, prinzând-o cât mai bine cu putință.

— Știi cum să ajungem acolo? îl întreb.

— Desigur.

— Dar tatăl tău spunea că nu-ți puteai aminti nimic despre Punctul Omega.

Warner se uită la mine, cu o privire amuzată.

— Ce bine pentru noi că mi-am recăpătat memoria!

— Hei... cum ai reușit să ieși de-acolo? îl întreb. Cum ai reușit să treci de paznici?

Ridică din umeri.

— Le-am spus că primisem permisiunea să ies din cameră.

Rămân cu gura căscată.

— Doar nu vorbești serios!

— Ba da.

— Dar cum ai găsit ieșirea? îl întreb. Ai trecut de paznici, bine. Dar locul ăla e ca un labirint – chiar și după ce locuisem o lună acolo eu tot nu mă descurcam.

Warner verifică un afișaj din bord. Apasă câteva butoane care acționează niște lucruri pe care nu le înțeleg.

— Nu eram total inconștient când am fost adus, îmi mărturisește. M-am căznit să acord atenție intrării, îmi zice. M-am străduit să memorez toate punctele de reper evidente. De asemenea, am numărat câte minute a durat să fiu dus de la intrare la aripa medicală, iar apoi de la aripa medicală la camera mea. Și ori de câte ori Castle mă ducea la baie, spune el, studiam împrejurimile, încercând să apreciez cât de departe eram de ieșire.

— Deci... Mă încrunt. Ai fi putut să te aperi de paznici şi să încerci să evadezi mult mai devreme. De ce n-ai făcut-o?

— Ţi-am spus deja, zice el. A fost ciudat de luxos să stau închis aşa. Am putut să recuperez săptămâni întregi de somn. N-a trebuit să muncesc sau să am de-a face cu probleme militare. Dar cel mai evident răspuns, spune el, răsuflând, e că am rămas fiindcă puteam să te văd în fiecare zi.

— Oh.

Warner râde, închizând ochii preţ de o clipă.

— Tu nu ţi-ai dorit niciodată să fii acolo, nu-i aşa?

— La ce te referi?

Clatină din cap.

— Dacă vrei să supravieţuieşti, îmi zice el, nu poţi fi niciodată indiferentă la ce te înconjoară. Nu te poţi baza pe alţii să aibă grijă de tine. Nu poţi presupune că altcineva va face lucrurile cum trebuie.

— Despre ce vorbeşti?

— Nu-ţi păsa, îmi zice el. Erai acolo, sub pământ, de mai bine de-o lună, împreună cu nişte rebeli cu înclinaţii supranaturale care perorau despre idealurile lor măreţe şi arogante de a salva lumea, iar tu spui că nici măcar nu te descurcai pe-acolo. Asta e fiindcă nu-ţi păsa, zice el. Nu voiai să participi. Dacă ţi-ai fi dorit, ai fi preluat iniţiativa de a învăţa cât mai multe cu putinţă despre noul tău cămin. Te-ai fi dat peste cap de entuziasm. În schimb, tu erai apatică. Indiferentă.

Deschid gura să protestez, dar nu apuc s-o fac.

— Nu te învinuiesc, zice el. Ţelurile lor erau nerealiste. Nu-mi pasă cât de flexibile sunt membrele tale sau câte

obiecte poți muta cu mintea. Dacă nu-ți înțelegi adversarul – sau, mai rău, dacă *subestimezi* adversarul –, vei pierde. Își încleștează maxilarul. Am tot încercat să-ți spun, zice el, că grupul vostru avea să fie condus de Castle spre un masacru. Era prea optimist pentru a fi un bun lider, prea plin de speranță ca să ia în considerare în mod logic sorții împotriva lui și prea ignorant în ceea ce privește Restaurația pentru a înțelege cum tratează ei vocile opoziției. Restaurația, continuă Warner, nu e interesată să mențină iluzia bunătății. Civilii nu sunt decât niște mâini de lucru pentru ei. Ei își doresc putere, îmi zice el, și vor să aibă parte de distracție. Nu îi interesează să ne rezolve problemele. Nu-și doresc decât să se asigure că sunt cât se poate de comozi în timp ce noi ne săpăm propriile morminte.

— Nu.

— Ba da, zice el. E chiar atât de simplu! Toate celelalte sunt niște glume pentru ei. Textele, artefactele, limbile. Nu vor decât să-i sperie pe oameni, să-i țină în continuare supuși și să-i priveze de orice pic de individualitate – să-i mâne spre o mentalitate singulară care nu servește decât scopurilor lor. De aceea ei pot și vor distruge toate mișcările rebele. Și ăsta-i un fapt pe care prietenii tăi nu l-au înțeles pe deplin. Iar acum, zice el, au suferit din cauza prostiei lor.

Warner oprește tancul.

Oprește motorul.

Deschide ușa mea.

Și tot nu sunt pregătită să înfrunt asta.

TREISPREZECE

Toată lumea ar putea să găsească de-acum Punctul Omega. Orice cetăţean, orice civil, oricine care vede bine ar putea să-ţi spună unde se află craterul imens din Sectorul 45.

Warner avea dreptate.

Îmi scot centura încet, întinzându-mă orbeşte după mânerul uşii. Mă simt de parcă bâjbâi prin ceaţă, de parcă picioarele mi-au fost făurite din lut proaspăt. Nu bag de seamă înălţimea la care se află tancul deasupra pământului şi mă împleticesc în aer.

Asta-i.

Întinderea de pământ pustie, aridă, pe care ajunsesem s-o cunosc drept zona din jurul Punctului Omega; pământul despre care Castle ne-a spus că odinioară fusese plin de verdeaţă şi vegetaţie. Spunea că fusese ascunzătoarea ideală pentru Punctul Omega. Dar asta se întâmpla înainte ca lucrurile să înceapă să se schimbe. Înainte ca vremea să o fi luat razna şi plantele să se chinuie să înflorească. Acum e un cimitir. Copaci scheletici şi vânturi urlătoare, un strat subţire de zăpadă acoperind pământul rece, bătătorit.

Punctul Omega nu mai există.

Nu e decât o gaură uriaşă, căscată în pământ, având cam un kilometru şi jumătate lungime şi 15 metri adâncime. E un bol de măruntaie, de moarte şi distrugere, tăcut în

urma tragediei. Ani de efort, atâta timp şi energie cheltuite spre un ţel anume, un singur scop: un plan de a salva omenirea.

Ras de pe faţa Pământului peste noapte.

O pală de vânt se strecoară în hainele mele şi mi se înfăşoară în jurul oaselor. Degete îngheţate urcă uşurel pe sub pantaloni, îşi încleştează pumnii în jurul genunchilor mei şi trag; brusc, nu sunt sigură cum de mai stau în picioare. Am senzaţia că mi-a îngheţat sângele în vine. Duc mâinile la gură şi nu ştiu cine le-a pus acolo.

Ceva greu cade peste umerii mei. Un palton.

Întorc capul şi-l văd pe Warner uitându-se la mine. Îmi întinde o pereche de mănuşi.

Iau mănuşile şi mi le trag peste degetele îngheţate şi mă întreb de ce nu mă trezesc, de ce nimeni nu s-a întins spre mine să-mi spună că e în regulă, că e doar un vis urât, că totul va fi bine.

Mă simt de parcă am fost scobită pe dinăuntru, de parcă cineva mi-a înlăturat toate organele de care am nevoie pentru a funcţiona şi m-a lăsat fără nimic, doar goliciune, doar o neîncredere desăvârşită. Deoarece aşa ceva e imposibil.

Punctul Omega.

Dispărut.

Complet distrus.

— JULIETTE, LA PĂMÂNT...

PAISPREZECE

Warner mă trântește la pământ în aceeași clipă în care aud focuri de armă răsunând în aer.

M-a cuprins cu brațele, ținându-mă la pieptul lui, ferindu-mă de pericolul iminent în care ne-am vârât. Inima îmi bate atât de tare, încât de-abia aud vocea lui Warner vorbindu-mi la ureche.

— Ești bine? îmi șoptește, strângându-mă și mai tare.

Încerc să încuviințez din cap.

— Stai jos! îmi zice. Nu te mișca!

Nu plănuiam s-o fac, dar nu-i spun.

— PLEACĂ DE LÂNGĂ EA, JIGODIE INUTILĂ CE EȘTI...

Încremenesc.

Vocea asta. Cunosc vocea asta.

Aud pași apropiindu-se, sfărâmând zăpada, gheața și pământul. Warner își slăbește strânsoarea din jurul meu, și îmi dau seama că duce mâna după armă.

— Kenji... nu..., încerc să strig, dar vocea mi-e înăbușită de zăpadă.

— RIDICĂ-TE! urlă Kenji, apropiindu-se tot mai tare. Ridică-te, lașule!

Am început să intru în panică în mod oficial.

Warner îmi atinge urechea cu buzele.

— Mă întorc imediat.

Tocmai când mă întorc să protestez, greutatea lui Warner e ridicată. Trupul i-a dispărut. Pur şi simplu nu mai e.

Mă salt repede în picioare, învârtindu-mă fără încetare.

Ochii mi se opresc asupra lui Kenji.

A rămas brusc în loc, derutat şi cercetând zona, şi mă bucur atât de tare că-l văd, încât nu mă mai gândesc la Warner în clipa asta. Îmi vine să plâng. Chiţăi numele lui Kenji.

Ochii i se aţintesc într-ai mei.

Ţâşneşte spre mine şi mă trage într-o îmbrăţişare atât de puternică, încât practic îmi taie circulaţia sângelui.

— Să fiu *al naibii*, cât mă bucur să te văd! zice el fără suflu, strângându-mă şi mai tare.

Mă agăţ de el, atât de uşurată, atât de uluită! Închid ochii strâns, incapabilă să opresc şuvoiul de lacrimi.

Kenji se dă înapoi ca să se uite la mine, cu faţa luminată de durere şi bucurie.

— Ce dracu' cauţi aici? Credeam c-ai *murit*...

— Eu credeam că *tu* ai murit!

Se opreşte. Îi piere zâmbetul.

— Unde dracu' s-a dus Warner? întreabă, studiind împrejurimile. Erai cu el, nu-i aşa? Nu mi-am pierdut minţile, nu?

— Da... ascultă... Warner m-a adus aici, îi povestesc, încercând să vorbesc pe un ton calm, încercând să potolesc furia din ochii lui. Dar el nu încearcă să lupte. Când mi-a spus ce s-a întâmplat la Punctul Omega, nu l-am crezut, aşa că l-am rugat să-mi arate o dovadă...

— Serios? face Kenji, cu ochii încărcaţi de un fel de ură pe care n-am mai văzut-o niciodată în el. A venit să-ţi

arate ce-au făcut? Să-ți arate câți oameni a UCIS? Kenji se îndepărtează de mine, tremurând de furie. Ți-a spus cumva câți copii erau acolo? Ți-a spus câți dintre bărbații și femeile noastre au fost *măcelăriți* din cauza lui? Se oprește, gâfâind. Ți-a spus asta? întreabă din nou, urlând. VINO AICI, TICĂLOS BOLNAV CU CAPU'!

— Kenji, *nu*...

Dar Kenji a dispărut deja, țâșnind atât de repede, încât acum a devenit doar o pată îndepărtată. Știu că cercetează spațiul vast în căutarea lui Warner, și trebuie să fac ceva, trebuie să-l opresc, dar nu știu cum...

— Nu te mișca!

Warner îmi șoptește la ureche, punându-și mâinile ferm pe umerii mei. Încerc să mă răsucesc, dar el mă ține în loc.

— Am spus să nu te miști.

— Ce f...

— Șșșș! face el. Nu mă poate vedea nimeni.

— *Poftim?*

Întorc gâtul ca să încerc să privesc în spatele meu, dar mă lovesc cu capul de bărbia lui Warner. De bărbia lui *invizibilă*.

— Nu, mă pomenesc icnind. Dar tu nu-l atingi...

— Privește drept în față, îmi șoptește el. Nu ne va servi la nimic dacă te prinde că vorbești cu oameni invizibili.

Mă întorc cu fața înainte. Kenji nu se mai vede.

— Cum? îl întreb pe Warner. Cum ai...

Warner dă din umeri în spatele meu.

— De când am făcut experimentul ăla cu puterea ta, m-am simțit diferit. Acum, că știu exact cum e să preiei

abilitatea altcuiva, mi-e mult mai uşor s-o recunosc. Cum ar fi acum, zice el. Mă simt de parcă m-aş putea întinde literalmente să-ţi iau energia. Cu Kenji a fost la fel de simplu. El stătea chiar acolo. Instinctele mele de supravieţuire au preluat frâiele.

Şi cu toate că e un moment tare prost să mă gândesc la lucrurile astea, nu mă pot abţine să nu mă panichez. Că Warner îşi poate proiecta cu atâta uşurinţă puterile. Fără antrenament. Fără pregătire.

Îmi poate explora abilităţile, ca să le folosească după bunul plac.

Asta nu poate fi ceva bun.

Warner mă strânge de umeri.

— Ce faci? şoptesc.

— Încerc să văd dacă-ţi pot transmite puterea – dacă o pot retransfera ca să ne facem pe amândoi invizibili –, dar se pare că nu sunt în stare. Odată ce am luat energia de la altcineva, o pot *folosi*, dar n-o pot împărţi cu altcineva. După ce îi dau drumul, nu se poate întoarce decât la posesorul de drept.

— Cum de ştii toate astea deja? îl întreb, uluită. Ai aflat de ele abia acum câteva zile.

— Am exersat, îmi explică.

— Dar cum? Cu cine? Tac, apoi adaug: *Oh!*

— Da, încuviinţează el. A fost incredibil să te am lângă mine. Din foarte multe motive. Îşi ia mâinile de pe umerii mei şi continuă: Îmi făceam griji c-o să te rănesc cu propria-ţi putere. Nu eram sigur c-o pot absorbi fără să n-o utilizez din greşeală împotriva ta. Dar se pare că ne

anulăm unul pe celălalt, zice el. Odată ce am luat-o de la tine, nu pot decât să ţi-o dau înapoi.

Nu mai respir.

– Să mergem! zice Warner. Kenji se îndepărtează de raza de acţiune şi nu mă voi mai putea ţine de energia lui prea mult. Trebuie să plecăm.

– Nu pot pleca, îi spun. Nu-l pot abandona pe Kenji, nu aşa...

– O să încerce să mă omoare, iubire! Şi deşi ştiu că am dovedit contrariul în cazul tău, te asigur că de obicei sunt incapabil să stau cu mâinile-n sân când cineva atentează asupra vieţii mele. Aşa că dacă nu vrei ca eu să-l împuşc primul, îţi sugerez s-o ştergem de-aici cât mai repede cu putinţă. Îl simt că vine roată înapoi.

– Nu. Tu poţi să pleci. Ar *trebui* să pleci. Dar eu rămân aici.

Warner înlemneşte în spatele meu.

— Poftim?

— Pleacă! îi spun. Trebuie să mergi la complexurile de locuinţe – ai lucruri de care trebuie să te îngrijeşti. Ar trebui să pleci. Dar eu trebuie să fiu aici. Trebuie să ştiu ce s-a întâmplat cu ceilalţi, şi de acolo trebuie să merg mai departe.

— Îmi ceri să te las aici, zice el, fără să-şi ascundă şocul. Pe o perioadă nedefinită.

— Da, îi spun. Şi nu plec până ce nu primesc nişte răspunsuri. Şi da, ai dreptate. Kenji cu siguranţă va trage primul şi va pune întrebările mai târziu, aşa c-ar fi mai bine pentru tine să pleci. Am să vorbesc cu el, am să

încerc să-i povestesc ce s-a întâmplat. Poate că vom putea lucra cu toţii împreună...

— *Poftim?*

— Nu trebuie să fim doar noi doi, îi spun. Ai zis că vrei să te ajut să-l omori pe taică-tău şi să distrugem Restauraţia, nu-i aşa?

Warner încuviinţează încetişor din cap la ceafa mea.

— Bine. Aşadar... Inspir adânc, apoi adaug: Îţi accept propunerea.

Warner înlemneşte.

— Îmi accepţi propunerea...

— Da.

— Tu înţelegi ce spui?

— N-aş spune-o dacă n-aş crede-o. Nu sunt sigură că voi putea face asta fără tine.

Răsuflă prelung şi simt cum inima îi bate cu putere în dreptul spatelui meu.

— Dar trebuie să aflu cine a mai supravieţuit, insist eu. Şi vom putea lucra împreună. Vom fi mai puternici astfel şi vom putea lupta pentru acelaşi scop...

— Nu.

— E singura cale...

— Trebuie să plec, spune el, întorcându-mă. Kenji e foarte aproape. Îmi pune un obiect din plastic tare în mână. Activează pagerul ăsta, spune el, când vei fi pregătită. Ţine-l la tine şi voi şti unde să te găsesc.

— Dar...

— Ai patru ore la dispoziţie, îmi spune. Dacă nu primesc nicio veste de la tine în acest timp, voi presupune că eşti în primejdie şi voi porni în căutarea ta.

Încă mă ţine de mână, cu pagerul în continuare apăsat în palma mea. E cel mai straniu sentiment să fii atins de un om pe care nu-l poţi vedea.

— Ai înţeles?

Încuviinţez din cap, doar o dată. Habar n-am unde să privesc.

Iar apoi înlemnesc, fiecare fărâmă din mine fiind fierbinte şi rece în acelaşi timp, deoarece şi-a lipit buzele de degetele mele într-un moment delicat, tandru, iar când se retrage mă simt ameţită, buimăcită, nesigură pe picioare.

Tocmai când îmi recapăt echilibrul, aud un huruit electric familiar şi-mi dau seama că Warner s-a pus deja în mişcare.

Iar eu mă întreb ce Dumnezeu am fost de acord să fac.

CINCISPREZECE

Kenji calcă apăsat spre mine, cu ochii scăpărând.

— Unde dracu' a dispărut? Ai văzut unde s-a dus?

Clatin din cap în timp ce întind mâinile şi-l apuc de braţe într-o încercare de a-i atrage atenţia.

— Kenji, vorbeşte cu mine! Spune-mi ce s-a întâmplat... Unde-i toată lumea...?

— Nu mai există *nicio lume*! se răsteşte el, ferindu-se de mine. Punctul Omega a dispărut... Totul a dispărut... Totul... Cade în genunchi, gâfâind când se apleacă, îngropându-şi fruntea în zăpadă. Am crezut că şi tu ai murit... Am crezut...

— Nu, icnesc eu. Nu, Kenji... Nu-i cu putinţă să fi murit toţi... Nu toţi...

Nu Adam.

Nu Adam.

Te rog te rog te rog nu *Adam*

Fusesem prea optimistă în legătură cu ziua de azi.

Mă minţisem.

Nu l-am crezut cu adevărat pe Warner. N-am crezut că poate fi atât de rău. Dar acum, să văd adevărul şi să aud agonia lui Kenji... realitatea a tot ceea ce s-a întâmplat mă loveşte atât de tare, încât mi se pare că mă prăbuşesc cu spatele în propriul meu mormânt.

Genunchii mi se lovesc de pământ.

— Te rog, zic eu, te rog, spune-mi că sunt şi alţii... Adam trebuie să fie în viaţă...

— Am crescut aici, spune Kenji.

Nu mă ascultă şi nu-i recunosc această voce răguşită, îndurerată. Îl vreau pe vechiul Kenji, cel care ştia să preia conducerea, să preia controlul. Iar ăsta nu-i el.

Acest Kenji mă înspăimântă.

— Asta era toată viaţa mea, spune el, privind spre craterul care odinioară fusese Punctul Omega. Singurul loc... Toţi oamenii ăia, spune şi vocea i se frânge. Erau *familia* mea. Singura mea familie.

— Kenji, te rog...

Încerc să-l scutur. Trebuie să-l scot din durerea asta înainte să-i cedez şi eu. Trebuie să plecăm de-aici, căci suntem la vedere, şi de-abia acum încep să înţeleg că lui Kenji nu-i pasă. El *vrea* să se pună în pericol. El *vrea* să lupte. El vrea să *moară*.

Nu pot îngădui aşa ceva.

Cineva trebuie să preia acum controlul asupra acestei situaţii, iar în momentul de faţă eu sunt singura capabilă s-o fac.

— Ridică-te! mă răstesc, pe un ton mai aspru decât intenţionam. Trebuie să te ridici şi să încetezi să te porţi atât de nesăbuit! Ştii că nu suntem în siguranţă aici şi că trebuie s-o luăm din loc. Unde stai acum? Îl apuc de braţ şi-l trag, dar nu se clinteşte. Ridică-te! strig din nou. Rid...

Şi atunci, dintr-odată, îmi amintesc că sunt mult mai puternică decât va fi Kenji vreodată. Aproape că-mi vine să zâmbesc.

Închid ochii şi mă concentrez, încercând să-mi amintesc tot ce mi-a predat Kenji, tot ce-am învăţat despre cum să-mi controlez forţa, cum să apelez la ea la nevoie. Am petrecut atâţia ani înmagazinând toate informaţiile şi punându-le sub cheie, încât tot îmi ia ceva să-mi amintesc că se află acolo, aşteptându-mă să le valorific. Dar în clipa în care le întâmpin, le simt gonind prin mine. E o putere pură atât de potentă, încât mă face să mă simt invincibilă.

Iar apoi, dintr-odată, îl smulg pe Kenji de pe pământ şi-l arunc peste umăr.

Eu.

Eu fac asta.

Evident, Kenji începe să sloboadă cele mai murdare cuvinte pe care le-am auzit vreodată. Mă loveşte, dar eu de-abia simt; mi-am petrecut superficial braţele în jurul lui, atentă să-mi ţin forţa în frâu, ca să nu-l strivesc. El e din cale-afară de mânios, dar cel puţin înjură din nou. Asta-i ceva ce recunosc.

I-o tai în mijlocul unei înjurături:

— Spune-mi unde stai, îi zic, şi adună-te! Nu vreau să mi te pierzi cu firea acum.

Kenji tace o clipă.

— Hei, ăăă, scuze că te deranjez, dar caut o prietenă de-ale mele, spune el. Ai văzut-o cumva? E o chestie sfrijită, plânge mult, petrece prea mult timp cu sentimentele ei...

— Kenji, tacă-ţi fleanca!

— A, stai! zice el. *Tu* eşti.

— Încotro mergem?

— Când mă pui jos? sare el cu gura, şi nu mai e amuzat. Vreau să zic, de-aici am o privelişte excelentă a fundului tău, dar dacă nu te deranjează că mă holbez...

Îi dau drumul pe jos fără să stau pe gânduri.

— Fir-ar *să fie*, Juliette... Ce *dracu'*...

— Cum e priveliştea de jos?

Mă aplec deasupra trupului său răsfirat, cu braţele încrucişate la piept.

— Te urăsc!

— Ridică-te, te rog!

— Când ai învăţat să faci asta? bombăne el, ridicându-se împleticit şi frecându-se pe spate.

Îmi dau ochii peste cap. Privesc cu atenţie în zare. Nimeni şi nimic la orizont, deocamdată.

— N-am învăţat.

— A, da, corect, zice el. Fiindcă asta are noimă. Fiindcă să arunci un ditamai omul peste umerii tăi e o chestie atât de uşoară! Rahatul ăsta pur şi simplu îţi vine în mod natural.

Dau din umeri.

Kenji scoate un fluierat grav.

— Şi-al naibii de arogantă, pe deasupra.

— Da. Îmi duc mâna deasupra ochilor ca să mă apăr de lumina rece a soarelui. Cred că m-am stricat fiindcă am petrecut prea mult timp cu tine.

— Ha-ha-ha! face el, împreunându-şi mâinile, deloc amuzat. Ridică-te în picioare, prinţeso! Eşti comediantă.

— Sunt deja în picioare.

— Era o glumă, deşteapto!

— Unde mergem? îl întreb din nou, luând-o din loc fără o direcție anume. Trebuie să știu încotro ne îndreptăm.

— Spre o zonă nereglementată.

Pornește după mine, luându-mă de mână pentru a conduce drumul. Devenim imediat invizibili.

— Era singurul loc care ne-a trecut prin minte.

— *Ne-a?*

— Da. E fosta locuință a lui Adam, ți-aduci aminte? E primul loc în care eu...

Mă opresc din mers, gâfâind. Strivesc mâna lui Kenji și el și-o smulge din a mea, dând drumul la un șir de vulgarități, făcându-ne din nou vizibili.

— Adam trăiește? îl întreb, uitându-mă în ochii lui.

— Firește că trăiește! Kenji îmi aruncă o privire urâtă în timp ce-și freacă mâna. N-ai auzit nimic din ce ți-am spus?

— Dar ai spus că toată lumea a murit, icnesc eu. Ai spus...

— Toată lumea *a murit*, mă întrerupe Kenji, întunecându-se din nou la față. Eram mai bine de-o sută de oameni la Punctul Omega. Am mai rămas doar nouă.

ȘAISPREZECE

Cine? îl întreb, simţind că inima mi se face ţăndări. Cine a supravieţuit? Cum?

Kenji răsuflă prelung, trecându-şi ambele mâini prin păr în timp ce priveşte într-un punct din spatele meu.

—Vrei doar o listă? întreabă el. Sau vrei să ştii cum s-a întâmplat totul?

—Vreau să ştiu totul.

Dă din cap şi îşi lasă privirea în jos, călcând pe un cocoloş de zăpadă. Mă ia din nou de mână şi pornim iar, doi puşti invizibili în mijlocul pustietăţii.

— Bănuiesc, începe Kenji într-un târziu, că într-un fel trebuie să-ţi mulţumim ţie că am scăpat cu viaţă. Deoarece, dacă n-am fi pornit în căutarea ta, probabil am fi murit pe câmpul de luptă, laolaltă cu toţi ceilalţi. Şovăie, apoi continuă: Adam şi cu mine am remarcat aproape imediat că dispăruseşi, dar când am reuşit într-un final să ne facem loc printre oameni ca să ajungem în faţă, a fost prea târziu. Mai aveam vreo şase metri şi n-am putut decât să privim cum te urcă în tanc. Clatină din cap. Nu puteam să fugim pur şi simplu după tine. Încercam să ne ferim de împuşcături.

Vocea îi devine mai gravă, mai sumbră pe măsură ce-mi povesteşte.

– Aşa că ne-am hotărât să alegem o altă rută – să evităm toate drumurile principale – şi să încercăm să

te urmărim până la bază, deoarece acolo ne gândeam că eşti dusă. Dar nici bine n-am ajuns acolo, c-am dat peste Castle, Lily, Ian şi Alia, care dădeau să plece. Reuşiseră să-şi ducă la capăt misiunea; pătrunseseră în Sectorul 45 şi îi recuperaseră pe Winston şi Brendan. Ăia doi erau pe jumătate morţi când i-a găsit Castle, zice Kenji încet, după care inspiră scurt şi continuă: Iar apoi Castle ne-a povestit ce auziseră când erau la bază – că trupele se mobilizau pentru un atac aerian asupra Punctului Omega. Că urmau să arunce bombe pe întreaga zonă, sperând că dacă o loveau cu suficientă putere de foc, tot ce era sub pământ avea să se prăbuşească spre interior. Nimeni dinăuntru nu avea să evadeze şi tot ce construiserăm avea să fie distrus.

Îl simt încordându-se lângă mine.

Ne oprim o clipă din mers înainte să-l simt pe Kenji trăgându-mă de mână. Mă feresc de frig şi vânt, oţelindu-mă împotriva vremii şi a cuvintelor lui.

— Aparent, îi torturaseră pe oamenii noştri pe câmpul de luptă pentru a ne afla locul, zice el. Chiar înainte să-i omoare. Clatină din cap şi continuă: Ştiam că n-aveam mult timp la dispoziţie, dar încă ne aflam suficient de aproape de bază, astfel încât am reuşit să rechiziţionez unul dintre tancurile armatei. Ne-am suit în el şi ne-am îndreptat spre Punct, sperând să-i scoatem la timp pe toţi. Dar, în adâncul sufletelor noastre, cred că ştiam că n-o să funcţioneze. Avioanele survolau deja. Erau pe drum. Kenji râde deodată, însă acest lucru pare să-i provoace durere. Şi, printr-un miracol ciudat al nebuniei, l-am interceptat pe James la vreun kilometru şi jumătate de Punct. Reuşise

să se furişeze afară şi se îndrepta spre câmpul de luptă. Bietul copil făcuse pe el de speriat ce era, însă a spus că se săturase să fie lăsat în urmă. A spus că voia să lupte alături de frate-său.

Vocea lui Kenji e sugrumată.

— Şi nebunia cea mare, zice el, e că dacă James ar fi rămas la Punct aşa cum i-am spus, unde credeam că va fi în siguranţă, ar fi murit împreună cu ceilalţi. Kenji râde un pic. Şi asta a fost. N-am putut face nimic. Pur şi simplu am stat acolo, privind, în timp ce ei au aruncat bombe peste treizeci de ani de muncă, i-au ucis pe toţi cei prea mici sau prea în vârstă pentru a riposta şi apoi au masacrat restul echipei noastre pe câmp. Mă strânge tare de mână şi continuă: Mă întorc aici zi de zi. Cu speranţa că cineva îşi va face apariţia. Cu speranţa să găsesc ceva ce pot lua înapoi. Tace, cu vocea gâtuită de emoţie. Şi iată-te aici. Nici nu-mi vine să cred rahatu' ăsta!

Îi strâng degetele – de data asta delicat – şi mă ghemuiesc mai aproape de el.

— O să fim bine, Kenji. Îţi promit! O să fim împreună. O să trecem peste asta.

Kenji îşi scoate mâna din strânsoarea mea doar ca s-o petreacă în jurul umărului meu, lipindu-mă bine de el. Vocea lui e blândă când vorbeşte:

— Ce s-a întâmplat cu tine, prinţeso? Pari diferită.

— Diferită într-un sens rău?

— Într-un sens bun, mă asigură el. Ca şi când în sfârşit ţi-ai tras pe tine pantalonii de fată matură.

Pufnesc în râs.

— Vorbesc serios, zice el.

— Păi... Fac o pauză, apoi: Uneori e mai bine să fii diferit, nu-i aşa?

— Da, încuviinţează Kenji. Da, bănuiesc că da. Şovăie. Deci... ai de gând să-mi spui ce s-a întâmplat? Fiindcă ultima dată când te-am văzut erai împinsă pe bancheta din spate a unui tanc de-ale armatei, iar în dimineaţa asta apari aici proaspăt spălată şi cu bascheţi noi-nouţi şi însoţită de *Warner*, zice el, dându-mi drumul la umăr şi luându-mă din nou de mână. Şi nu trebuie să fii un geniu ca să-ţi dai seama că rahatu' ăsta n-are nicio noimă.

Inspir adânc, ca să mă liniştesc. E ciudat să nu-l pot vedea pe Kenji în clipa asta; mă simt de parcă îi fac mărturisiri vântului.

— Anderson m-a împuşcat, îi spun.

Kenji înlemneşte lângă mine. Îl aud respirând anevoie.

— *Poftim?*

Încuviinţez din cap, deşi nu mă poate vedea.

— N-am fost dusă înapoi la bază. Soldaţii m-au predat lui Anderson; el aştepta într-una din casele alea aflate în zona nereglementată. Cred că voia să aibă parte de intimitate, îi spun lui Kenji, având grijă să omit orice informaţie legată de mama lui Warner – acele secrete sunt prea intime şi nu-mi aparţin, ca să le pot împărtăşi altora. Anderson voia răzbunare, spun eu în schimb, pentru ceea ce i-am făcut la picioare. L-am schilodit; când l-am văzut, folosea un baston. Dar înainte să-mi pot da seama ce se întâmplă, a scos un pistol şi m-a împuşcat. Fix în piept.

— Oh, fir-ar! şopteşte Kenji.

— Mi-amintesc prea bine momentul. Şovăi. Când am fost la un pas de moarte. A fost cel mai dureros lucru pe care l-am trăit vreodată. Nu puteam să țip deoarece plămânii mei erau sfâşiaţi sau plini de sânge. Nu ştiu. A trebuit să stau pur şi simplu întinsă acolo, încercând să respir, sperând să mor cât mai repede cu putinţă. Şi în tot acest timp, spun, în tot acest timp mă gândeam întruna la cum îmi petrecusem întreaga viaţă fiind o laşă şi cum asta nu mă dusese nicăieri. Şi am ştiut că dacă voi primi şansa s-o fac din nou, aveam s-o fac diferit. Mi-am promis că voi înceta într-un final să mă mai tem.

— Da, e super-înduioşător ce-mi spui, dar cum naiba ai reuşit să supravieţuieşti unei împuşcături în piept? vrea Kenji să ştie. Ar trebui să fii moartă şi-ngropată acum.

— O... Îmi dreg vocea. Da, ăăă, Warner mi-a salvat viaţa.

— Nu cred!

Încerc să nu râd.

— Serios!

Îi explic cum fetele au fost acolo şi cum Warner le-a folosit puterea ca să mă salveze. Cum Anderson m-a lăsat să mor şi cum Warner m-a luat cu el la bază, m-a ascuns şi m-a ajutat să mă recuperez.

— Şi, apropo, îi spun lui Kenji, sunt aproape sigură că Sonya şi Sara sunt încă în viaţă. Anderson le-a luat în capitală cu el; vrea să le oblige să-i fie vindecătoarele lui personale. Probabil că deja le-a făcut să-i repare picioarele.

— OK, ştii ceva? Kenji se opreşte din mers şi mă apucă de umeri. Trebuie să vorbeşti mai rar, bine? Pentru că-mi arunci prea multe informaţii deodată, şi am nevoie s-o iei

de la-nceput, şi am nevoie să-mi spui *totul*, zice el, pe un ton uşor ridicat. Ce naiba se întâmplă? Fetele sunt încă în viaţă? Şi cum adică Warner a transferat puterea lor asupra ta? Cum naiba e posibil aşa ceva?

Aşa că-i povestesc.

Îi spun în sfârşit lucrurile pe care am vrut dintotdeauna să i le mărturisesc. Îi spun adevărul despre abilitatea lui Warner şi adevărul despre cum a fost Kenji rănit în afara sălii de mese în acea seară. Îi spun despre cum Warner habar n-avea de ce era în stare şi cum i-am îngăduit să exerseze cu mine în tunel în timp ce toată lumea se afla în aripa medicală. Cum împreună am trecut prin podea.

— Sfinte Sisoe! şopteşte Kenji. Deci ticălosul ăla a încercat să mă *ucidă*.

— Nu dinadins, precizez eu.

Kenji murmură ceva obscen printre dinţi.

Şi cu toate că nu pomenesc nimic despre vizita neaşteptată a lui Warner la mine în cameră mai târziu în seara aceea, îi povestesc totuşi cum a evadat Warner şi cum Anderson a aşteptat ca el să sosească înainte să mă împuşte. Deoarece Anderson ştia ce simte Warner pentru mine, îi spun lui Kenji, şi voia să-l pedepsească pentru asta.

— Stai un pic, mă întrerupe Kenji. Cum adică ştia ce *simte* Warner pentru tine? Noi *toţi* ştiam ce simte Warner pentru tine. Voia să te folosească drept armă, spune Kenji. Asta n-ar fi trebuit să fie o revelaţie. Credeam că taică-său se bucura de asta.

Înlemnesc.

Am uitat că partea asta era în continuare un secret. Că nu dezvăluisem niciodată cuiva adevărul despre legătura mea cu Warner. Deoarece, cu toate că Adam se prea poate să fi bănuit că eu îl interesam pe Warner mai mult decât profesional, nu spusesem nimănui nimic despre momentele mele intime cu Warner. Sau vreunul dintre lucrurile pe care el mi le mărturisise.

Înghit anevoie.

— Juliette, zice Kenji, cu un avertisment în glas. Nu poţi să mai ascunzi rahaturile astea. Trebuie să-mi spui ce se petrece.

Simt că mă ia cu ameţeală.

— *Juliette*...

— E îndrăgostit de mine, îi şoptesc.

N-am mai recunoscut niciodată asta cu voce tare cuiva, nici măcar mie însămi. Cred că speram s-o pot ignora. S-o pot ascunde. S-o fac să dispară, astfel încât Adam să n-o descopere niciodată.

— El e... Stai!... *Ce?*

Inspir adânc. Dintr-odată mă simt epuizată.

— Te rog, spune-mi că glumeşti! zice Kenji.

Clatin din cap, uitând că nu mă poate vedea.

— Uau!

— Kenji, eu...

— Asta-i aşaaaa de ciudat! Fiindcă mereu l-am considerat nebun pe Warner, ştii? râde Kenji. Dar acum, vreau să zic, acum nu încape nicio îndoială.

Fac ochii mari, râzând şocată. Îl împing tare în umărul lui invizibil.

Kenji râde din nou, pe jumătate amuzat, pe jumătate încă năucit de veste. Inspiră adânc şi spune:

— Deci, OK, aşteaptă, deci, cum de ştii că e îndrăgostit de tine?

— La ce te referi?

— Adică... ce, te-a scos la întâlnire sau ceva de genu' ăsta? Ţi-a cumpărat bomboane şi ţi-a scris o poezie de doi bani? Warner nu pare genul afectuos, dacă înţelegi la ce mă refer.

— Oh. Îmi muşc interiorul obrazului. Nu, nimic de genul ăsta.

— Şi-atunci?

— Pur şi simplu... mi-a spus.

Kenji se opreşte din mers atât de abrupt, încât aproape că mă împiedic.

— Ba nu, n-a făcut-o.

Nu ştiu cum să-i răspund la asta.

— Chiar a rostit cuvintele astea? În faţa ta? Gen, fix în faţa ta?

— Da.

— Deci... deci... deci stai un pic, deci îţi spune că te iubeşte... şi tu ai spus? Ce? mă întreabă Kenji, consternat. „Mulţumesc"?

— Nu.

Îmi înăbuş nevoia de a mă face mică, aducându-mi aminte prea bine că prima oară eu de fapt l-am împuşcat pe Warner când mi-a zis asta.

— Vreau să zic că n-am... Vreau să zic... Nu ştiu, Kenji, totul e extrem de ciudat pentru mine în clipa de faţă. Încă n-am găsit o metodă de a înfrunta asta.

Vocea îmi scade la o şoaptă:

— Warner e foarte... intens, spun, şi sunt copleşită de un torent de amintiri, emoţiile mele ciocnindu-se una de alta într-o harababură a nebuniei.

Săruturile lui pe trupul meu. Pantalonii mei pe podea. Confesiunile lui disperate care mi-au topit articulaţiile.

Închid ochii strâns, simţindu-mă prea fierbinte, prea nesigură pe picioare, totul fiind deodată prea brusc.

— Asta cu siguranţă e un fel de-a spune, murmură Kenji, trezindu-mă din reverie, şi îl aud oftând. Deci Warner tot nu ştie că el şi Kent sunt fraţi?

— Nu, îi spun, revenindu-mi imediat.

Fraţi.

Fraţi care se urăsc. Fraţi care vor să se ucidă unul pe celălalt. Iar eu sunt prinsă la mijloc. Doamne Dumnezeule, ce s-a întâmplat cu viaţa mea?

— Şi amândoi tipii te pot atinge?

— Da. Dar... ei bine, nu, nu chiar. Încerc să-i explic: Adam... nu mă poate atinge, de fapt. Vreau să zic, poate, cumva...? Las fraza în aer. E complicat. Trebuie să lucreze în mod activ şi să se antreneze pentru a contracara energia mea cu a lui. Dar cu Warner... Clatin din cap, privindu-mi picioarele invizibile în timp ce merg. Warner mă poate atinge fără nicio consecinţă. El nu păţeşte nimic. Pur şi simplu o absoarbe.

— Fir-ar! zice Kenji după o clipă. Fir-ar fir-ar fir-ar! Să fiu al naibii, asta-i o nebunie!

— Ştiu.

— Deci... OK... Vrei să-mi zici că Warner ţi-a salvat viaţa? Că el chiar le-a implorat pe fete să-l ajute să te

vindece? Şi că apoi te-a ascuns în camera lui şi a avut grijă de tine? Că te-a hrănit şi ţi-a dat haine şi alte rahaturi şi te-a lăsat să dormi în patul lui?

— Da.

— Mda. OK. Nu prea-mi vine a crede asta.

— Ştiu, repet eu, de data asta pufnind exasperată. Dar el chiar nu e aşa cum îl credeţi voi. Ştiu că pare oarecum nebun, dar el e de fapt foarte...

— Hooo, stai un pic – tu îi iei *apărarea*? Kenji e de-a dreptul şocat. Vorbim despre acelaşi tip care te-a închis şi a încercat să te facă *sclava* lui militară, da?

Clatin din cap, dorindu-mi să pot încerca să-i explic tot ce mi-a spus Warner fără să par o idioată naivă şi credulă.

— Nu e... Oftez. El nu voia să mă folosească în felul ăla..., încerc să spun.

Kenji pufneşte în râs.

— Să-mi *trag* una! zice el. Tu chiar îl crezi, nu-i aşa? Ai pus botul la toate vrăjelile pe care ţi le-a spus...

— Kenji, tu nu-l cunoşti, nu-i corect...

— O, Doamne! şopteşte el, râzând din nou. Tu chiar ai de gând să-ncerci să-mi spui că nu-l cunosc deloc pe omul care m-a condus în luptă? A fost comandantul meu, la naiba! îmi zice Kenji. Ştiu exact cine e...

— Nu încerc să mă cert cu tine, bine? Nu mă aştept să înţelegi...

— Asta-i amuzant, zice Kenji, şuierând printr-un alt hohot de râs. Tu chiar nu pricepi, nu-i aşa?

— Ce să pricep?

— Oooo, *frate*! zice el dintr-odată. Kent o să fie *foc şi pară*, zice el, lungind bucuros ultimele cuvinte, ba chiar chicotind.

— Stai... ce? Ce treabă are Adam cu toate astea?

— Tu-ți dai seama că nu mi-ai pus nici măcar o singură întrebare în legătură cu el? Face o pauză. Vreau să zic, tocmai ți-am relatat întreaga poveste a tuturor rahaturilor care ni s-au întâmplat și tu ai fost ceva gen, a, da, OK, mișto poveste, frățioare, mersi c-ai împărtășit-o cu mine. Nu ți-ai ieșit din minți și nici n-ai întrebat dacă Adam a fost rănit. Nu ai întrebat ce s-a întâmplat cu el sau cum se simte acum, mai ales că el te crede *moartă* și tot tacâmul.

Mi se face rău dintr-odată. Mă opresc brusc. Umilită și vinovată vinovată vinovată.

— Și acum, uită-te la tine, îi iei apărarea lui *Warner*, zice Kenji. Același tip care a încercat *să-l omoare pe Adam*, iar tu te porți de parcă-i prietenul tău sau un rahat de genul ăsta. De parcă-i un tip normal care e puțin înțeles greșit. De parcă fiecare om de pe planetă s-a înșelat, probabil din cauză că suntem doar o adunătură de măgari geloși și ipocriți care-l urăsc fiindcă are o față atât de drăguță!

Rușinea îmi pârjolește pielea.

— Nu sunt proastă, Kenji! Am motive pentru lucrurile pe care le spun.

— Da, și poate că eu spun că de fapt tu habar nu ai ce spui.

— Mă rog.

— Nu mă lua cu *mă rog*...

— *Mă rog*, repet eu.

— O, Doamne, zice Kenji, nimănui în special. Cred că fata asta vrea să ia bătaie la fund.

— N-ai putea să mă bați la fund nici dacă aș avea zece dintr-astea.

Kenji râde sonor.

— E o provocare?

— E un avertisment, îi spun.

— Oooooo, deci acum mă ameninţi? Micuţa plângăcioasă ştie să facă ameninţări acum?

— Kenji, tacă-ţi fleanca!

— *Kenji, tacă-ţi fleanca!* repetă el cu o voce văicăreaţă, râzând de mine.

— Cât mai avem de mers? îl întreb prea tare, iritată şi încercând să schimb subiectul.

— Aproape am ajuns, mi-o taie el înţepat.

Niciunul nu mai spunem nimic preţ de câteva minute.

Apoi

— Deci... de ce ai mers pe jos atâta drum? îl întreb. Nu spuneai că ai un tanc?

— Ba da, răspunde Kenji oftând, dând uitării pe moment cearta noastră. De fapt, avem două. Kent a spus c-a furat unul când aţi evadat voi doi prima oară; e tot în garajul lui.

Fireşte.

Cum am putut să uit?

— Numai că mie-mi place să merg pe jos, continuă Kenji. Nu trebuie să-mi fac griji că mă vede cineva, şi sper mereu că poate dacă o iau per pedes, voi putea observa lucruri pe care altminteri nu le-aş vedea. Încă sper, zice el, cu vocea din nou sugrumată, că vom mai găsi o parte dintre ai noştri pe undeva pe-acolo.

Îl strâng din nou de mână, lipindu-mă de el.

— Şi eu, şoptesc.

ȘAPTESPREZECE

Fosta locuință a lui Adam e exact așa cum mi-o amintesc.

Kenji și cu mine ne furișăm înăuntru din parcarea subterană și urcăm pe scări spre etajele superioare. Mă cuprinde brusc o stare de neliniște, încât de-abia pot vorbi. A trebuit să deplâng pierderea prietenilor mei de două ori deja, și o parte din mine simte că asta nu se poate întâmpla. Dar trebuie să se întâmple. E musai să se întâmple.

Am să-l văd pe Adam.

Am să văd chipul lui Adam.

El o să fie *real*.

— Au dărâmat ușa când ne-au căutat prima dată, îmi spune Kenji, așa că e cam distrusă – am proptit de ea niște mobilă ca s-o ținem închisă, dar apoi s-a blocat pe partea cealaltă, așa căăă... da, s-ar putea să le ia ceva timp s-o deschidă. Dar în afară de asta, locșorul ăsta a fost cumsecade cu noi. Kent încă mai are o grămadă de mâncare în cămară, și tot sistemul de instalații încă funcționează deoarece a plătit pentru aproape tot până la sfârșitul anului. Una peste alta, am fost destul de norocoși.

Încuviințez din cap, prea speriată ca să deschid gura. Dintr-odată, îmi simt cafeaua de azi-dimineață în stomac și tremur din cap până-n picioare.

Adam.

Urmează să-l văd pe Adam.

Kenji bate cu pumnii în uşă.

— Deschideţi! strigă el. Eu sunt.

Preţ de un minut, tot ce aud e sunetul unor mişcări greoaie, lemn care scârţâie, metal care scrâşneşte şi un şir de bufnete. Privesc cum tocul uşii tremură; cineva aflat de partea cealaltă smuceşte uşa, încercând s-o deblocheze.

Iar apoi se deschide. Foarte încet. Îmi strâng mâinile ca să stau potolită.

Winston stă în uşă.

Holbându-se la mine.

— Să-mi trag palme! zice el.

Îşi scoate ochelarii – observ c-au fost lipiţi cu bandă adezivă – şi clipeşte la mine. E plin de vânătăi şi zgârieturi pe faţă, iar buza inferioară îi e umflată şi crăpată. Are mâna stângă bandajată, cu tifonul înfăşurat de câteva ori în jurul palmei.

Îi zâmbesc timid.

Winston îl apucă pe Kenji de tricou şi-l trage spre el, uitându-se în continuare la mine.

— Halucinez din nou? îl întreabă el. Fiindcă o să fiu foarte nervos dacă halucinez din nou. *Fir-ar să fie!* zice el, fără să-l lase pe Kenji să răspundă. Dacă aş fi ştiut cât de nasol e să ai o contuzie, m-aş fi împuşcat în meclă când am avut ocazia...

— Nu halucinezi, i-o taie Kenji, râzând. Acum, lasă-ne să intrăm.

Winston clipeşte în continuare spre mine, cu ochii mari, în timp ce se dă câţiva paşi înapoi, făcându-ne loc să intrăm. Dar în clipa în care păşesc peste prag, sunt aruncată

într-o altă lume, un şir diferit de amintiri. Asta-i casa lui Adam. Primul loc în care am găsit vreodată un adăpost. Primul loc în care m-am simţit vreodată în siguranţă.

Iar acum e plin de oameni, un loc mult prea mic ca să găzduiască atâtea suflete. Castle şi Brendan şi Lily şi Ian şi Alia şi James – au înlemnit cu toţii în timp ce mergeau, în timp ce vorbeau. Se holbează la mine şi nu le vine să creadă. Iar eu tocmai sunt pe cale să spun ceva, sunt pe cale să găsesc ceva acceptabil de spus singurului meu grup de prieteni maltrataţi şi distruşi, când Adam iese din cămăruţa care ştiu că îi aparţinuse cândva lui James. Ţine ceva în mâini, distras, şi nu observă că atmosfera s-a schimbat brusc.

Dar apoi ridică privirea.

Buzele îi sunt întredeschise ca şi când ar vrea să spună ceva, şi ceea ce ţinea în mână cade pe jos, spărgându-se în atât de multe sunete, încât îi sperie pe toţi şi-i face să-şi revină.

Adam se holbează la mine, cu ochii pe faţa mea, gâfâind, chipul lui luptându-se cu prea multe emoţii diferite. Pare pe jumătate îngrozit, pe jumătate optimist. Sau poate îngrozit să fie optimist.

Şi deşi-mi dau seama că probabil ar trebui să fiu eu prima care să vorbească, dintr-odată n-am nicio idee ce să spun.

Kenji vine lângă mine şi zâmbeşte cu gura până la urechi. Îşi petrece braţul în jurul umărului meu. Mă strânge şi spune:

— Ia priviţi ce-am găsit!

Adam dă să traverseze camera, dar pare ciudat – de parcă totul a început să încetinească, de parcă acest moment nu e real, cumva. Există prea multă durere în ochii săi.

Mă simt de parcă am primit un pumn în piept.

Dar apoi iată-l acolo, chiar în fața mea, pipăindu-mă ca să se asigure că sunt reală, că sunt în continuare intactă. Îmi studiază fața, trăsăturile, trecându-și degetele prin părul meu. Iar apoi, dintr-odată, pare să accepte că nu sunt o fantomă, un coșmar, și mă trage spre el atât de iute, încât icnesc drept răspuns.

— Juliette, șoptește el.

Inima lui bate cu putere peste urechea mea, brațele lui sunt petrecute strâns în jurul meu și mă topesc în îmbrățișarea lui, delectându-mă cu mângâierea caldă, cu familiaritatea trupului său, cu mirosul său, cu pielea sa. Îl cuprind cu brațele, îmi strecor mâinile în sus pe spatele lui și-l strâng tare, și nici măcar nu observ lacrimile tăcute care mi-au curs pe obraji până ce el nu se dă înapoi ca să se uite în ochii mei. Îmi spune să nu plâng, îmi spune că e în regulă, că totul va fi bine, și știu că totul e o minciună, dar tot mă bucur să aud asta.

Îmi studiază din nou chipul, ținându-mi cu grijă capul între palme, având grijă să nu-mi atingă pielea. Această aducere-aminte îmi trimite o durere ascuțită în inimă.

— Nu pot să cred că tu chiar ești aici, spune el, și vocea i se frânge. Nu pot să cred că asta chiar se întâmplă...

Kenji își drege vocea.

— Hei... voi doi! Pasiunea voastră carnală îi scârbește pe ăștia mici.

— Eu nu sunt *mic*, zice James, vizibil jignit. Şi nu cred că e scârbos.

Kenji se întoarce spre el.

— Nu te deranjează deloc toate gâfâielile astea care se petrec aici?

Flutură din mână spre noi.

Mă îndepărtez din reflex de Adam.

— Nu, zice James, încrucişându-şi braţele la piept. Pe tine?

— Dezgustul a fost reacţia mea generală, da.

— Pun pariu că nu ţi s-ar mai părea scârbos dacă ai fi fost tu.

O pauză lungă.

— Ai dreptate, zice Kenji într-un târziu. Poate c-ar trebui să-mi găseşti o domniţă în sectorul ăsta de doi bani. Accept pe oricine cu vârsta cuprinsă între optsprezece şi treizeci şi cinci. Îndreaptă degetul spre James şi adaugă: Aşa că ce-ar fi să te pui pe treabă, mersi?

James pare să ia provocarea un pic prea în serios. Dă din cap de câteva ori.

— Bine, zice el. Ce zici de Alia? Sau de Lily? întreabă el, arătând imediat spre singurele femei care au mai rămas în încăpere.

Kenji deschide gura şi o închide de câteva ori înainte să spună:

— Da, nu, mersi, puştiule. Ele două sunt ca nişte surori pentru mine.

— Ce subtil! îi zice Lily lui Kenji, şi-mi dau seama că e pentru prima dată când am auzit-o vorbind. Pun pariu că le ademeneşti pe toate femeile eligibile spunându-le că

sunt ca nişte surori pentru tine. Pun pariu că doamnele fac rând la uşă ca să sară-n pat cu fraierul de tine.

— Urât mai vorbeşti! protestează Kenji, împreunându-şi braţele la piept.

James râde.

— Vezi cu ce am de-a face? îi spune Kenji. Nu există pic de iubire pentru Kenji. Eu ofer şi ofer şi ofer, şi nu primesc nimic la schimb. Am nevoie de o femeie care să aprecieze tot ăsta, zice el, gesticulând spre trupul său.

Fireşte că exagerează cu carul, sperând să-l distreze pe James cu caraghioslâcurile lui, şi eforturile îi sunt apreciate. Kenji e probabil singura lor sursă de comedie în acest spaţiu înghesuit, şi mă face să mă întreb dacă nu cumva de asta pleacă de unul singur în fiecare zi. Poate că are nevoie de timp pentru a jeli în tăcere, într-un loc în care nimeni nu se aşteaptă ca el să fie cel amuzant.

Inima îmi porneşte şi se opreşte pe măsură ce şovăi, întrebându-mă cât de greu trebuie să fie pentru Kenji să se adune chiar şi când îşi doreşte să cedeze. Am observat pentru prima oară azi latura asta a lui şi m-a surprins mai mult decât ar fi trebuit.

Adam mă strânge de umăr şi mă întorc cu faţa spre el. Îmi oferă un zâmbet tandru, chinuit, cu ochii încărcaţi de durere şi bucurie.

Dar dintre toate lucrurile pe care ar trebui să le simt acum, vina mă loveşte cel mai tare.

Toţi cei din camera asta poartă pe umeri o povară grea. Scurte momente de respiro întrerup întunecimea care învăluie acest loc, dar în momentul în care glumele se risipesc, durerea se aşază la loc. Şi deşi ştiu c-ar trebui

să deplâng vieţile pierdute, nu ştiu cum s-o fac. Toţi erau nişte străini pentru mine. Eu de-abia începeam să dezvolt o relaţie cu Sonya şi Sara.

Dar, când mă uit în jur, văd că sunt singura care simte asta. Văd ridurile pierderilor încreţind feţele prietenilor mei. Văd tristeţea îngropată în hainele lor, în frunţile lor încruntate. Şi există ceva într-un colţ al minţii mele care nu-mi dă pace, care e dezamăgit de mine, care-mi spune c-ar trebui să fiu una de-ale lor, c-ar trebui să mă simt la fel de înfrântă ca ei.

Dar nu sunt.

Nu mai pot fi acea fată.

Ani la rândul am trăit îngrozită de mine însămi. Îndoiala s-a căsătorit cu teama mea şi, împreună, s-au mutat în mintea mea, unde au construit castele şi au condus regate şi au domnit asupra mea, îngenunchindu-mi voinţa spre şoaptele lor până ce am devenit un biet pion supus, prea îngrozit ca să fie neascultător, prea îngrozit ca să nu fie de acord.

Am fost întemniţată, un prizonier în propria mea minte.

Dar, în sfârşit, în sfârşit, am învăţat să mă eliberez.

Sunt supărată pentru pierderile noastre. Sunt îngrozită. Dar, de asemenea, sunt nerăbdătoare şi stresată. Sonya şi Sara sunt în continuare în viaţă, trăind la mila lui Anderson. Ele au în continuare nevoie de ajutorul nostru. Aşa că nu ştiu cum să fiu tristă când tot ce simt e o determinare de neclintit de a face ceva.

Nu-mi mai este frică de teamă şi n-am să-i îngădui să mă conducă.

Teama va învăţa să se teamă de mine.

OPTSPREZECE

Adam mă conduce spre canapea, dar suntem interceptați de Kenji.

— Veți avea și momentele voastre, vă promit, spune el, dar în clipa asta trebuie să ne punem de acord cu toții, să spunem salut și ce mai faci și bla bla bla, și trebuie s-o facem repede; Juliette are informații pe care trebuie să le auzim cu toții.

Adam se uită de la Kenji la mine.

— Ce se petrece?

Mă întorc spre Kenji.

— Despre ce vorbești?

Își dă ochii peste cap la mine. Se uită în altă parte și spune:

— Kent, stai jos!

Adam se dă înapoi – doar un centimetru sau doi –, curiozitatea având câștig de cauză pentru moment, iar Kenji mă trage în față, așa că mă pomenesc în mijlocul acestei încăperi mici. Toată lumea e cu privirea ațintită spre mine, de parcă aș putea scoate napi din buzunare.

— Kenji, ce...

— Alia, îți aduci aminte de Juliette, zice Kenji, dând din cap spre o blondă suplă aflată în colțul din spate.

Alia îmi oferă un zâmbet scurt înainte să privească în altă parte, îmbujorându-se aparent fără motiv. Mi-aduc

aminte de ea; ea e cea care a creat acele boxuri speciale de pus pe degete – piesele acelea complexe pe care le purtasem peste mănuşi în ambele dăţi când fusesem la luptă. Nu îi dădusem prea multă atenţie înainte, iar acum îmi dau seama că ea de fapt încearcă să fie invizibilă. Pare a fi o fată blândă şi cumsecade, cu ochi căprui blânzi; de asemenea, e şi un designer excepţional. Mă întreb cum şi-a dezvoltat această abilitate.

— Lily... tu sigur ţi-o aminteşti pe Juliette, îi spune Kenji. Am dat spargere împreună în complexurile de depozitare. Se uită la mine. Ţi-aduci aminte, nu-i aşa?

Încuviinţez din cap, iar apoi îi zâmbesc lui Lily. Nu o cunosc prea bine, dar îmi place energia ei. Îmi face cu mâna, zâmbind cu gura până la urechi în timp ce buclele ei castanii săltăreţe îi cad peste faţă.

— Mă bucur să te revăd! zice ea. Şi mersi că n-ai murit. E nasol să fii singura fată de pe-aici.

Capul blond al Aliei se ridică pentru o secundă înainte să se retragă şi mai adânc în colţ.

— Scuze, zice Lily, părând să regrete doar un pic. Voiam să zic, singura fată *care vorbeşte* de pe-aici. Te rog, spune-mi că tu vorbeşti, îmi zice ea.

— Oho, ei nu-i mai tace gura, îi răspunde Kenji, aruncându-mi o privire. Şi mai şi înjură ca un birjar.

— Nu înjur ca un...

— Brendan, Winston, mi-o taie Kenji, arătând spre cei doi băieţi aşezaţi pe canapea. Ăştia doi cu siguranţă n-au nevoie de nicio prezentare, dar, după cum vezi, acum arată un pic diferit. Priveşte, puterile transformatoare de a fi ţinut ostatic de o adunătură de ticăloşi sadici! Flutură

o mână în direcţia lor, însoţindu-şi sarcasmul cu un zâmbet nervos. Acum arată ca o pereche de antilope africane. Dar, ştii tu, prin comparaţie, eu arăt ca un afurisit de rege. Aşa c-avem parte numai de veşti bune.

Winston arată spre faţa mea. Ochii îi sunt un pic nefocalizaţi, şi trebuie să clipească de două ori înainte să spună:

— Îmi place de tine. E destul de drăguţ că n-ai murit.

— De-acord cu asta, amice.

Brendan îl loveşte prieteneşte pe Winston în umăr, dar îmi zâmbeşte mie. Ochii îi sunt tot foarte albastru-deschis, iar părul, foarte blond-alburiu. Însă are o spintecătură uriaşă care porneşte de la tâmpla dreaptă şi coboară până la linia maxilarului, şi care arată de parcă de-abia începe să prindă coajă. Nu-mi pot închipui câte altele îl mai dor. Ce altceva le-a mai făcut Anderson atât lui, cât şi lui Winston. Mă cuprinde o senzaţie şerpuitoare de greaţă.

— Mă bucur atât de tare să te revăd! zice Brendan, iar accentul lui britanic mă ia întotdeauna prin surprindere. Scuze că n-am putut arăta un pic mai prezentabili.

Le zâmbesc amândurora.

— Mă bucur enorm că sunteţi bine!

— Ian, zice Kenji, gesticulând spre tipul lung şi deşirat cocoţat pe braţul canapelei.

Ian Sanchez. Mi-l amintesc ca fiind unul din tipii cu care am dat spargerea în sediul de depozitare, dar, mult mai important, îl ştiu ca fiind unul dintre cei patru tipi care au fost răpiţi de oamenii lui Anderson. El, Winston, Brendan şi un alt tip pe nume Emory.

Reuşiserăm să-i recuperăm pe Ian şi pe Emory, dar nu şi pe Brendan şi Winston. Mi-l amintesc pe Kenji spunând că Ian şi Emory erau atât de bătuţi când i-am adus, încât chiar şi cu fetele care i-au ajutat să se vindece tot le luase ceva timp să-şi revină. Ian îmi pare că arată bine acum, dar pesemne că şi el a trecut prin nişte lucruri oribile. Iar Emory clar nu se află aici.

Înghit anevoie, oferindu-i lui Ian ceea ce sper că e un zâmbet puternic.

El nu-mi întoarce zâmbetul.

— Cum de eşti în viaţă? mă ia el la rost, fără niciun preambul. Nu arăţi ca şi când ai fi fost bătută măr, aşa că, vreau să zic, fără supărare sau ceva de genul ăsta, dar n-am încredere în tine.

— Ajungem imediat şi-acolo, spune Kenji, tăindu-i-o lui Adam imediat ce dă să protesteze în numele meu. Are o explicaţie serioasă, îţi promit. Eu ştiu deja toate detaliile.

Îi aruncă lui Ian o privire tăioasă, dar Ian nu pare să observe, căci se zgâieşte în continuare la mine, cu o sprânceană ridicată în chip de provocare.

Înclin capul într-o parte, studiindu-l cu atenţie.

Kenji pocneşte din degete în faţa mea.

— Prinţeso, ia şi te concentrează, că încep deja să mă plictisesc. Se uită prin jur, căutând oameni pe care e posibil să-i fi ratat. James, zice el, aţintindu-şi privirea pe faţa ridicată în sus a singurului meu prieten în vârstă de zece ani. Doreşti să-i spui ceva lui Juliette înainte să începem?

James se uită la mine, cu ochii lui albaştri luminoşi sub părul blond-nisipiu. Dă din umeri.

— Eu n-am crezut nici măcar o clipă c-ai murit, spune el simplu.

— Chiar aşa? zice Kenji râzând.

James încuviinţează din cap.

— Am avut eu un sentiment, răspunde el, lovindu-şi capul cu degetul.

Kenji zâmbeşte.

— Prea bine, păi, cam asta-i. Hai să-ncepem!

— Cum rămâne cu Ca..., încep să spun, dar mă opresc brusc la expresia alarmată care pâlpâie pe faţa lui Kenji.

Privirea îmi aterizează pe Castle, studiindu-i faţa într-un fel în care n-o făcusem când am ajuns aici.

Castle are o privire pierdută, încruntată, ca şi când e prins într-o conversaţie frustrantă fără sfârşit cu el însuşi; stă cu mâinile împletite în poală. Părul i-a ieşit din coada lui mereu perfectă de la ceafă, iar dreadurile îi stau răsfirate în jurul feţei, alunecându-i peste ochi. E nebărbierit şi arată ca şi când a fost târât prin noroi; ca şi când s-a aşezat pe fotoliul ăla în clipa în care a intrat şi nu s-a mai ridicat din el de-atunci.

Şi îmi dau seama că, dintre noi toţi, Castle a fost afectat cel mai tare.

Punctul Omega era viaţa lui. Visele lui sălăşluiau în fiecare cărămidă, în fiecare ecou al acelui loc. Şi într-o singură noapte a pierdut totul. Speranţele, viziunea pentru viitor, întreaga comunitate pe care s-a chinuit s-o clădească. Singura lui familie.

Distruse.

— L-a afectat foarte rău, îmi şopteşte Adam, şi sunt surprinsă de prezenţa lui, căci nu-mi dădusem seama că stătea din nou lângă mine. Castle e în starea asta de ceva timp.

Mi se rupe inima.

Încerc să mă uit în ochii lui Kenji, încerc să-i cer iertare din priviri, să-i spun că înţeleg. Dar Kenji nu vrea să se uite la mine. Îi ia câteva clipe să se adune şi abia atunci conştientizez cât de greu trebuie să fie toate astea pentru el acum. Nu e doar Punctul Omega. Nu sunt oamenii pe care i-a pierdut, nu e toată munca distrusă.

E Castle.

Castle, care a fost ca un tată pentru Kenji, cel mai apropiat confident al lui, cel mai drag prieten.

A devenit o cochilie a ceea ce a fost.

Inima mi-e îngreunată de profunzimea durerii lui Kenji; mi-aş dori din tot sufletul să pot face ceva pentru a-l ajuta. Pentru a repara lucrurile. Şi în clipa asta îmi promit c-o voi face.

Voi face tot ce-mi stă în putinţă.

— În regulă. Kenji îşi împreunează palmele şi dă de câteva ori din cap înainte să respire adânc. E toată lumea bine? V-aţi aşezat comod la căldurică? Bine? Bine. Dă din nou din cap. Acum, îngăduiţi-mi să vă spun o poveste: cum a fost împuşcată în piept prietena noastră Juliette.

NOUĂSPREZECE

Toată lumea se uită cu gura căscată la mine.

Kenji tocmai a terminat de oferit fiecare detaliu pe care i l-am împărtăşit, având grijă să omită părţile despre Warner care mi-a zis că mă iubeşte, şi îi mulţumesc în gând. Cu toate că i-am spus lui Adam că el şi cu mine n-ar trebui să mai fim împreună, totul între noi e în continuare extrem de sensibil şi de nehotărât. Am încercat să merg mai departe, să pun distanţă între noi, întrucât voiam să-l protejez; dar în ultima perioadă am fost nevoită să deplâng pierderea lui Adam în atâtea feluri diferite, încât nici măcar nu mai ştiu cum ar trebui să mă simt.

Habar nu am ce crede despre mine.

Există numeroase lucruri despre care Adam şi cu mine trebuie să discutăm; dar nu-mi doresc ca Warner să fie unul dintre ele. El a fost întotdeauna un subiect tabu între noi – cu atât mai mult acum, când Adam ştie că sunt fraţi – şi nu am dispoziţia necesară să mă cert cu el, mai ales nu în prima mea zi din nou alături de ei.

Dar se pare că nu voi putea scăpa atât de uşor.

— *Warner* ţi-a salvat viaţa? întreabă Lily, fără să se deranjeze să-şi mascheze şocul sau repulsia.

Până şi Alia s-a îndreptat de spate şi e atentă acum, fixându-mă cu privirea.

— De ce dracu' ar face asta?

— Frate, lasă asta, i-o taie Ian. Ce-avem de gând să facem cu faptul că Warner poate să ne fure puterile şi tot tacâmul?

— Tu n-ai nicio putere, îi răspunde Winston. Aşa că n-ai de ce să-ţi faci griji.

— Ştii la ce mă refer! se răsteşte Ian, iar pe gât îi apar câteva pete roşii. E periculos ca un psihopat ca el să aibă o astfel de abilitate. Mă sperie naibii să ştiu asta.

— Nu e un psih..., încerc să-i spun, însă în cameră izbucneşte un cor de voci, toate dorind să aibă ocazia de a se face auzite.

— Şi ce înseamnă asta...

— ...periculos?

— Deci Sonya şi Sara sunt *în viaţă*...

— ...chiar l-ai văzut pe Anderson? Cum arăta?

— Dar de ce ar face...

— ...bine, dar asta nu-i...

— AŞTEPTAŢI! le-o taie Adam tuturor. Unde dracu' e el *acum*? Se întoarce şi se uită la mine. Ai spus că Warner te-a adus aici ca să-ţi arate ce s-a ales de Punctul Omega, dar în clipa în care Kenji a apărut, el s-a făcut nevăzut. Face o pauză. Corect?

Încuviinţez din cap.

— Deci... care-i faza? zice el. A terminat-o? Pur şi simplu a plecat? Adam se răsuceşte pe călcâie, uitându-se la toţi cei din cameră. Băieţi, el ştie că măcar unul din noi a supravieţuit! Probabil s-a dus să caute întăriri, să găsească o cale de a ne scoate din schemă şi pe noi ceilalţi... Se opreşte şi clatină vehement din cap. Rahat, zice el în şoaptă. RAHAT!

Toţi înlemnesc în acelaşi timp. Îngroziţi.

— Nu, intervin eu repede, ridicând ambele mâini. Nu... n-o să facă asta...

Toate cele opt perechi de ochi se întorc spre mine.

— Oameni buni, nu-l interesează să vă ucidă. Nici măcar nu e fan al Restauraţiei. Şi îşi urăşte tatăl...

— Despre ce vorbeşti? mă întrerupe Adam, alarmat. Warner e un *animal*...

Inspiră adânc, ca să se liniştească. Trebuie să-mi amintesc cât de puţin îl cunosc ei pe Warner, cât de puţine au auzit din punctul lui de vedere; trebuie să-mi amintesc ce credeam eu însămi despre el în urmă cu doar câteva zile.

Revelaţiile lui Warner sunt încă extrem de proaspete. Nu ştiu cum să-l apăr aşa cum se cuvine sau cum să împac aceste impresii polarizante despre el, şi pentru o clipă mă înfurii din pricina lui şi a prefăcătoriilor lui tâmpite, pentru faptul că m-a pus în poziţia asta. Dacă nu ar fi avut atitudinea aia de psihopat bolnav cu capul, n-ar fi trebuit să-i iau apărarea acum.

— El *chiar vrea* să dărâme Restauraţia, încerc eu să le explic. Şi vrea să-l ucidă şi pe Anderson...

Camera explodează în şi mai multe argumente. Strigăte şi epitete care nu se reduc decât la faptul că nimeni nu mă crede, toată lumea se gândeşte că sunt nebună şi că Warner mi-a spălat creierul; ei cred că el e un ucigaş dovedit care m-a ţinut închisă şi a încercat să mă folosească pentru a tortura oameni.

Şi au dreptate. Cu toate că nu au.

Îmi doresc cu disperare să le spun că ei nu înţeleg.

Niciunul dintre ei nu ştie adevărul, şi nici nu-mi oferă ocazia de a le explica. Dar tocmai când sunt pe cale să spun altceva în apărarea mea, îl zăresc cu coada ochiului pe Ian.

Râde de mine.

Râde cu poftă, plesnindu-şi genunchiul, cu capul pe spate, hohotind cu bucurie la ceea ce crede că e prostia mea, şi pentru o clipă chiar încep să mă îndoiesc de mine însămi şi de tot ce mi-a spus Warner.

Închid ochii strâns.

Cum voi putea şti vreodată cu adevărat dacă pot avea încredere în el? Cum ştiu că nu mă minţea aşa cum a făcut-o mereu, aşa cum pretinde că a fost de la început?

M-am săturat de incertitudinea asta! M-am săturat şi mi-a ajuns!

Dar clipesc şi mă trezesc trasă departe de gaşcă, spre dormitorul lui James; spre debaraua care odinioară era camera lui. Adam mă trage înăuntru şi închide uşa, izolându-ne de nebunia din spatele nostru. Mă ţine de mâini, uitându-se în ochii mei cu o intensitate stranie, arzătoare, care mă sperie.

Sunt captivă.

— Ce se petrece? mă întreabă. De ce-l aperi pe Warner? După tot ce ţi-a făcut, ar trebui să-l urăşti... Ar trebui să fii furioasă...

— Nu pot, Adam, eu...

— Cum adică *nu poţi*?

— Păi... nu mai e atât de uşor. Clatin din cap, încercând să explic inexplicabilul. Nu ştiu ce să mai cred despre el acum. Există multe lucruri pe care le-am

înţeles greşit. Lucruri pe care nu le puteam înţelege. Las privirea în jos. El chiar e...

Şovăi, căci în mine se dă o luptă.

Nu ştiu cum să spun adevărul fără să par o mincinoasă.

— Nu ştiu, rostesc într-un final, zgâindu-mă la mâinile mele. Nu ştiu. El e... Nu e atât de rău cum credeam.

— Uau! Adam răsuflă prelung, şocat. *Nu e atât de rău cum credeai.* Nu e atât de rău cum credeai? Cum Dumnezeu ar putea fi mai bine decât *credeai*...?

— Adam...

— La ce dracu' te *gândeşti*, Juliette?

Ridic privirea. Nu-şi poate ascunde dezgustul din ochi.

Mă panichez.

Trebuie să găsesc o modalitate de a explica, de a-i oferi un exemplu de necontestat – dovada că Warner nu e cine credeam că e –, dar îmi dau deja seama că Adam şi-a pierdut încrederea în mine, că nu mai crede o iotă din ce-i spun, şi mă zbat ca un peşte pe uscat.

Dă să spună ceva.

Dar i-o iau înainte.

— Îţi aduci aminte de ziua aia când m-ai găsit plângând la duş? După ce Warner m-a silit să-l torturez pe copilaşul acela?

Adam şovăie înainte să încuviinţeze cu reticenţă din cap.

— Acela era unul din motivele pentru care îl uram atât de mult. Eu credeam că el chiar pusese un copil în camera aia – că răpise copilul cuiva şi că voia să mă privească în timp ce-l torturam. A fost un lucru atât de deplorabil! Atât

de dezgustător, de îngrozitor! Am crezut că el era inuman. Un adevărat monstru. Dar... n-a fost real, şoptesc.

Adam pare derutat.

— A fost doar o simulare, încerc să-i explic. Warner mi-a spus că era o cameră de simulare, nu o sală de tortură. A spus că totul s-a petrecut în imaginaţia mea.

— Juliette, zice Adam, după care oftează. Se uită în altă parte şi din nou la mine. Despre ce vorbeşti? Fireşte c-a fost o simulare.

— Poftim?

Adam râde uşor, oarecum derutat.

— Ai ştiut că n-a fost real...? îl întreb.

Se uită lung la mine.

— Dar când m-ai găsit... ai zis că n-a fost vina mea... Mi-ai spus că ai auzit ce se întâmplase şi că nu era vina mea...

Adam îşi trece o mână prin părul de la ceafă.

— Credeam că erai supărată pentru dărâmarea peretelui ăluia, spune el. Adică, ştiam că simularea avea să fie probabil înspăimântătoare, dar m-am gândit că Warner ţi-ar fi spus dinainte despre ce e vorba. Habar n-am avut că ai intrat în aşa ceva crezând că va fi real, continuă el, închizând ochii pentru o clipă. Credeam că erai supărată fiindcă aflaseşi că posezi un nou talent nebunesc. Şi pentru soldaţii care fuseseră răniţi atunci.

Clipesc spre el, stupefiată.

În tot acest timp, o mică parte din mine încă se agăţa de îndoială – crezând că poate camera de tortură *era* reală şi că Warner pur şi simplu mă minţea. Din nou.

Dar acum, să am parte de confirmare chiar de la Adam...

Sunt cu adevărat şocată.

Adam clatină din cap.

— Ticălosul ăla! zice el. Nu pot să cred că ţi-a făcut asta.

Îmi cobor privirea.

— Warner a făcut o mulţime de lucruri ieşite din comun, spun eu, dar el chiar credea că mă ajută.

— Dar nu te ajuta, zice Adam, din nou furios. Te *tortura*...

— Nu. Asta nu-i adevărat... Îmi concentrez privirea pe o crăpătură din perete. În felul lui ciudat... el chiar m-a ajutat. Şovăi înainte să mă uit la Adam. Momentul acela în camera de simulare a fost prima dată când mi-am îngăduit să fiu furioasă. N-am ştiut niciodată cât de multe puteam face – că puteam fi atât de puternică din punct de vedere fizic – până în acel moment.

Privesc în altă parte.

Îmi strâng pumnii şi mi-i desfac.

— Warner se ascunde mereu în spatele unei măşti, zic eu. Se poartă de parcă e un monstru bolnav mintal, lipsit de inimă, dar el e... nu ştiu...

Las fraza în aer, uitându-mă la ceva ce nu prea pot vedea. O amintire, poate. Cu Warner zâmbind. Mâinile lui delicate ştergându-mi lacrimile. *E în regulă, tu eşti în regulă*, îmi spusese el.

— El chiar e...

— Eu nu, ăăă... Adam se îndepărtează şi răsuflă tremurat. Nu ştiu cum ar trebui să înţeleg asta, zice el, părând

şovăielnic. Ţie... ce? Îţi place de el acum? Eşti prietenă cu el? Acelaşi tip care a încercat să mă *ucidă*? Adam de-abia reuşeşte să-şi ascundă durerea din glas. A pus să fiu atârnat pe o bandă transportoare într-un abator, Juliette. Sau ai uitat deja asta?

Mă înfior. Îmi las capul în jos de ruşine.

Uitasem de asta.

Uitasem că Warner aproape că-l ucisese pe Adam, că îl împuşcase chiar în faţa mea. L-a văzut pe Adam ca pe un trădător, ca pe un soldat care i-a pus un pistol la ceafă; care l-a sfidat şi m-a răpit.

Mi se face rău.

— Sunt... atât de derutată, îngăim eu într-un târziu. Vreau să-l urăsc, dar nu mai ştiu cum s-o fac...

Adam se uită la mine de parcă habar nu are cine sunt.

Trebuie să vorbesc despre altceva.

— Ce se întâmplă cu Castle? îl întreb. E bolnav?

Adam şovăie înainte să-mi răspundă, dându-şi seama că încerc să schimb subiectul. Într-un final, cedează. Oftează.

— E nasol, îmi zice el. L-a afectat mai rău decât pe noi, ceilalţi. Şi faptul că el e aşa acum l-a afectat mult prea tare pe Kenji.

Îi studiez chipul în timp ce vorbeşte, incapabilă să mă opresc din a căuta similarităţi cu Anderson şi Warner.

— Nu prea se ridică de pe fotoliul ăla, zice Adam. Stă acolo toată ziua până ce se prăbuşeşte de oboseală şi, chiar şi atunci, pur şi simplu adoarme stând în acelaşi loc. Apoi se trezeşte a doua zi şi o ia de la capăt. Nu mănâncă decât atunci când îl obligăm s-o facă, şi nu se mişcă decât ca să

se ducă la baie. Adam clatină din cap. Sperăm să iasă din starea asta cât mai repede cu putință, dar a fost tare ciudat să pierdem un lider atât de uşor. Castle se ocupa de toate. Iar acum se pare că nu-i mai pasă de absolut nimic.

— Probabil că e în continuare în stare de şoc, îi spun, aducându-mi aminte că n-au trecut decât trei zile de la încheierea bătăliei. Să sperăm că, în timp, îşi va reveni.

— Da, zice Adam. Încuviinţează din cap şi îşi studiază mâinile. Dar trebuie să ne hotărâm ce să facem. Nu ştiu cât mai putem trăi aşa. În câteva săptămâni cel mult vom rămâne fără mâncare, zice el. Acum avem zece oameni de hrănit. În plus, Brendan şi Winston încă sunt răniţi; am făcut tot ce-am putut pentru ei, folosind proviziile limitate pe care le am aici, dar au nevoie de îngrijiri medicale adevărate şi analgezice, dacă am putea face rost de ele. Face o pauză, apoi reia: Nu ştiu ce ţi-a spus Kenji, dar erau într-un hal fără de hal când i-am adus aici. Umflăturile lui Winston de-abia au mai scăzut. Nu mai putem sta aici prea mult timp. Avem nevoie de un plan.

— Da. Sunt extrem de uşurată să aud că e pregătit să preia iniţiativa. Da. Da. Avem nevoie de un plan. La ce te gândeşti? Ai deja ceva în gând?

Adam clatină din cap.

— Nu ştiu, recunoaşte el. Poate că putem da spargeri în continuare la unităţile de depozitare, aşa cum făceam odinioară – să furăm din când în când provizii –, şi să stăm ascunşi într-un spaţiu mai mare într-o zonă nereglementată, zice el. Există foarte multe riscuri. Dacă ne prind, vom fi împuşcaţi pe loc. Aşa că... nu ştiu. Pare timid în timp ce râde. Sper oarecum că nu sunt singurul care are idei.

— Dar... Şovăi, confuză. Asta-i tot? Nu vă mai gândiţi să ripostaţi? Crezi c-ar trebui pur şi simplu să găsim o cale de a ne duce traiul... *aşa*?

Gesticulez spre uşă, spre ce se află dincolo de ea.

Adam se uită la mine, surprins de reacţia mea.

— Nu e ca şi cum *vreau* asta, spune el. Dar nu văd cum am putea riposta fără să fim ucişi. Încerc să fiu practic. Îşi trece o mână agitată prin păr. Mi-am asumat un risc, spune el, coborând glasul. Am încercat să ripostez, iar asta n-a făcut decât să ne masacreze pe toţi. Nici măcar n-ar trebui să fiu în viaţă acum. Dar, din cine ştie ce motiv absurd, sunt, la fel şi James, şi – Doamne, Juliette! – la fel şi tu. Şi nu ştiu, continuă el, clătinând din cap şi privind în altă parte. Mă simt de parcă mi s-a oferit şansa de a-mi trăi viaţa. Va trebui să descopăr noi modalităţi de a găsi mâncare şi de a-mi asigura un acoperiş deasupra capului. Nu voi mai primi bani, nu mă voi mai putea înrola vreodată în acest sector şi nu sunt un cetăţean înregistrat, aşa că nu voi mai putea lucra. În clipa de faţă nu mă pot concentra decât pe felul în care îmi voi putea hrăni familia şi prietenii peste câteva săptămâni. Îşi încordează maxilarul. Poate că într-o bună zi un alt grup va fi mai isteţ – şi mai puternic –, dar nu cred că ăştia mai suntem noi. Nu cred că avem vreo şansă.

Clipesc spre el, uluită.

— Nu pot să cred asta.

— Nu poţi să crezi ce anume?

— Că renunţi. Aud acuzaţia din glasul meu şi nu fac nimic pentru a o ascunde. Pur şi simplu renunţi.

— Am de ales? mă întreabă el, cu o privire rănită, furioasă. Nu încerc să fiu martir, zice. Am făcut tot ce ne-a

stat în putinţă. Am încercat să ripostăm, şi s-a ales praful de asta. Toţi cei pe care-i cunoaştem au murit, iar grupul ăla de oameni chinuiţi pe care l-ai văzut acolo e tot ce-a mai rămas din rezistenţa noastră. Cum ar trebui ca noi, cei nouă oameni rămaşi, să luptăm cu lumea? mă întreabă el. Nu e o luptă dreaptă, Juliette.

Încuviinţez din cap. Îmi las privirea în palme. Încerc şi eşuez în a-mi ascunde şocul.

— Nu sunt laş, îmi spune, făcând eforturi să-şi tempereze vocea. Vreau doar să-mi protejez familia. Nu vreau ca James să trebuiască să-şi facă griji în fiecare zi c-aş putea da colţul. Are nevoie de mine să fiu raţional.

— Dar e mai bine să trăiţi aşa? îl întreb. Ca nişte fugari? Furând pentru a supravieţui şi ascunzându-vă de restul lumii? Cum e ăsta un lucru mai bun? Îţi vei face griji în fiecare zi, vei privi întruna peste umăr, vei fi îngrozit să-l laşi singur pe James. Vei fi nefericit.

— Dar voi trăi.

— Asta nu înseamnă să trăieşti, îi spun. Asta nu-i viaţă...

— De unde ştii tu? se răsteşte el.

Dispoziţia i se schimbă atât de brusc, încât rămân fără glas.

— De unde ştii tu ce înseamnă să trăieşti? mă întreabă el. Nu ziceai nici pâs când te-am găsit prima oară. Ţi-era teamă până şi de umbra ta. Erai atât de sleită de durere şi de vină, încât aproape c-o luaseşi razna – trăind atât de adânc în capul tău, încât nu aveai habar ce s-a întâmplat cu lumea cât timp ai fost plecată.

Tresar, înţepată de veninul din glasul lui. Nu l-am mai văzut niciodată pe Adam atât de înverşunat sau crud. Ăsta

nu-i acel Adam pe care-l cunosc. Vreau să se oprească. Să dea înapoi. Să-şi ceară scuze. Să şteargă tot ce-a spus.

Dar n-o face.

– Crezi că ţi-a fost greu, îmi spune el. Locuind în ospicii şi aruncată în închisoare – crezi că asta a fost dificil. Dar ceea ce nu-ţi dai seama e că tu ai avut mereu un acoperiş deasupra capului şi că ţi se oferea mâncare în mod regulat. Îşi strânge şi-şi desface întruna pumnii. Şi asta e mai mult decât vor avea vreodată cei mai mulţi oameni. N-ai nici cea mai vagă idee ce înseamnă cu adevărat să trăieşti aici – n-ai nici cea mai vagă idee ce înseamnă să mori de foame şi să vezi cum îţi mor membrii familiei în faţa ochilor. N-ai nici cea mai vagă idee, zice el, ce înseamnă să suferi cu adevărat. Uneori, cred că trăieşti pe un tărâm fantastic unde toată lumea se hrăneşte cu optimism – dar aici nu merge aşa. În lumea asta ori trăieşti, ori eşti pe cale de a muri, ori eşti mort. Nu există nimic idilic în asta. Nu există iluzii. Aşa că nu încerca să te prefaci că ştii ce înseamnă să trăieşti în ziua de azi. *Acum*. Fiindcă nu ştii.

Cuvintele, cred eu, sunt nişte creaturi tare imprevizibile.

Niciun pistol, nicio spadă, nicio armată sau rege nu vor putea fi vreodată mai puternice decât o propoziţie. Se prea poate ca spadele să spintece şi să ucidă, dar cuvintele vor înjunghia şi vor rămâne, îngropându-se în oasele noastre pentru a deveni leşuri pe care le purtăm în viitor, scormonind şi eşuând în a-şi smulge scheletele din carnea noastră.

Înghit, cu greu
unu
doi
trei
şi îmi adun curajul pentru a-i răspunde încet. Cu grijă.

E doar supărat, îmi spun. E doar supărat şi îngrijorat şi stresat şi nu asta gândeşte de fapt, nu chiar, îmi spun.

E doar supărat.

Nu asta gândeşte de fapt.

— Poate că e aşa, spun eu. Poate că ai dreptate. Poate că nu ştiu ce înseamnă să trăieşti. Poate că încă nu sunt suficient de umană pentru a şti mai mult decât ceea ce se află în faţa mea. Mă uit fix în ochii lui şi continui: Dar ştiu cum e să mă ascund de lume. Ştiu cum e să trăiesc de parcă nu exist, întemniţată şi izolată de societate. Şi n-am de gând să repet asta, spun eu. Nu pot. Am ajuns în sfârşit într-un punct în viaţa mea unde nu mi-e frică să vorbesc. Unde nu mă mai bântuie umbra mea. Şi nu vreau să pierd această libertate – nu din nou. Nu pot merge înapoi. Prefer să mă ucidă careva în timp ce lupt pentru dreptate decât să mor singură într-o închisoare.

Adam se uită la perete, râde, după care se uită din nou la mine.

— Tu auzi ce îndrugi acolo? mă întreabă. Îmi spui că vrei să sari în faţa unor soldaţi şi să le spui cât de mult urăşti Restauraţia, doar ca să demonstrezi ceva? Doar ca ei să te poată ucide înainte să împlineşti optsprezece ani? N-are nicio logică, spune el. Nu serveşte niciunui scop. Şi nu pare a fi gândirea ta, zice el, clătinând din cap. Credeam că vrei să trăieşti pe cont propriu. Nu ţi-ai dorit niciodată să fii prinsă în mijlocul unui război – voiai să stai departe de Warner şi de ospiciu şi de părinţii tăi nebuni. Credeam că vei fi fericită că ai terminat-o cu luptele.

— Despre ce vorbeşti? Mereu am spus că vreau să ripostez. Am spus-o de la bun început – din clipa în care

ți-am zis că voiam să evadez atunci când eram amândoi la bază. Asta *sunt* eu, insist. Asta simt. E același fel în care m-am simțit dintotdeauna.

— Ba nu, mă contrazice el. Nu, nu am plecat de la bază pentru a porni un război. Am plecat ca să scăpăm naibii de Restaurație, să ne împotrivim în felul nostru, dar cel mai mult ca să clădim o viață împreună. Dar apoi Kenji și-a făcut apariția și ne-a dus la Punctul Omega și totul s-a schimbat, și am hotărât să ripostăm. Fiindcă se părea că asta avea să funcționeze, fiindcă se părea că aveam cât de cât o șansă. Dar acum – se uită de jur împrejurul camerei, la ușa închisă –, cu ce am mai rămas? Suntem toți cu un picior în groapă, spune el. Suntem opt bărbați și femei slab înarmați și un băiat de zece ani care încearcă să lupte împotriva unor ditamai armatele. Pur și simplu nu e *fezabil*, zice el. Și dacă tot o să mor, nu vreau s-o fac pentru un motiv stupid. Dacă merg la război – dacă-mi risc viața –, va fi pentru că sorții sunt de partea mea. Nu invers.

— Nu cred că e stupid să lupți pentru *omenire*...

— Habar n-ai ce spui! se răstește el, cu maxilarul încordat. Nu putem face nimic acum.

— Mereu există ceva de făcut, Adam. Trebuie să fie. Fiindcă eu n-am de gând să mai trăiesc așa. Vreodată.

— Juliette, te rog! zice el, iar cuvintele lui sunt dintr-odată disperate, chinuite. Nu vreau să fii ucisă... Nu vreau să te pierd din nou...

— Adam, asta nu e despre tine. Mă simt îngrozitor c-o spun, dar trebuie să înțeleagă. Ești foarte important pentru mine. M-ai iubit și ai fost alături de mine când nimeni altcineva nu era. N-aș vrea niciodată să crezi că nu-mi

pasă de tine, fiindcă-mi pasă, îi spun. Dar această decizie n-are nimic de-a face cu tine. E despre *mine*. Iar această viaţă – arăt spre uşă –, viaţa care se află dincolo de acel perete? Nu asta îmi doresc.

Cuvintele mele nu fac decât să-l supere şi mai tare.

— Ai prefera să fii moartă? mă întreabă el, din nou furios. Asta vrei să spui? Ai prefera să fii moartă decât să încerci să construieşti o viaţă alături de mine aici?

— Aş prefera să fiu moartă, îi spun, îndepărtându-mă de mâna lui întinsă, decât să mă întorc la a fi tăcută şi sufocată.

Şi Adam tocmai e pe cale să răspundă – întredeschide buzele ca să vorbească – când larma haosului ajunge la noi de dincolo de perete. Facem schimb de priviri panicate înainte să deschidem uşa şi să fugim spre camera de zi.

Mi se opreşte inima în loc. Reporneşte. Se opreşte din nou.

Warner e aici.

DOUĂZECI

Stă la uşa de la intrare, cu mâinile vârâte nonşalant în buzunare, cu nu mai puţin de şase pistoale de diferite dimensiuni îndreptate spre faţa lui. Mintea mea goneşte în timp ce încearcă să proceseze ce să facă în continuare, cum ar fi mai bine să procedeze. Dar chipul lui Warner trece de la un anotimp la altul când intru în cameră: linia rece a gurii lui înfloreşte într-un zâmbet luminos. Ochii lui strălucesc când îmi zâmbeşte, nepărând să-l deranjeze sau măcar să observe numeroasele arme letale îndreptate în direcţia lui.

Nu pot să nu mă întreb cum m-a găsit.

Dau să pornesc în direcţia lui, dar Adam mă apucă de braţ. Mă întorc spre el, mirată de sentimentul brusc de iritare pe care-l simt faţă de el. Aproape că sunt iritată pe mine fiindcă sunt iritată pe el. Nu aşa mi-am închipuit că va fi când o să mă revăd cu Adam. Nu vreau să fie aşa. Vreau s-o iau de la capăt.

— Ce faci? mă întreabă Adam. Nu te apropia de el!

Mă zgâiesc la mâna lui pe braţul meu. Ridic privirea şi mă uit la el.

Adam nu se clinteşte.

— Dă-mi drumul! îi cer.

Expresia i se limpezeşte dintr-odată, de parcă e speriat, cumva. Se uită la mâna lui; mă eliberează fără să spună vreun cuvânt.

Mă îndepărtez de el cât pot de mult, în tot acest timp căutându-l din priviri pe Kenji. Ochii lui negri şi ageri îi întâlnesc pe ai mei imediat şi îl văd ridicând dintr-o sprânceană; are capul pieziş, iar zvâcnetul buzelor lui îmi spune că următoarea mutare e a mea şi că aş face bine să profit de ea. Trec printre prietenii mei până ce ajung în dreptul lui Warner, întorcându-mă spre ei şi armele lor şi sperând că n-o să mă împuşte pe mine în schimb.

Mă străduiesc să adopt un ton calm.

— Vă rog! le spun. Nu-l împuşcaţi!

— Şi de ce dracu' n-am face-o? întreabă Ian, strângându-şi mai tare pistolul.

— Juliette, iubire, zice Warner, apropiindu-şi gura de urechea mea; vocea lui e în continuare suficient de tare ca să fie auzită de toată lumea. Îţi sunt recunoscător că vrei să mă aperi, dar, sincer, sunt destul de capabil să mă ocup de situaţia asta.

— Sunt opt contra unu, îi spun, uitând de teamă când sunt tentată să-mi dau ochii peste cap. Au cu toţii pistoale îndreptate spre capul tău. Sunt destul de sigură că ai nevoie de intervenţia mea.

Îl aud râzând în spatele meu, doar o dată, chiar înainte ca fiecare pistol din cameră să fie smuls din fiecare mână şi aruncat înspre tavan. Mă întorc şocată spre el, zărind frânturi ale expresiilor uluite de pe fiecare chip din spatele meu.

— De ce şovăiţi mereu? întreabă Warner, clătinând din cap în timp ce priveşte spre încăpere. Împuşcaţi dacă vreţi să împuşcaţi! Nu-mi irosiţi timpul cu asemenea drame.

— Cum naiba ai făcut asta? întreabă Ian.

Warner nu spune nimic. Îşi scoate mănuşile cu grijă, trăgând de fiecare deget în parte înainte să le dea jos de pe mâini.

— E în regulă, îi spun. Ei ştiu deja.

Warner se uită la mine. Ridică dintr-o sprânceană. Zâmbeşte uşor.

— Zău?

— Da. Le-am spus.

Zâmbetul lui Warner se transformă în ceva aproape autozeflemitor când se întoarce şi ochii îi râd în timp ce analizează tavanul. Într-un final dă din cap spre Castle, care urmăreşte zarva cu o expresie uşor nemulţumită.

— Am împrumutat, îi răspunde Warner lui Ian, de la compania de faţă.

— Să fiu al naibii! şopteşte Ian.

— Ce vrei? îl întreabă Lily, cu pumnii încleştaţi, stând într-un colţ îndepărtat al camerei.

— Nimic de la voi, îi spune Warner. Am venit s-o iau pe Juliette. Nu-mi doresc să vă tulbur... petrecerea în pijamale, zice el, aruncând o privire la pernele şi păturile adunate pe podea.

Adam înlemneşte alarmat.

— Despre ce vorbeşti? Ea nu merge nicăieri cu tine.

Warner se scarpină la ceafă.

— Nu te saturi niciodată să fii atât de insuportabil? Ai la fel de multă charismă precum măruntaiele în putrefacţie ale unui animal neidentificat călcat de o maşină.

Aud un şuierat abrupt şi mă întorc spre acel zgomot.

Kenji şi-a dus mâna la gură, încercând cu disperare să-şi înăbuşe un zâmbet. Clatină din cap, ridicând o mână în semn de scuze. Iar apoi cedează, izbucnind în hohote de râs, pufnind în timp ce încearcă să mascheze sunetul.

— Scuze! spune el, strângând din buze, clătinând din nou din cap. Ăsta nu e un moment amuzant. Nu e. Eu nu râd.

Adam arată de parcă ar vrea să-i tragă lui Kenji un pumn în nas.

— Deci nu vrei să ne ucizi? întreabă Winston. Deoarece, dacă nu vrei să ne ucizi, probabil ai face bine s-o ştergi dracului de-aici înainte să te ucidem noi primii!

— Nu, răspunde Warner calm. N-am de gând să vă ucid. Şi cu toate că nu m-ar deranja să scap de ăştia doi – dă din cap spre Adam şi Kenji –, gândul ăsta nu face decât să mă obosească. Nu mai sunt interesat de vieţile voastre triste şi jalnice. Sunt aici doar ca să o însoţesc şi să o transport pe Juliette în siguranţă acasă. Noi doi avem chestiuni urgente de care trebuie să ne ocupăm.

— Nu! îl aud pe James intervenind deodată. Se ridică în picioare, privindu-l pe Warner fix în ochi. *Asta* e casa ei acum. N-o poţi lua de-aici. Nu vreau ca cineva să-i facă rău.

Warner ridică sprâncenele surprins. Pare cu adevărat uimit, ca şi când de-abia acum îl observă pe copilul de zece ani. Warner şi James nu s-au mai văzut până acum; niciunul dintre ei nu ştie că sunt fraţi.

Mă uit la Kenji. El se uită la mine.

Ăsta e un moment important.

Warner îl studiază pe James cu o adevărată fascinație. Se lasă într-un genunchi, pentru a fi la același nivel cu James.

— Și tu cine ești? îl întreabă el.

Toată lumea din cameră tace, urmărind momentul.

James clipește necontenit și nu răspunde imediat. Într-un final își vâră mâinile în buzunare și se zgâiește la podea.

— Eu sunt James. Fratele lui Adam. Tu cine ești?

Warner își lasă capul ușor într-o parte.

— Nimeni important, răspunde el, încercând să zâmbească. Dar mă bucur să te cunosc, James. Sunt încântat să văd că-ți faci griji pentru siguranța lui Juliette. Totuși, ar trebui să știi că nu am de gând să-i fac vreun rău. Numai că ea mi-a făcut o promisiune și eu intenționez s-o văd îndeplinită.

— Ce fel de promisiune? întreabă James.

— Da, ce fel de promisiune? intervine Kenji pe un ton ridicat și furios dintr-odată.

Ridic privirea, uitându-mă în jur. Toată lumea se zgâiește la mine, așteptând să răspund. Adam are ochii mari, a groază și neîncredere.

Mă uit la Warner.

— Nu plec de-aici, îi spun. Nu ți-am promis niciodată că voi sta cu tine la bază.

Se încruntă.

— Preferi să stai *aici*? întreabă el. De ce?

— Am nevoie de prietenii mei, îi spun. Iar ei, de mine. În plus, o să fim nevoiți să lucrăm cu toții cot la cot, așa c-am putea la fel de bine să începem acum. Și nu-mi doresc să

tot ies şi să intru pe ascuns la bază, adaug eu. Putem să ne întâlnim aici, dacă doreşti.

— Hei... stai!... Cum adică să lucrăm cu toţii cot la cot? mă întrerupe Ian. Şi de ce-l inviţi să se întoarcă aici? Despre ce naiba vorbiţi voi doi?

— Juliette, ce fel de promisiune i-ai făcut? întreabă Adam pe un ton ridicat şi acuzator.

Mă întorc spre grup. Eu, stând lângă Warner, cu faţa spre ochii furioşi ai lui Adam şi chipurile confuze şi curând furioase ale prietenilor mei.

Oh, cât de stranie a devenit toată situaţia asta într-un timp atât de scurt!

Inspir adânc, făcându-mi curaj.

— Sunt pregătită să lupt, încep eu, adresându-mă întregului grup. Ştiu că unii dintre voi s-ar putea să vă simţiţi înfrânţi; unii dintre voi s-ar putea să credeţi că nu mai există nicio speranţă, mai ales după ce s-a întâmplat cu Punctul Omega. Dar Sonya şi Sara încă se află acolo afară şi au nevoie de ajutorul nostru. La fel ca restul lumii. Şi n-am ajuns atât de departe doar pentru a mă întoarce acum. Sunt pregătită să iau atitudine şi Warner s-a oferit să mă ajute. Mă uit direct la Kenji. I-am acceptat oferta. I-am promis că voi fi aliata lui; că voi lupta alături de el; că-l vom ucide pe Anderson şi vom distruge Restauraţia.

Kenji mă priveşte suspicios şi nu-mi dau seama dacă e furios sau dacă e foarte, foarte furios.

Mă uit şi la ceilalţi prieteni ai mei.

— Dar putem lucra cu toţii, împreună, le spun. M-am tot gândit la asta în ultima vreme, continui eu, şi cred că

noi, ca grup, încă avem o şansă, mai ales dacă ne combinăm puterile cu cea a lui Warner. El ştie lucruri despre Restauraţie şi despre tatăl său pe care, altminteri, n-am avea de unde să le ştim. Înghit anevoie în timp ce le studiez expresiile şocate şi îngrozite. Dar, mă grăbesc să adaug, dacă nu sunteţi interesaţi să mai luptaţi, înţeleg pe deplin. Şi dacă nu doriţi să stau aici, cu voi, vă voi respecta decizia. În orice caz, eu am făcut deja o alegere. Indiferent că alegeţi sau nu să-mi fiţi alături, eu sunt hotărâtă să lupt. Voi dărâma Restauraţia sau voi muri încercând. Altceva nu mai există pentru mine.

DOUĂZECI ȘI UNU

În cameră se aşterne o linişte mormântală. Mi-am lăsat privirea în jos, de frică să nu le văd expresiile.

Alia e prima care vorbeşte.

— Am să lupt alături de tine, spune ea, vocea ei delicată răsunând cu putere şi încredere în liniştea asurzitoare.

Înalţ capul capul pentru a o privi în ochi şi îmi zâmbeşte, obrajii ei căpătând o nuanţă de culoare şi determinare.

Dar, înainte să apuc să-i răspund, Winston intervine.

— Şi eu, spune el. De-ndată ce capul n-o să mă mai doară, dar da, şi eu. Nu mai am nimic de pierdut, adaugă el, ridicând din umeri. Şi am să dau papară unora şi altora doar ca să le recuperăm pe fete, chiar dacă nu vom putea salva restul lumii.

— La fel şi-aici, zice Brendan, dând din cap spre mine. Şi eu mă bag.

Ian clatină din cap.

— Cum naiba putem avea încredere în tipul ăsta? întreabă el. De unde ştim că nu mănâncă rahat?

— Da, intervine Lily. Ceva nu pare în regulă. Îşi concentrează privirea asupra lui Warner şi continuă. De ce ţi-ai dori să ne ajuţi? îl întreabă ea. De când eşti tu de încredere?

Warner îşi trece o mână prin păr. Zâmbeşte neprietenos. Se uită la mine.

Nu e amuzat.

— *Nu* sunt de încredere, răspunde Warner într-un târziu, ridicând capul ca să se uite la Lily. Şi n-am niciun interes să vă ajut. De fapt, cred c-am fost foarte clar mai devreme când am spus că sunt aici pentru Juliette. Nu m-am oferit să-i ajut prietenii şi nu vă voi oferi nicio garanţie pentru supravieţuirea sau siguranţa voastră. Aşa că dacă de fapt căutaţi asigurări, n-am să vă ofer nici măcar una.

Ian zâmbeşte.

Lily pare un pic liniştită.

Kenji clatină din cap.

— Foarte bine, încuviinţează din cap Ian. Asta-i super. Îşi freacă fruntea cu mâna. Aşadar, care-i planul?

— V-aţi pierdut cu toţii *minţile*?! izbucneşte Adam. Uitaţi cu cine vorbiţi? Nu face decât să dea buzna pe uşă şi cere s-o ia pe Juliette de-aici, iar voi vreţi să-i staţi alături şi să luptaţi cot la cot cu el? Acelaşi tip care e responsabil pentru distrugerea Punctului Omega? zice el. Toţi au murit din cauza lui!

— Nu sunt responsabil pentru asta, zice Warner tăios şi expresia i se întunecă. N-a fost alegerea mea şi nici n-am avut habar că urma să aibă loc. Până când am apucat să evadez de la Punctul Omega şi să mă întorc la bază, planurile tatălui meu erau deja în desfăşurare. N-am luat parte la bătălie şi nici la asaltul asupra Punctului Omega.

— E adevărat, zice Lily. Supremul e cel care a ordonat atacul aerian asupra Punctului Omega.

— Da, şi oricât de mult l-aş urî pe tipul ăsta în mod implicit, adaugă Winston, ridicând degetul mare spre Warner, pe taică-său îl urăsc infinit mai mult. El e cel care ne-a

răpit. Oamenii lui sunt cei care ne-au ţinut captivi; nu soldaţii Sectorului 45. Aşa că da, zice Winston, întinzându-se înapoi pe canapea, mi-ar face o deosebită plăcere să-l văd pe suprem murind lent şi nefericit.

— Trebuie să recunosc, zice Brendan, că răzbunările nu sunt adesea pe placul meu, dar acum sună tare bine.

— Vreau să-l văd pe ticălosul ăla sângerând, zice şi Ian.

— Ce drăguţ că avem cu toţii ceva în comun! murmură Warner iritat. Oftează, apoi se uită la mine. Juliette, putem vorbi puţin, te rog?

— Asta-i o vrăjeală! strigă Adam, uitându-se de jur împrejur. Cum puteţi să vă schimbaţi cu atâta uşurinţă? Cum puteţi uita ce-a făcut... ce mi-a făcut mie... ce i-a făcut lui Kenji? Adam se întoarce să se uite la mine. Cum poţi să te uiţi măcar la el, îmi zice, ştiind cum ne-a tratat? Pe mine aproape că m-a ucis, lăsându-mă să sângerez încet, astfel încât să mă tortureze pe îndelete până aveam să mor...

— Kent, omule, te rog... trebuie să te linişteşti, bine? Kenji face un pas în faţă. Înţeleg că eşti nervos – nici pe mine nu mă încântă situaţia asta –, dar lucrurile o iau razna în cazul unui război. Alianţele se formează în cele mai neaşteptate feluri. Ridică din umeri şi continuă: Dacă ăsta e singurul fel în care-l putem scoate din schemă pe Anderson, poate că atunci ar trebui să luăm în considerare...

— Nu pot să cred asta! i-o taie Adam, uitându-se în jur. Nu pot să cred că asta chiar se întâmplă! V-aţi pierdut cu toţii minţile! Aţi luat-o cu toţii *razna*, zice el, apucându-se cu mâinile de ceafă. Tipul ăsta-i un psihopat... un *ucigaş*...

— Adam, încerc eu să spun. Te rog...

— Ce s-a întâmplat cu tine? Se întoarce spre mine. Nu te mai recunosc. Credeam că eşti moartă... Credeam că *el* te omorâse, spune Adam, arătând spre Warner. Iar acum stai aici, făcând echipă cu tipul care a încercat să-ţi distrugă viaţa? Spui că îţi doreşti să ripostezi fiindcă nu mai ai pentru ce să trăieşti? Şi cu *mine* cum rămâne? mă întreabă el. Cum rămâne cu relaţia noastră? Când a încetat asta să fie suficient pentru tine?

— Asta nu-i despre noi, încerc să-i spun. Te rog, Adam... lasă-mă să-ţi explic...

— Trebuie să ies de-aici, zice el brusc, pornind spre uşă. Nu pot sta aici în clipa asta... Nu pot procesa toate astea într-o singură zi. E prea mult, spune el. E prea mult pentru mine...

— Adam...

Îl prind de braţ într-o ultimă încercare, într-un ultim efort de a vorbi cu el, dar el şi-l retrage brusc.

— Toate astea, spune el, întâlnindu-mi privirea şi coborându-şi vocea la o şoaptă răguşită, îndurerată, au fost pentru tine. Am abandonat tot ce-am ştiut vreodată deoarece am crezut că eram în asta împreună. Am crezut că urma să fim doar eu şi tu.

Ochii lui sunt extrem de întunecaţi, de profunzi, de răniţi. Expresia lui mă face să vreau să mă ghemuiesc pe jos şi să mor.

— Ce faci? întreabă el, acum disperat. La ce te *gândeşti*?

Şi îmi dau seama că el chiar vrea un răspuns.

Fiindcă aşteaptă.

Stă acolo şi aşteaptă. Aşteaptă să-mi audă răspunsul în timp ce toţi ceilalţi ne privesc, cel mai probabil distraţi de

spectacolul pe care-l oferim noi doi. Nu pot să cred că-mi face asta. Aici. Chiar acum. De faţă cu toată lumea.

De faţă cu *Warner.*

Încerc să mă uit în ochii lui Adam, dar nu-i pot susţine privirea prea mult.

— Nu vreau să mai trăiesc cu frică, îi spun, sperând să par mai puternică decât mă simt. Trebuie să ripostez. Credeam că ne dorim aceleaşi lucruri.

— Nu – eu te doream *pe tine*, spune el, făcând eforturi să păstreze un ton ferm. Asta e tot ce-mi doream. Din clipa în care te-am cunoscut, Juliette, tu ai fost tot ce mi-am dorit.

Şi nu pot vorbi.

Nu pot vorbi.

Nu pot rosti cuvintele, deoarece nu-i pot frânge inima în halul ăsta, dar el aşteaptă, aşteaptă şi se uită la mine şi

— Eu am nevoie de mai mult, îngăim eu. Te voiam şi pe tine, Adam, dar am nevoie de mai mult de-atât. Am nevoie să fiu liberă. Te rog, încearcă să înţelegi...

— ÎNCETEAZĂ! izbucneşte Adam. Încetează să încerci să mă faci să înţeleg o mulţime de *vrăjeli*! Nu mă mai pot înţelege cu tine!

Apoi îşi înşfacă jacheta de pe canapea, deschide uşa şi o trânteşte în urma lui.

Urmează o clipă de tăcere absolută.

Încerc să fug după el.

Kenji mă prinde de mijloc şi mă trage înapoi. Îmi aruncă o privire dură, plină de subînţeles.

— O să am eu grijă de Kent. Tu stai aici şi ocupă-te de dezastrul pe care l-ai făcut, zice el, dând din cap spre Warner.

Înghit anevoie. Nu spun nimic.

Abia după ce Kenji a dispărut reuşesc să mă întorc pentru a-i înfrunta pe membrii publicului rămaşi, şi încă mă gândesc la cel mai potrivit lucru pe care să-l spun, când aud singura voce la care mă aşteptam cel mai puţin.

– Ah, domnişoară Ferrars, zice Castle. Mă bucur că te-ai întors printre noi. Lucrurile sunt întotdeauna mult mai distractive când eşti prin preajmă.

Ian izbucneşte în lacrimi.

DOUĂZECI ȘI DOI

Toată lumea se adună în același timp în jurul lui Castle; James practic se năpustește asupra lui. Ian îi împinge pe toți din cale în încercarea lui de a se apropia. Castle zâmbește, râzând un pic. În sfârșit seamănă cu bărbatul pe care l-am cunoscut.

— Sunt bine, spune el. Pare obosit, ca și când rostirea acestor cuvinte reprezintă un efort supraomenesc pentru el. Vă mulțumesc din suflet pentru grijă! Dar voi fi bine. Am nevoie de puțin timp, atâta tot.

Mă uit în ochii lui. Mi-e teamă să mă apropii de el.

— Vă rog, le zice Castle Aliei și lui Winston – ei doi stau cel mai aproape, de-o parte și de alta a lui –, să-mi dați o mână de ajutor să mă ridic. Mi-aș dori să-l întâmpin cum se cuvine pe noul nostru musafir.

Nu se referă la mine.

Castle se ridică în picioare cu oarecare dificultate, chiar și cu toți întrecându-se care mai de care să-l ajute. Întreaga încăpere pare deodată diferită: mai aerisită; mai veselă, cumva. Nu-mi dădusem seama că o mare parte din durerea lor sufletească era legată de bunăstarea lui Castle.

— Domnule Warner, zice Castle, uitându-se la el din cealaltă parte a încăperii. Ce frumos din partea dumitale că ni te-ai alăturat!

— Nu mă alătur ni...

— Dintotdeauna am ştiut c-o vei face la un moment dat, îl întrerupe Castle, zâmbind uşor. Şi sunt tare bucuros!

Warner pare că se străduieşte să nu-şi dea ochii peste cap.

— Poţi lăsa pistoalele jos acum, îl îndeamnă Castle. Îţi promit că le voi supraveghea îndeaproape în lipsa ta.

Ridicăm cu toţii privirile spre tavan. Îl aud pe Warner oftând. Ca la un semnal, pistoalele plutesc spre podea, aşezându-se delicat pe mochetă.

Foarte bine, zice Castle. Acum, te rog să mă ierţi, dar cred că am nevoie disperată de un duş lung. Nădăjduiesc că nu-mi vei considera nepoliticoasă ieşirea abruptă, adaugă el. Numai că sunt destul de sigur că ne vom vedea destul de mult în următoarele săptămâni.

Warner îşi încleştează maxilarul drept răspuns.

Castle zâmbeşte.

Winston şi Brendan îl ajută pe Castle să meargă la baie, în timp ce Ian strigă nerăbdător că îi va aduce haine de schimb. Eu, Warner, James, Alia şi Lily suntem singurii rămaşi în cameră.

— Juliette? zice Warner.

Privesc în direcţia lui.

— Îmi poţi acorda câteva clipe, te rog? Între patru ochi?

Şovăi.

— Puteţi folosi camera mea, intervine James. Nu mă deranjează.

Mă uit la el, şocată că vrea să-şi ofere spaţiul personal fără nicio problemă unor oameni ca mine şi Warner; mai ales după ce a fost martor la izbucnirea fratelui său din urmă cu câteva minute.

— Adam va fi bine, mă asigură James, ca şi când mi-ar fi citit gândurile. E doar foarte stresat. Îşi face griji pentru multe lucruri. Crede că vom rămâne fără mâncare şi alte alea.

— James...

— Chiar e OK, zice James. Eu o să stau aici cu Alia şi Lily.

Mă uit la cele două fete, însă feţele lor nu trădează nimic. Alia îmi oferă cel mai mic zâmbet compătimitor. Lily se zgâieşte la Warner, măsurându-l.

Într-un final oftez, cedând.

Îl urmez pe Warner în mica debara, închizând uşa în urma mea.

El nu iroseşte deloc timpul.

— De ce îţi inviţi prietenii să ni se alăture? Ţi-am spus clar că nu vreau să lucrez cu ei.

— Cum m-ai găsit? contracarez eu. N-am apăsat niciodată butonul pe pagerul ăla pe care mi l-ai dat.

Warner îmi studiază ochii, privirea lui ageră şi verde prinzând-o pe a mea ca şi când încearcă să găsească indicii în ea. Însă intensitatea privirii lui e mereu prea mult pentru mine; rup legătura prea devreme, simţindu-mă cumva descătuşată.

— A fost un simplu raţionament deductiv, spune el într-un final. Kent era singurul membru din grupul vostru care trăia în afara Punctului Omega; fosta lui locuinţă era singurul loc unde ei s-ar fi putut retrage fără să creeze probleme. Şi, drept urmare, spune Warner, a fost primul loc în care am verificat. Clatină uşor din cap şi continuă: În pofida a ceea ce ai putea crede, iubire, nu sunt idiot.

— N-am crezut niciodată c-ai fi idiot, spun eu, surprinsă. Am crezut că eşti nebun, continui, dar nu idiot. Şovăi. De fapt, cred că eşti genial, îi mărturisesc. Mi-aş dori să pot gândi ca tine.

Îmi mut privirea în altă parte şi apoi din nou la el, mult prea repede, simţind prea bine c-ar trebui să învăţ să-mi ţin gura.

Chipul lui Warner se limpezeşte. Face riduri de amuzament la coada ochilor când zâmbeşte.

— Nu-ţi vreau prietenii în echipa mea, spune el. Nu-mi place de ei.

— Nu-mi pasă.

— Nu vor face decât să ne încetinească.

— Ne vor fi de folos, insist eu. Ştiu că tu nu crezi că ei făceau lucrurile cum trebuie la Punctul Omega, dar au ştiut cum să supravieţuiască. Cu toţii posedă forţe importante.

— Sunt complet distruşi.

— Sunt în doliu, îi spun eu, enervată. Nu-i subestima. Castle e un conducător înnăscut. Kenji e un geniu şi un luptător excelent. Uneori se poartă ca un tâmpit, dar tu ştii mai bine ca oricine că doar se maimuţăreşte. E mai isteţ decât noi toţi. În plus, Winston şi Alia pot crea orice avem nevoie, atâta timp cât au materialele necesare cu care să lucreze; Lily are o memorie fotografică incredibilă; Brendan poate manipula electricitatea şi Winston îşi poate întinde membrele în aproape orice. Iar Ian... Cad pe gânduri. Ei bine, Ian e... bun la ceva, sunt convinsă.

Warner râde un pic, dar zâmbetul i se înmoaie până ce dispare cu totul. Trăsăturile lui se transformă într-o expresie nesigură.

— Şi Kent? întreabă Warner într-un final.

Simt cum pălesc.

— Ce-i cu el?

— E bun la ceva?

Şovăi înainte să răspund.

— Adam e un soldat foarte bun.

— Asta-i tot?

Inima îmi bubuie atât de tare! Prea tare!

Warner se uită în altă parte, neutralizându-şi cu atenţie expresia, tonul.

— Îţi pasă de el.

Nu e o întrebare.

— Da, reuşesc să spun. Fireşte că-mi pasă.

— Şi ce presupune asta, mai exact?

— Nu înţeleg la ce te referi, mint eu.

Warner se zgâieşte la perete, stând perfect nemişcat, iar ochii lui nu dezvăluie absolut nimic din ce gândeşte sau simte cu adevărat.

— Îl iubeşti?

Rămân fără cuvinte.

Nici măcar nu-mi pot închipui ce înseamnă pentru el să-mi adreseze atât de direct această întrebare. Aproape că-l admir pentru că e atât de curajos s-o facă.

Dar, pentru prima dată, nu sunt foarte sigură ce să răspund. Dacă asta s-ar fi întâmplat acum o săptămână sau două, aş fi răspuns fără să stau pe gânduri. Aş fi ştiut, cu certitudine, că îl iubesc pe Adam, şi nu mi-ar fi fost atât de teamă s-o recunosc. Dar acum nu pot să nu mă întreb dacă ştiu măcar ce înseamnă să iubeşti; dacă ceea ce am simţit pentru Adam era iubire sau doar un amestec de

afecţiune profundă şi atracţie fizică. Deoarece, dacă l-aş fi iubit – dacă l-aş fi iubit cu adevărat –, aş mai fi ezitat acum? M-aş mai fi detaşat cu atâta uşurinţă de viaţa lui? De durerea lui?

Mi-am făcut extrem de multe griji pentru Adam în ultimele săptămâni – efectele antrenamentului său, veştile despre tatăl său –, dar nu ştiu dacă am făcut-o din dragoste sau fiindcă eram măcinată de vină. El a lăsat totul pentru mine; fiindcă voia să fie cu mine. Dar deşi mă doare s-o recunosc, ştiu că n-am fugit ca să fiu cu el. Nu Adam a fost motivul meu principal; nu el a fost forţa propulsoare.

Am fugit pentru mine. Fiindcă voiam să fiu liberă.

— Juliette?

Şoapta blândă a lui Warner mă aduce înapoi în prezent, mă ridică şi mă aruncă în corpul meu, zguduindu-mi conştiinţa pentru a reveni la realitate. Mi-e teamă să stărui asupra adevărurilor pe care tocmai le-am descoperit.

Mă uit în ochii lui Warner.

— Da?

— Îl iubeşti? întreabă el din nou, de data asta mai încet.

Şi dintr-odată mă văd nevoită să rostesc două cuvinte pe care nu credeam vreodată c-am să le spun.

— Nu ştiu.

Warner închide ochii.

Răsuflă prelung, fiind limpede după umerii săi şi după linia maxilarului că e încordat, şi când se uită din nou la mine, zăresc poveşti în ochii lui, gânduri şi sentimente şi şoapte ale unor lucruri pe care nu le-am mai văzut niciodată. Adevăruri pe care n-ar putea vreodată să le rostească; lucruri imposibile şi lucruri incredibile şi o bogăţie

de sentimente de care nu-l credeam vreodată capabil. Tot trupul lui pare să se relaxeze uşurat.

Nu-l cunosc pe băiatul ăsta din faţa mea. E un adevărat străin, o fiinţă cu totul diferită; tipul acela de persoană pe care n-aş fi cunoscut-o niciodată dacă părinţii mei nu m-ar fi alungat.

— Juliette, şopteşte el.

Abia acum bag de seamă cât de aproape e. Mi-aş putea lipi faţa de gâtul lui dacă aş vrea. Mi-aş putea lipi mâinile de pieptul lui dacă aş vrea.

Dacă aş vrea.

— Mi-aş dori din tot sufletul să te întorci cu mine, spune el.

— Nu pot, îi răspund, iar inima mi-o ia brusc la goană. Trebuie să rămân aici.

— Dar nu e practic, zice el. Avem nevoie de un plan. Trebuie să discutăm despre strategie... ar putea dura zile întregi...

— Am deja un plan.

Ridică brusc din sprâncene şi eu las capul într-o parte, fixându-l cu o privire dură înainte să întind mâna spre uşă.

DOUĂZECI ŞI TREI

Kenji ne aşteaptă de cealaltă parte a uşii.

– Ce *dracu'* credeţi că faceţi voi doi? întreabă el. Mişcaţi-vă fundurile încoace, *acum*!

Mă îndrept direct spre camera de zi, dornică să pun distanţă între mine şi ceea ce i se tot întâmplă capului meu ori de câte ori Warner se apropie prea tare. Am nevoie de aer. Am nevoie de un creier nou. Am nevoie să mă arunc pe geam şi să sar pe spinarea unui dragon care să mă poarte spre o lume cât mai departe de aici.

Dar în clipa în care ridic privirea şi încerc să mă calmez, îl găsesc pe Adam zgâindu-se la mine. Clipind de parcă începe să vadă ceva ce-şi doreşte să alunge din minte, şi simt cum mă îmbujorez atât de tare, încât pentru o clipă mă mir că nu mă aflu într-o toaletă.

– Adam, mă aud spunând. Nu... nu e...

– Nici măcar nu pot să vorbesc cu tine în clipa asta. Clatină din cap, cu vocea gâtuită. Nici măcar nu pot să fiu aproape de tine în clipa asta...

– Te rog, încerc să spun. Pur şi simplu vorbeam...

– Pur şi simplu *vorbeaţi*? Singuri? În dormitorul fratelui meu?

Îşi ţine jacheta în mâini. O aruncă pe canapea. Râde de parcă mai are un pic şi îşi pierde minţile. Îşi trece o mână prin păr şi ridică privirea spre tavan. Se uită înapoi la mine.

— Ce naiba se petrece, Juliette? întreabă el, cu maxilarul din ce în ce mai încordat. Ce se întâmplă în momentul ăsta?

— Nu putem să vorbim despre asta între patru ochi...?

— Nu, zice el, gâfâind. Vreau să discutăm despre asta chiar acum. Nu-mi pasă cine aude.

Ochii mi se îndreaptă imediat spre Warner. Stă rezemat de peretele de lângă dormitorul lui James, cu brațele încrucișate lejer la piept. Îl urmărește pe Adam cu un interes calm, concentrat.

Warner înlemnește imediat, de parcă simte că-s cu ochii pe el.

Înalță capul și se uită la mine pentru fix două secunde înainte să se întoarcă. Pare să râdă.

— De ce te tot uiți la el? întreabă Adam cu o privire fulgerătoare. Care-i motivul pentru care faci asta în primul rând? De ce ești atât de interesată de acest *psihopat* dement...

M-am săturat de toate astea.

M-am săturat de toate secretele și de toate frământările mele interioare și de toată vina și confuzia pe care le-am simțit față de acești doi frați. Mai mult decât atât, nu-mi place de acest Adam furios pe care-l am în față.

Încerc să vorbesc cu el și nu vrea să mă asculte. Încerc să-i bag mințile-n cap și el mă atacă. Încerc să fiu sinceră cu el și nu mă crede. Habar nu am ce să mai fac.

— Ce se întâmplă cu adevărat între voi doi? mă întreabă în continuare Adam. Ce se întâmplă *cu adevărat*, Juliette? Trebuie să încetezi să mă mai minți...

Adam, i-o tai eu şi sunt surprinsă de cât de calmă par. Există multe lucruri despre care trebuie să discutăm în momentul de faţă, iar ăsta nu face parte dintre ele. Problemele noastre personale nu trebuie împărtăşite cu toţi ceilalţi.

Deci recunoşti? întreabă el, cumva şi mai furios. Că avem probleme, că ceva nu merge bine...

Ceva nu merge bine de mult timp, spun eu, exasperată. Nici măcar nu pot vorbi cu ti...

Da, de când l-am târât pe ticălosul ăsta înapoi la Punctul Omega, zice Adam, după care se întoarce şi-i aruncă o privire urâtă lui Kenji. Asta a fost ideea *ta*...

Hei, nu mă băga în rahaturile voastre, bine? contracarează Kenji. Nu mă învinui pe mine pentru problemele voastre.

Eram bine până când ea a început să petreacă extrem de mult timp cu el..., începe Adam să spună.

- A petrecut la fel de mult timp cu el cât încă eram la bază, deşteptu' lu' peşte...

- *Încetaţi!* le cer eu. Te rog să înţelegi: Warner e aici ca să ne ajute. Vrea să dea jos Restauraţia şi să-l ucidă pe suprem la fel de mult ca noi... El nu mai e duşmanul nostru...

– O să ne *ajute*? întreabă Adam, cu ochii mari, mimând surpriza. A, vrei să zici că ne va ajuta aşa cum a făcut-o ultima dată când a spus că va lupta de partea noastră? Chiar înainte să evadeze din Punctul Omega şi *să ne lase baltă*? Adam râde tare, neîncrezător. Nu pot să cred că pui botul la toate *vrăjelile* lui...

— Adam, ăsta nu-i niciun tertip... Nu sunt proastă...

— Eşti sigură?

— Poftim?

Nu pot să cred că tocmai m-a insultat!

— Te-am întrebat dacă eşti sigură! se răsteşte el. Fiindcă te porţi cam prosteşte în clipa asta, aşa că nu ştiu dacă mai pot avea încredere în judecata ta.

— Ce e *în neregulă* cu tine...

— Ce e în neregulă *cu tine*? strigă el înapoi, cu ochii în flăcări. Tu nu faci asta. Tu nu te porţi aşa, zice el. Eşti o cu totul altă persoană...

— Eu? zic, ridicând vocea.

Am încercat din răsputeri să-mi ţin în frâu temperamentul, dar nu cred că mai pot s-o fac. Zice că vrea să purtăm conversaţia asta de faţă cu toată lumea?

Fie!

Vom purta conversaţia asta de faţă cu toată lumea.

— Dacă m-am schimbat, îi spun, atunci şi tu te-ai schimbat. Fiindcă acel Adam pe care mi-l amintesc e amabil şi blând şi nu m-ar insulta niciodată în halul ăsta. Ştiu că lucrurile au fost neplăcute pentru tine în ultima vreme, şi încerc să fiu înţelegătoare, să fiu răbdătoare, să îţi las un pic de libertate – dar ultimele săptămâni au fost neplăcute pentru toţi. Trecem cu toţii printr-o perioadă dificilă, dar nu ne punem la pământ unii pe ceilalţi. Nu ne rănim unii pe ceilalţi. Dar nu poţi fi de treabă nici măcar cu Kenji, îi spun. Erai *prieten* cu Kenji, ţi-aduci aminte? Acum nici măcar o glumă nu poate să facă, fiindcă te uiţi la el de parcă vrei să-l ucizi, şi nu ştiu de ce...

– Ai de gând să-i aperi pe toţi cei din cameră, mai puţin pe mine, nu-i aşa? zice Adam. Îl iubeşti pe Kenji atât de mult, îţi petreci tot timpul din lume cu Kenji...

E prietenul meu!

– Eu sunt iubitul tău!

Ba nu, îi spun. Nu eşti.

Adam tremură, cu pumnii încleştaţi.

– Nu măcar nu pot să te cred în clipa asta.

– Adam, ne-am despărţit, spun pe un ton ferm. Ne-am despărţit acum o lună.

– Corect, zice Adam. Ne-am despărţit fiindcă ai spus că mă iubeai. Fiindcă ai spus că nu voiai să-mi faci rău.

– Nu vreau, îi spun. Nu vreau să-ţi fac rău. Nu am vrut niciodată să-ţi fac rău.

– Şi ce dracu' crezi că faci acum? strigă el.

– Nu ştiu cum să vorbesc cu tine, îi spun, clătinând din cap. Nu înţeleg...

– Nu... nu înţelegi nimic! se răţoieşte el. Pe mine nu mă înţelegi, pe tine nu te înţelegi şi nu înţelegi nici de ce te porţi ca o copilă proastă care îşi îngăduie să fie spălată pe creier de un psihopat.

Timpul pare să se oprească în loc.

Tot ce vreau să spun şi tot ce îmi doream să spun începe să ia formă, căzând pe jos şi ridicându-se imediat la loc. Paragrafe peste paragrafe încep să ridice ziduri în jurul meu, adunându-se şi aliniindu-se în timp ce găsesc modalităţi de a se îmbina, unindu-se şi împletindu-se şi nelăsându-mi vreun loc prin care să pot evada. Şi fiecare spaţiu dintre fiecare cuvânt nerostit se caţără în gura

mea deschisă, alunecă pe gât şi coboară în piept, umplându-mă cu atâta goliciune, încât cred că s-ar putea să plutesc departe.

Respir.

Foarte tare.

Cineva îşi drege vocea.

— Da, bine, chiar îmi pare rău că vă întrerup, zice Warner, făcând un pas în faţă. Dar, Juliette, eu trebuie să plec. Eşti sigură că vrei să rămâi aici?

Îngheţ.

— DISPARI! strigă Adam. Şterge-o naibii din casa mea, jigodie! Şi să nu te mai întorci aici!

— Ei bine..., zice Warner, lăsând capul într-o parte şi uitându-se la mine. În fine. Se pare că nu prea ai de ales. Îmi întinde o mână. Mergem?

— Nu o iei nicăieri. Adam se întoarce spre el. Nu merge cu tine şi nu se asociază cu tine. Acum, valea!

— Adam. ÎNCETEAZĂ! mă răstesc şi vocea mea e mai furioasă decât intenţionam, dar nu mă mai pot abţine. N-am nevoie de permisiunea ta. N-am de gând să trăiesc aşa. Nu vreau să mă mai ascund. Nu eşti obligat să vii cu mine – nici măcar nu eşti obligat să înţelegi, îi spun. Dar dacă m-ai iubi, nu ai sta în calea mea.

Warner zâmbeşte.

Adam observă.

— Ai ceva de spus? îl întreabă Adam, întorcându-se spre el.

— Dumnezeule, nu! răspunde Warner. Juliette n-are nevoie de ajutorul meu. Şi se prea poate ca *tu* să nu fi

înţeles încă, dar pentru toţi ceilalţi e limpede c-ai pierdut lupta asta, Kent.

Lui Adam îi sare muştarul.

Se năpusteşte înainte, cu pumnul tras înapoi şi pregătit de lovitură, şi totul se întâmplă atât de repede, încât n-am timp decât să icnesc înainte să aud un trosnet ascuţit.

Pumnul lui Adam a îngheţat la doar câţiva centimetri de faţa lui Warner. E prins în mâna lui Warner.

Adam e şocat şi înmărmurit, iar trupul îi tremură din pricina energiei neconsumate. Warner se apropie de faţa fratelui său şi şopteşte:

— Chiar nu-ţi doreşti să te lupţi cu mine, idiotule!

Apoi împinge pumnul lui Adam înapoi cu atâta forţă, încât Adam zboară pe spate, recăpătându-şi echilibrul înainte să atingă podeaua.

Adam e în picioare. Ţâşneşte de-a lungul camerei. Şi mai furios.

Kenji îl placheazā.

Adam strigă la Kenji să-i dea drumul, să nu se mai bage, iar Kenji îl cară pe Adam de-a lungul camerei împotriva voinţei lui. Cumva, reuşeşte să deschidă uşa de la intrare şi să-l tragă pe Adam afară.

Uşa se trânteşte în urma lor.

DOUĂZECI ŞI PATRU

James, e primul meu gând.

Mă întorc pe călcâie, căutându-l din priviri prin cameră, sperând că e bine, doar ca să descopăr că Lily anticipase ce avea să se întâmple şi l-a dus în camera lui.

Toţi ceilalţi se zgâiesc la mine.

— Ce dracu' a fost asta?

Ian e primul care rupe tăcerea.

El, Brendan şi Winston se uită cu gura căscată la mine. Alia stă într-o parte, cuprinzându-şi trupul cu braţele. Castle probabil că e încă la duş.

Tresar când cineva mă atinge pe umăr.

Warner.

Se apleacă la urechea mea, vorbind încet, astfel încât numai eu să-l aud.

— Iubire, se face târziu şi chiar trebuie să mă întorc la bază. Tace pentru o clipă. Şi scuze că te tot bat la cap cu asta, dar eşti absolut sigură că vrei să stai aici?

Ridic privirea şi mă uit în ochii lui. Încuviinţez din cap.

— Trebuie să vorbesc cu Kenji, îi spun. Nu mai ştiu ce părere au ceilalţi, dar nu vreau să fac asta fără Kenji. Şovăi. Vreau să zic, pot, dacă trebuie. Dar nu vreau s-o fac.

Warner dă din cap. Se uită pe lângă mine, la un punct aflat în spatele meu.

— Bine. Se încruntă un pic. Mă aştept ca într-o zi să-mi spui ce anume găseşti atât de incredibil de atrăgător la el.

— La cine? La Kenji?

Altă mişcare din cap.

— Oh, fac eu, clipind surprinsă. El e prietenul meu cel mai bun.

Warner se uită la mine şi ridică dintr-o sprânceană.

Îi întorc privirea sceptică.

— O să fie o problemă?

Îşi lasă privirea în palme, clătinând din cap.

— Nu, fireşte că nu, zice el încet. Apoi îşi drege vocea: Aşadar, să mă întorc mâine? Pe la orele o mie trei sute?

— O mie trei sute de ore... începând de *acum*?

Warner râde.

— Adică la unu după-amiaza.

— OK.

Se uită în ochii mei. Zâmbeşte, cu o clipă prea mult, înainte să se întoarcă şi să pornească spre uşă. Fără să spună vreun cuvânt nimănui.

Ian se uită cu gura căscată la mine. Din nou.

— Sunt... bine, sunt derutat, zice Brendan, clipind. Chiar în momentul ăla... ce-a fost asta? Cumva... ţi-a *zâmbit*? Ţi-a zâmbit cu adevărat?

— Mie mi s-a părut c-ar fi îndrăgostit de tine, zice Winston, încruntându-se. Dar asta probabil fiindcă mintea mea e praf zilele astea, nu-i aşa?

Mă străduiesc din răsputeri să admir peretele.

Kenji deschide uşa din faţă, trântind-o de perete.

Intră în apartament.

Singur.

— Tu, zice el, făcând semn spre mine, cu ochii mijiţi. Mişcă-ţi fundu-ncoa', chiar acum! Noi doi, zice el, avem de discutat.

DOUĂZECI ȘI CINCI

Îmi târşâi picioarele spre uşă şi Kenji mă înşfacă de braţ ca să mă conducă afară. Chiar înainte să ieşim, se întoarce şi strigă spre toată lumea:

— Luaţi şi mâncaţi cina!

Stăm pe palierul din faţa locuinţei lui Adam şi îmi dau seama pentru prima dată că există mai multe scări care duc în sus. Undeva.

— Hai, prinţeso! zice Kenji. Urmează-mă!

Şi începem să urcăm.

Patru, cinci şiruri de trepte. Poate opt. Sau cincizeci. Habar n-am. Tot ce ştiu e că atunci când ajungem sus, am rămas fără aer şi mi-e ruşine c-am rămas fără aer.

Când, într-un final, pot să respir cum se cuvine, arunc o privire în jur.

Incredibil!

Suntem pe acoperiş, afară, unde lumea s-a scufundat într-un întuneric desăvârşit, cu excepţia stelelor şi a semilunii pe care cineva a agăţat-o pe cer. Uneori mă întreb dacă planetele încă mai sunt acolo, încă aliniate, încă reuşind să se înţeleagă după tot acest timp. Poate c-am putea învăţa câte ceva de la ele.

Vântul şfichiuieşte în jurul nostru şi mă înfior în timp ce trupul meu se obişnuieşte cu temperatura.

—Vino-ncoa'! îmi zice Kenji.

Îmi face semn spre bordura acoperişului şi se aşază chiar pe margine, cu picioarele atârnând peste ceea ce ar putea fi cea mai rapidă cale spre moarte.

Nu-ţi face griji! îmi zice când îmi vede expresia. O să fie bine. Vin des aici.

Când, în cele din urmă, mă aşez lângă el, cutez să privesc în jos. Picioarele îmi atârnă din vârful lumii.

Kenji îşi lasă un braţ în jurul meu. Îmi freacă umerii ca să mă încălzesc.

– Aşadar, zice el. Când e ziua cea mare? Ai stabilit o dată?

– Poftim? zic eu, surprinsă. Pentru ce anume?

– Pentru ziua în care ai să încetezi să mai fii o asemenea *toantă*, zice el, aruncându-mi o privire tăioasă.

– Oh, mă schimonosesc eu. Mişc picioarele în aer. Da, probabil că asta n-o să se întâmple niciodată.

– Mda, probabil ai dreptate.

– Tacă-ţi fleanca!

— Ştii, zice el, habar n-am pe unde e Adam.

Înlemnesc. Mă îndrept de spate.

— E bine?

— O să fie bine, zice Kenji cu un oftat resemnat. E doar super-enervat. Şi rănit. Şi stânjenit. Şi toate rahaturile alea emoţionale.

Las din nou ochii în jos. Braţul lui Kenji atârnă neglijent în jurul gâtului meu, şi mă trage mai aproape, strângându-mă bine lângă el. Îmi las capul pe pieptul lui.

Momente şi minute şi amintiri se clădesc şi se năruie între noi.

— Chiar credeam că aveaţi o relaţie de neclintit, îmi mărturiseşte Kenji într-un final.

— Da, şoptesc. Şi eu.

Câteva secunde sar de pe acoperiş.

— Sunt o persoană îngrozitoare, zic, extrem de încet.

— Da, păi...

Kenji oftează.

Eu gem şi-mi las capul în mâini.

Kenji oftează din nou.

— Nu-ţi face griji, Kent a fost mereu un măgar. Inspiră adânc şi continuă: Dar să fiu al naibii, prinţeso! Kenji se uită la mine, clatină din cap uşor şi îşi aţinteşte privirea în noapte. Serios? *Warner?*

Înalţ capul.

— Despre ce vorbeşti?

Kenji ridică dintr-o sprânceană.

— Ştiu sigur că nu eşti proastă, aşa că nu te preface cu mine.

Îmi dau ochii peste cap.

— Chiar nu vreau să port din nou această conversaţie...

— Nu-mi pasă că nu vrei să porţi din nou această conversaţie. Trebuie să vorbeşti despre asta. Nu poţi să te-ndrăgosteşti de un tip ca Warner fără să-mi spui de ce. Trebuie să mă asigur că nu ţi-a implantat vreun cip în cap sau ceva de genu' ăsta.

Tac aproape un minut întreg.

— Nu mă îndrăgostesc de Warner, rostesc încet.

— Sigur că nu.

— Chiar nu, insist eu. Eu doar... nu ştiu. Oftez. Nu ştiu ce mi se întâmplă.

— Li se spune hormoni.

Îi arunc o privire ucigătoare.

— Eu vorbesc serios.

— Şi eu. Lasă capul într-o parte, ironic. Treaba asta-i, gen, biologică şi tot tacâmul. Ştiinţifică. Poate că părţile tale femeieşti sunt derutate ştiinţific.

— *Părţile mele femeieşti?*

— O, scuze – Kenji se preface a fi jignit –, ţi-ar plăcea mai degrabă să folosesc terminologia anatomică corespunzătoare? Fiindcă părţile tale femeieşti nu mă sperie...

— Mda, nu, mersi.

Reuşesc să râd un pic, încercarea mea tristă dizolvându-se într-un oftat.

Doamne Dumnezeule, totul se schimbă!

— El e... foarte diferit, mă trezesc spunând. Warner. Nu e aşa cum îl credeţi voi. E drăguţ. Şi amabil. Iar taică-său se poartă oribil cu el. Nici măcar nu-ţi poţi închipui... Las propoziţia în aer, gândindu-mă la cicatricele pe care le-am văzut pe spatele lui Warner. Şi mai mult decât atât... Nu ştiu, spun, privind în întuneric. El chiar... crede în mine? Ridic ochii spre Kenji. Sună aiurea?

Kenji îmi aruncă o privire incertă.

— Şi Adam crede în tine.

— Mda, spun eu, privind din nou spre întuneric. Presupun.

— Cum adică *presupui*? Puştiul ăla crede c-ai inventat aerul.

Aproape că zâmbesc.

— Nu ştiu pe care versiune a mea o place Adam. Nu sunt aceeaşi persoană care eram când mergeam amândoi

la aceeaşi şcoală. Nu mai sunt acea fată. Cred că el asta îşi doreşte, spun eu, uitându-mă la Kenji. Cred că vrea să pretindă că sunt aceeaşi fată care nu prea vorbeşte şi care în cea mai mare parte a timpului e speriată. Genul de fată pe care el trebuie s-o protejeze şi de care să aibă grijă tot timpul. Nu ştiu dacă îi place cine sunt acum. Nu ştiu dacă poate să se descurce cu asta.

— Deci în clipa în care ai deschis gura i-ai spulberat toate visurile, ha?

— Am să te îmbrâncesc de pe acoperişul ăsta.

— Mda, acum chiar că înţeleg de ce nu te place Adam.

Îmi dau ochii peste cap.

Kenji râde. Se lasă pe spate şi mă trage şi pe mine în jos odată cu el. Asfaltul e sub capetele noastre acum, iar cerul ne învăluie pretutindeni. E ca şi când am fost scăpată într-o călimară cu cerneală.

— Ştii, de fapt, are destul de multă noimă, zice Kenji într-un târziu.

— Ce anume?

— Nu ştiu, vreau să zic... ai fost închisă practic dintotdeauna, nu-i aşa? Nu e ca şi când ai fost ocupată să atingi o mulţime de tipi toată viaţa ta.

— *Poftim?*

— Gen... Adam e primul tip care a fost vreodată... amabil cu tine. La naiba, probabil e prima persoană din lume care a fost amabilă cu tine. Şi te poate atinge. Şi el nu arată, ştii tu, dezgustător. Face o pauză. Nu te pot învinui, ca să fiu sincer. E tare greu să fii singur. Uneori, cu toţii devenim un pic disperaţi.

— Bine, spun eu tărăgănat.

— Vreau doar să zic, continuă Kenji, că bănuiesc că are noimă de ce te-ai îndrăgostit de el. Gen, în mod implicit. Deoarece, dacă nu el, atunci cine? Opţiunile tale erau super-limitate.

— O! fac eu, mai încet acum. Corect. În *mod implicit*. Încerc să râd şi eşuez, înghiţind anevoie din pricina emoţiei care mi-a rămas blocată în gât. Uneori nu sunt sigură că mai ştiu ce e real şi ce nu.

— Cum aşa?

Clatin din cap.

— Nu ştiu, şoptesc, aproape numai pentru mine.

O pauză grea.

— Chiar l-ai iubit...?

Şovăi înainte să răspund.

— Cred? Nu ştiu? Oftez. E posibil să iubeşti o persoană şi apoi să încetezi s-o mai iubeşti? Nici măcar nu cred că ştiu ce e iubirea.

Kenji răsuflă prelung. Îşi trece o mână prin păr.

— Păi, rahat, murmură el.

— Ai fost vreodată îndrăgostit? întreb eu, întorcându-mă pe-o parte ca să mă uit la el.

El se holbează la cer. Clipeşte de câteva ori.

— Nup.

Mă întorc la loc, dezamăgită.

— Oh...

— Momentul ăsta e tare deprimant, zice Kenji.

— Mda.

— Suntem varză.

— Mda.

— Aşadar, spune-mi din nou, de ce-ţi place de Warner atât de mult? Şi-a dat cumva toate hainele jos sau ceva de genul ăsta?

— Ce? icnesc eu, extrem de bucuroasă că e prea întuneric ca să mă vadă roşind. Nu, spun repede. Nu, el...

— La naiba, prinţeso! Kenji râde, tare. Habar n-aveam.

Îi trag una în braţ.

— Hei! Fii delicată cu mine! protestează el, frecându-şi locul lovit. Sunt mai slab decât tine!

— Ştii, acum pot oarecum s-o controlez, îi spun, radiind. Îmi pot modera nivelurile de forţă.

— Mă bucur pentru tine! Am să-ţi cumpăr un balon în clipa în care lumea n-o să mai facă pe ea de frică.

— Îţi mulţumesc! îi spun, mulţumită. Eşti un profesor bun.

— Sunt bun la toate, precizează el.

— Şi modest.

— Şi foarte arătos.

Chicotesc.

— Tot nu mi-ai răspuns la întrebare, zice Kenji. Se foieşte, punându-şi mâinile sub cap. De ce-l iubeşti pe bogătaş atât de mult?

Inspir scurt. Mă concentrez pe cea mai luminoasă stea de pe cer.

— Îmi place felul în care mă simt când sunt cu el, îi mărturisesc în şoaptă. Warner crede că sunt puternică şi isteaţă şi capabilă şi pune preţ pe opiniile mele. Mă face să mă simt ca un egal – ca şi când pot înfăptui la fel de multe ca el, ba chiar mai multe. Şi dacă fac ceva ieşit din comun, nici

măcar nu-l surprinde. Se *aşteaptă* la asta. Nu mă tratează de parcă aş fi o fetiţă fragilă ce trebuie protejată tot timpul.

Kenji pufneşte.

— Asta-i pentru că nu eşti fragilă, spune Kenji. Din contră, lumea trebuie să se protejeze *de tine*. Eşti ca o bestie nemiloasă, spune el. Apoi adaugă: Vreau să zic, ştii tu, gen, o bestie drăguţă. O bestiuţă care sfâşie rahaturi şi rupe pământul şi îi lasă pe oameni fără suflare.

— Drăguţ, ce să zic!

— Sunt aici pentru tine.

— Îmi dau seama.

— Vasăzică, asta-i? spune Kenji. Îl placi doar pentru personalitatea lui, hm?

— Ce?

— Toate astea, zice Kenji, fluturând o mână în aer, n-au nimic de-a face cu faptul că el e sexy şi tot tacâmul şi că poate să te atingă tot timpul?

— Crezi că Warner e sexy?

— Nu asta am spus.

Râd.

— Îmi place chipul lui.

— Şi atingerea?

— Ce atingere?

Kenji se uită la mine cu ochii mari şi sprâncenele ridicate.

— Eu nu sunt Adam, bine? Nu mă poţi vrăji cu toată atitudinea asta nevinovată. Îmi spui că tipul te poate atinge, şi că i s-au aprins călcâiele după tine, şi că ţie clar ţi s-au aprins după el, şi aseară ai petrecut noaptea în patul lui, şi apoi am nimerit peste voi doi într-un afurisit de dressing – nu, stai, scuze, nu e un dressing, e *dormitorul unui*

copil –, şi tu-mi spui că n-a existat *nicio* atingere? Se uită lung la mine. Asta vrei să-mi spui?

— Nu, şoptesc şi simt că faţa mi-a luat foc.

— Creşti atât de repede! Te entuziasmezi toată că poţi să atingi tot felul de rahaturi pentru prima oară şi eu vreau doar să mă asigur că respecţi regulile de igienă...

— Nu mai fi atât de dezgustător!

— Hei, doar am grijă de t...

— Kenji?

— Da.

Inspir adânc. Încerc să număr stelele.

— Ce-o să fac?

— Cu ce?

Şovăi.

— Cu totul.

Kenji scoate un sunet ciudat.

— Să mor dacă ştiu.

— Nu vreau să fac asta fără tine, şoptesc.

Se lasă înapoi pe spate.

— Cine-a spus c-o să faci ceva fără mine?

Inima îmi stă în loc câteva secunde. Mă holbez la el.

— Ce e? zice Kenji, ridicând din sprâncene. Eşti surprinsă?

— O să lupţi cu mine? îl întreb, de-abia respirând. O să ripostezi alături de mine? Chiar dacă va fi şi Warner prin preajmă?

Kenji zâmbeşte. Ridică ochii spre cer.

— O, da, zice el.

— *Pe bune?*

— Sunt aici pentru tine, puştoaico. Pentru asta sunt prietenii.

DOUĂZECI ȘI ȘASE

Când ne întoarcem în casă, îl găsim pe Castle stând într-un colţ şi vorbind cu Winston.

Kenji înlemneşte în uşă.

Uitasem că el nu avusese încă şansa să-l vadă pe Castle pe picioarele lui şi simt o adevărată durere când mă uit la el. Sunt o prietenă îngrozitoare. Nu fac decât să-l încarc cu problemele mele, fără să mă gândesc vreodată la ale lui. Probabil că are atâtea pe cap!

Kenji traversează camera într-o stare de uluire, oprindu-se abia când ajunge lângă Castle. Îi pune o mână pe umăr. Castle se întoarce. Întreaga cameră se opreşte pentru a urmări momentul.

Castle zâmbeşte şi încuviinţează o dată din cap.

Kenji îl trage într-o îmbrăţişare ca de urs, ţinându-l doar pentru câteva secunde înainte să se îndepărteze. Se uită unul la celălalt cu un soi de recunoaştere tăcută. Castle îşi lasă o mână pe braţul lui Kenji.

Kenji zâmbeşte larg.

Iar apoi se întoarce şi se uită la mine, şi sunt dintr-odată extrem de fericită, extrem de uşurată şi încântată şi cuprinsă de bucurie la gândul că dragul de Kenji va merge diseară la culcare cu inima un pic mai uşoară. Simt că mai am un pic şi explodez de fericire.

Uşa de la intrare se deschide brusc.

Mă întorc.

Adam păşeşte înăuntru.

Inima mi se dezumflă.

Adam nici măcar nu se uită la mine când intră.

— James, zice el, traversând camera. Să mergem, amice! E ora de culcare.

James încuviinţează din cap şi ţâşneşte spre dormitorul său. Adam îl urmează înăuntru. Uşa se închide în urma lor.

— A venit acasă, zice Castle, părând uşurat.

Nimeni nu mai spune nimic preţ de o secundă.

— Bun, şi noi ar trebui să ne pregătim de culcare, zice Kenji, uitându-se în jur.

Se duce în colţ şi înşfacă un teanc de pături, pe care ni le împarte.

— Toată lumea doarme pe jos? îl întreb.

Kenji dă din cap.

— Da, spune el. Warner nu se înşela. Chiar arată ca o petrecere în pijamale.

Încerc să râd.

Nu pot.

Toată lumea îşi face de treabă aranjând păturile pe jos. Winston, Brendan şi cu Ian ocupă o latură a camerei, iar Alia şi Lily, cealaltă. Castle doarme pe canapea.

Kenji arată cu mâna spre centrul camerei.

— Noi doi stăm acolo.

— Ce romantic!

— Ai vrea tu!

— Adam unde doarme? îl întreb, coborând vocea.

Kenji se opreşte din aranjat o pătură. Ridică privirea.

— Kent nu mai iese de-acolo, îmi zice el. O să doarmă cu James. Bietul copil are coşmaruri oribile în fiecare noapte.

— Oh, fac eu, surprinsă şi ruşinată că nu mi-am amintit asta. Fireşte.

Fireşte că are. Probabil că şi Kenji le-a trăit pe pielea lui. Au împărţit toţi trei o cameră la Punctul Omega.

Winston apasă pe întrerupător şi luminile se sting. Se aude un foşnet de pături.

— Dacă-l aud pe careva vorbind, zice Winston, o să-l trimit personal pe Brendan să vă ardă una în meclă.

— N-am să ard pe nimeni în meclă.

— Arde-ţi singur una în meclă, Brendan.

— Nici măcar nu ştiu de ce suntem prieteni.

— Vă rog să vă ţineţi gura! strigă Lily din colţul ei.

— Aţi auzit ce-a zis domniţa, spune Winston. Toată lumea, gura!

— Tu eşti cel care vorbeşte, idiotule! zice Ian.

— Brendan, arde-i una în meclă, te rog!

— Amice, gura, n-am de gând să ard...

— *Noapte bună!* zice Castle.

Toată lumea încetează să mai respire.

— Noapte bună, domnule! şopteşte Kenji.

Mă întorc ca să fiu faţă-n faţă cu Kenji. El îmi rânjeşte pe întuneric. Îi rânjesc şi eu.

— Noapte bună! spun pe muteşte.

El îmi face cu ochiul.

Adorm.

DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

Adam mă ignoră.

Nu mi-a mai adresat niciun cuvânt despre ziua de ieri; nu arată nici măcar un strop de furie sau frustrare. Vorbeşte cu toată lumea, râde cu James, ajută la pregătirea micului dejun. De asemenea, se preface că eu nu exist.

Am încercat să-i spun bună dimineaţa şi s-a făcut că nu mă aude. Sau poate că într-adevăr nu m-a auzit. Poate că a reuşit să-şi antreneze creierul să nu mă mai audă sau să mă vadă.

Simt că parcă primesc un pumn în inimă.

În mod repetat.

— Şi ce faceţi pe-aici toată ziua? întreb, încercând cu disperare să fac conversaţie.

Stăm cu toţii pe jos, mâncând boluri cu muesli. Ne-am trezit târziu, aşa că luăm micul dejun târziu. Nimeni nu s-a deranjat să adune păturile, iar Warner se presupune că va sosi în aproximativ o oră.

— Nimic, spune Ian.

— În mare parte, încercăm să nu murim, răspunde Winston.

— E al naibii de plictisitor! adaugă Lily.

— De ce? întreabă Kenji. Ţi-a venit vreo idee?

— Oh, zic eu. Nu, doar… Şovăi. Ei bine, Warner va sosi aici într-o oră, aşa că nu eram sigură dacă…

În bucătărie se prăbuşeşte ceva. Un bol. În chiuvetă. Pretutindeni zboară tacâmuri.

Adam intră în living.

Ochii lui.

N-o să pună iar piciorul aici!

Astea sunt primele şase cuvinte pe care mi le adresează Adam.

Dar i-am spus deja, încerc să zic. El o să...

Asta-i casa *mea*, spune el, cu o privire ucigătoare. N-am să-l las să intre.

Mă uit lung la Adam, cu inima mai-mai să-mi sară din piept. N-am crezut niciodată c-ar fi în stare să mă privească de parcă mă urăşte. De parcă mă urăşte din adâncul sufletului.

– Kent, omule..., îl aud pe Kenji spunând.

NU!

Haide, frate, nu trebuie să fie aşa...

– Dacă arzi de nerăbdare să-l vezi, îmi spune Adam, poţi să pleci dracului din casa mea. Dar el nu se întoarce aici. Vreodată.

Clipesc.

Asta nu se întâmplă cu adevărat.

— Şi unde-ar trebui să plece? îl întreabă Kenji. Vrei să stea pe marginea drumului? Astfel încât cineva s-o toarne şi să fie ucisă? Ţi-ai ieşit complet din minţi?

— Nu-mi mai pasă deloc, zice Adam. Poa' să se ducă să facă ce dracu' pofteşte. Se întoarce din nou spre mine. Vrei să fii cu el? Îmi fac semn spre uşă. Du-te! Poţi să şi crăpi!

Gheaţa începe să-mi roadă trupul.

Mă ridic împleticit. Picioarele îmi sunt nesigure. Dau din cap şi nu ştiu de ce, dar se pare că nu mă pot opri din a o face. Îmi croiesc drum spre uşă.

— Juliette...

Mă răsucesc pe călcâie, cu toate că cel care mă strigă pe nume e Kenji, nu Adam.

— Nu pleca! îmi spune Kenji. Nu face nicio mişcare! Asta-i ridicol!

Lucrurile au scăpat de sub control. Asta nu mai e doar o luptă. În ochii lui Adam e o ură pură, nediluată, şi sunt atât de surprinsă de imposibilitatea acestui lucru – atât de prinsă cu garda jos –, încât nu ştiu cum să reacţionez. Nu aş fi putut anticipa niciodată asta... Nu mi-aş fi putut imagina vreodată că lucrurile vor lua o asemenea turnură...

Adevăratul Adam nu m-ar alunga din casa lui în halul ăsta. Nu mi-ar vorbi aşa. Nu acel Adam pe care-l cunosc. Acel Adam pe care credeam că-l cunosc.

— Kent, spune Kenji din nou, trebuie să te calmezi. Între ea şi Warner nu se întâmplă nimic, OK? Ea doar încearcă să facă ceea ce crede că este bine...

— *Vrăjeli!* izbucneşte Adam. Astea-s vrăjeli, şi tu o ştii prea bine, şi eşti un măgar că negi asta. M-a minţit în tot acest timp...

— Omule, nici măcar nu sunteţi împreună, nu poţi să ai pretenţii asupra ei...

— Nu ne-am despărţit niciodată! strigă Adam.

— Ba fireşte c-aţi făcut-o! se răsteşte Kenji înapoi. Fiecare persoană de la Punct ţi-a auzit aiurelile melodramatice în afurisitele alea de tunele! Ştim cu toţii că v-aţi despărţit. Aşa că nu mai nega.

— Aia nu se pune la socoteală ca despărţire, spune Adam cu o voce răguşită. Încă ne iubeam...

— OK, ştii ce? Cum zici tu. Nu-mi pasă. Kenji flutură din mâini, dându-şi ochii peste cap. Dar acum suntem în toiul unui *război*. Fir-ar să fie, ea a fost împuşcată în piept în urmă cu câteva zile şi aproape c-a murit. Chiar nu crezi că e posibil să se gândească la ceva mai important decât voi doi? Warner e nebun, dar ne poate ajuta...

— Se uită la psihopatul ăla de parcă e *îndrăgostită* de el! latră Adam drept răspuns. Crezi că nu ştiu cum arată privirea aia? Crezi că n-o pot recunoaşte? Cândva se uita *la mine* aşa. O cunosc... o cunosc prea bine...

— Poate că n-o cunoşti atât de bine.

— Nu-i mai lua apărarea!

— Nu ştii ce spui, îi zice Kenji. Te porţi ca un nebun...

Eram mai fericit, îl întrerupe Adam, când credeam *că e moartă.*

— Nu vorbeşti serios. Nu spune lucruri din astea, omule! Odată ce spui astfel de rahaturi, nu le mai poţi retrage...

— Ooo, crede-mă, vorbesc serios! zice Adam. Foarte, foarte serios. Într-un final se uită la mine, cu pumnii încleştaţi. A fost mult mai bine, zice el, să cred că eşti moartă. A durut mai puţin decât asta.

Pereţii se mişcă. Văd pete, clipesc spre nimic.

Asta nu se întâmplă cu adevărat, îmi tot repet.

Ăsta-i doar un coşmar îngrozitor, iar când o să mă trezesc, Adam va fi din nou blând şi amabil şi minunat. Fiindcă el nu e atât de lipsit de inimă. Nu cu mine. Niciodată cu mine.

— Tu, dintre toţi oamenii, îmi spune Adam, cu o expresie extrem de dezgustată. Am avut încredere în tine, ţi-am spus lucruri pe care n-ar fi trebuit să ţi le spun, şi tu acum te dai peste cap să mi le arunci pe toate în faţă. Nu pot să cred că mi-ai face aşa ceva. Că te-ai îndrăgosti *de el*. Ce dracu' se-ntâmplă cu tine? mă ia el la rost, cu vocea tot mai piţigăiată. Cât de bolnavă cu capul trebuie să fii?

Mi-e frică să vorbesc.

Mi-e frică să-mi mişc buzele.

Mi-e teamă că, dacă fac vreo mişcare, trupul meu se va rupe în două şi toată lumea va vedea că lăuntrul meu e făurit numai din lacrimile pe care mi le reprim acum.

Adam clatină din cap. Scoate un râs trist, strâmb.

— Nici măcar nu negi, zice el. Incredibil!

— Kent, las-o-n pace! se răsteşte Kenji dintr-odată, cu vocea letal de tăioasă. Vorbesc serios.

— Asta *nu* e treaba ta...

— Te porţi ca un bădăran...

— Crezi că dau doi bani pe ce crezi tu? Adam se întoarce spre el. Asta nu-i lupta ta, Kenji. Doar pentru că ea e prea laşă ca să spună ceva nu înseamnă că trebuie s-o aperi...

Mă simt de parcă am ieşit din mine însămi. Ca şi când trupul meu s-a prăbuşit pe podea şi eu continui să privesc, uitându-mă cum Adam se transformă într-o fiinţă umană complet diferită. Fiecare cuvânt. Fiecare insultă pe care o aruncă în mine pare să-mi fractureze oasele. Cât de curând nu vor rămâne decât sângele şi o inimă care bate în continuare.

— Plec, spune Adam. Plec acum, iar când mă întorc, nu vreau s-o mai găsesc aici.

Nu plânge! îmi tot spun.

Nu plânge!

Asta nu-i adevărat.

— Noi doi, îmi zice Adam acum, cu vocea aspră şi furioasă, am *terminat-o*. Am pus punct! se răsteşte el. Nu vreau să te mai văd vreodată. Nu în lumea asta şi în mod clar nu în casa mea. Se uită la mine, gâfâind. Aşa că şterge-o naibii de-aici! Dispari înainte să mă întorc!

Traversează furios camera. Înşfacă un palton. Deschide uşa nervos.

Pereţii se cutremură când o trânteşte în urma lui.

DOUĂZECI ŞI OPT

Stau în mijlocul camerei, uitându-mă în gol.

Deodată îngheţ de frig. Mâinile, cred, îmi tremură. Sau poate sunt oasele mele. Poate că oasele îmi tremură. Mă mişc mecanic, extrem de încet, fiindcă mintea mi-e încă ameţită. Sunt vag conştientă că cineva s-ar putea să-mi spună ceva, dar sunt prea concentrată să-mi pun haina, fiindcă mi-e frig. E prea *frig* aici. Am nevoie de jachetă. Şi poate şi de mănuşi. Tremur fără oprire.

Îmi pun haina. Vâr mâinile în buzunare. Am senzaţia că cineva mi se adresează, dar nu aud nimic prin pâcla asta stranie care-mi amorţeşte simţurile. Îmi strâng pumnii şi degetele mele dau peste ceva de plastic.

Pagerul. Aproape că uitasem.

Îl scot din buzunar. E o chestie micuţă; un dreptunghi subţire, negru, cu un buton încastrat de-a lungul lui. Îl apăs fără să stau pe gânduri. Îl apăs iar şi iar, până ce acest proces mă linişteşte. Mă alină, cumva. *Clic clic.* Îmi place mişcarea repetitivă. *Clic. Clic clic.* Nu ştiu ce altceva să fac.

Clic.

Două mâini se lasă pe umerii mei.

Mă întorc. Castle se află chiar în spatele meu, cu ochii plini de îngrijorare.

— N-o să pleci nicăieri, îmi spune el. O să rezolvăm asta. O să fie bine.

— Nu.

Limba mi-e de praf. Dinţii mi s-au sfărâmat.

— Trebuie să plec.

Nu mă pot opri din a apăsa pe butonul pagerului.

Clic.

Clic clic.

— Hai şi te-aşază, îmi zice Castle. Adam e supărat, dar o să fie bine. Sunt sigur că nu vorbea serios când a spus lucrurile acelea.

— Eu sunt sigur că vorbea, zice Ian.

Castle îi aruncă o privire tăioasă.

— Nu poţi pleca, zice Winston. Credeam că o să tăbăcim nişte funduri împreună. Mi-ai promis!

— Da, ciripeşte Lily, încercând să pară veselă.

Dar ochii ei sunt prudenţi, adunaţi împreună a teamă sau griji, şi îmi dau seama că e îngrozită pentru mine.

Nu *de* mine.

Pentru mine.

E cea mai stranie senzaţie.

Clic clic clic.

Clic clic.

— Dacă pleci, spune ea, încercând să zâmbească, o să trebuiască să trăim aşa pentru totdeauna. Şi nu vreau să trăiesc cu o adunătură de băieţi împuţiţi tot restul vieţii mele.

Clic.

Clic clic.

— Nu pleca! mă roagă James. Arată atât de trist, atât de serios! Îmi pare rău că Adam a fost rău cu tine. Dar eu nu vreau să mori, zice el. Şi nu-mi doresc să fi murit. Jur că nu!

James. Dragul de James. Ochii lui îmi frâng inima.

— Nu pot rămâne.

Vocea mea mi se pare ciudată. Distrusă.

— El chiar vorbea serios când mi-a spus toate alea...

— Vom fi o gaşcă tristă, demnă de milă, dacă pleci, mi-o taie Brendan. Şi trebuie să-i dau dreptate lui Lily. Nu vreau să trăiesc aşa multă vreme.

— Dar cum...

Uşa de la intrare se deschide, trântindu-se de perete.

— JULIETTE... *Juliette*...

Mă întorc.

Warner stă acolo, roşu la faţă, gâfâind, uitându-se la mine de parcă aş fi o fantomă. Traversează cu paşi mari încăperea înainte să apuc să spun ceva şi-mi cuprinde faţa în mâini, cercetându-mă.

— Eşti bine? întreabă el. Dumnezeule... eşti bine? Ce s-a întâmplat? Eşti în regulă?

E aici.

E aici şi tot ce vreau e să mă nărui, dar n-o fac.

Nu vreau s-o fac.

— Îţi mulţumesc, reuşesc să-i spun. Îţi mulţumesc c-ai venit...

Mă cuprinde în braţele lui, fără să-i pese de cele opt perechi de ochi care se uită la noi. Pur şi simplu mă strânge bine, cu un braţ petrecut în jurul taliei mele şi cu celălalt ţinut la ceafă. Faţa mi-e îngropată la pieptul lui, iar căldura lui mi-e mult prea familiară de-acum. Ciudat de liniştitoare. Îşi trece mâna în sus şi-n jos pe spatele meu şi îşi apropie capul de urechea mea.

— Iubire, ce s-a întâmplat? şopteşte el. Ce s-a întâmplat? Te rog, spune-mi...

Clipesc.

— Vrei să te duc înapoi?

Nu-i răspund.

Nu mai ştiu ce vreau sau de ce am nevoie. Toată lumea îmi spune să rămân, dar asta nu-i casa lor. E a lui Adam, şi e limpede că el mă urăşte acum. Dar, în acelaşi timp, nu vreau să-mi abandonez prietenii. Nu vreau să-l abandonez pe Kenji.

— Vrei ca *eu* să plec? întreabă Warner.

— Nu, răspund eu mult prea repede. Nu.

Warner se lasă pe spate, doar un pic.

— Atunci spune-mi ce vrei, zice el disperat. Spune-mi ce vrei să fac, şi-am s-o fac.

— Asta e, de departe, cea mai dementă nebunie pe care am văzut-o vreodată, zice Kenji. N-aş fi crezut-o vreodată. Nici într-o mie de ani.

— E ca o telenovelă, încuviinţează Ian. Dar cu actori mai proşti.

— Cred că-i oarecum drăguţ, zice Winston.

Sar înapoi, întorcându-mă pe jumătate. Toată lumea se uită la noi. Winston e singurul care zâmbeşte.

— Ce se întâmplă? îi întreabă Warner. De ce arată ca şi cum mai are un pic şi plânge?

Nimeni nu-i răspunde.

— Unde-i Kent? întreabă Warner, mijindu-şi ochii în timp ce le citeşte expresiile. Ce i-a făcut?

— A ieşit, îi răspunde Lily. A plecat în urmă cu puţin timp.

Ochii lui Warner se întunecă în timp ce procesează informaţia. Se întoarce spre mine.

—Te rog, spune-mi că nu mai vrei să rămâi aici vreo clipă.

Îmi las capul în mâini.

— Toată lumea vrea să ajute... să lupte... cu excepţia lui Adam. Dar ei nu pot pleca. Iar eu nu vreau să-i părăsesc.

Warner oftează. Închide ochii.

— Atunci rămâi, zice el blând. Dacă asta vrei. Stai aici. Putem oricând să ne întâlnim.

— Nu pot, îi spun. Trebuie să plec. Nu mai am voie să mă întorc aici.

— Poftim?

Furie. În ochii lui şi în afara lor.

— Cum adică nu ai *voie*?

— Adam nu vrea să mai stau aici. Trebuie să plec înainte să se întoarcă.

Maxilarul lui Warner se încordează. Se uită lung la mine pentru ceea ce pare a fi un secol. Aproape că-l *văd* cum gândeşte – mintea lui lucrând într-un ritm halucinant – să găsească o soluţie.

— Bine, zice el într-un final. Bine. Răsuflă prelung. Kishimoto, spune el dintr-odată, fără să întrerupă contactul vizual cu mine.

— Prezent, domnule!

Warner încearcă să nu-şi dea ochii peste cap când se întoarce spre Kenji.

— Am să vă instalez grupul în sălile mele private de antrenament de la bază. Voi avea nevoie de-o zi pentru a pune la punct detaliile, dar voi avea grijă să vi se ofere

acces facil şi permisiunea de a pătrunde în incită la sosire. Te vei face pe tine şi echipa ta invizibili şi îmi veţi urma instrucţiunile. Sunteţi liberi să staţi în acele săli până ce vom fi pregătiţi să mergem mai departe cu prima etapă a planului nostru. Face o pauză. E în regulă pentru tine acest aranjament?

Kenji pare de-a dreptul dezgustat.

— Sub nicio formă.

— De ce nu?

— O să ne închizi în „sălile tale private de antrenament"? zice Kenji, punând ghilimelele cu degetele. De ce nu spui mai bine c-o să ne închizi într-o cuşcă şi c-o să ne ucizi lent? Crezi că m-am născut ieri? Ce motive aş avea să cred astfel de vrăjeli?

—Voi avea grijă să fiţi hrăniţi bine şi în mod regulat, zice Warner drept răspuns. Locuinţele vor fi simple, dar nu mai simple decât asta, zice el, gesticulând spre camera de zi. Aranjamentul acesta ne va oferi multe oportunităţi ca să ne întrunim şi să schiţăm următorii paşi. Sigur ştii că pui pe toată lumea în pericol rămânând pe acest teritoriu nereglementat. Tu şi prietenii tăi veţi fi mai în siguranţă cu mine.

—Totuşi, de ce ai face asta? întreabă Ian. De ce ai vrea să ne ajuţi şi să ne hrăneşti şi să ne ţii în viaţă? Asta n-are nicio logică...

— Nu trebuie să aibă vreo logică.

— Ba fireşte că trebuie să aibă, îl contrazice Lily, cu o privire dură, furioasă. Nu avem de gând să intrăm într-o bază militară doar ca să fim ucişi! se răsteşte ea. Ăsta ar putea fi un truc pervers.

— Bine, zice Warner.

— Bine, ce? întreabă Lily.

— Nu veniți.

— Oh, face Lily, clipind.

Warner se întoarce spre Kenji.

— Așadar, îmi refuzați oferta în mod oficial?

— Da, nu, mersi, zice Kenji.

Warner încuviințează din cap. Se uită la mine.

— Mergem?

— Dar... nu... Încep să mă panichez acum, uitându-mă de la Warner la Kenji și înapoi la Warner. Nu pot pur și simplu *să plec*... Nu pot să nu-i mai văd niciodată... Mă întorc spre Kenji. O să rămâneți pur și simplu aici? îl întreb. Și n-am să vă mai văd niciodată?

— Poți să rămâi aici cu noi. Kenji își încrucișează brațele la piept. Nu trebuie să pleci.

— Știi că nu pot rămâne, îi spun, furioasă și rănită. Știi că Adam vorbea serios când mi-a spus ce mi-a spus... O s-o ia razna dacă se întoarce și eu sunt tot aici...

— Deci o să pleci așa, pur și simplu? zice Kenji tăios. Ne abandonezi pur și simplu pe toți – gesticulează spre toată lumea – doar pentru că Adam s-a hotărât să fie un nemernic? Ne dai pe toți la schimb pentru Warner?

— Kenji... nu vă... nu am unde altundeva să locuiesc! Ce-ar trebui să...

— *Să stai!*

— Adam o să mă arunce afară...

— Ba nu, n-o s-o facă, zice Kenji. N-o să-l lăsăm.

— N-am să stau cu de-a sila aici. N-am să-l implor. Lasă-mă măcar să plec cu fărâma asta de demnitate care mi-a...

Kenji îşi aruncă braţele în aer, frustrat.

— Asta-i o *tâmpenie*!

— Veniţi cu mine, îi spun. Vă rog... Vreau să rămânem împreună...

— Nu putem, zice el. Nu putem risca asta, J. Nu ştiu ce se petrece între voi doi, spune el, gesticulând între mine şi Warner. Poate că el chiar se poartă altfel cu tine, nu ştiu, în fine, dar nu pot pune în primejdie vieţile tuturor bazându-mă pe emoţii şi pe o presupunere. Poate că lui îi pasă *de tine*, zice Kenji, dar pe noi, restul, nu dă doi bani. Se uită la Warner. Nu-i aşa?

— Nu-i aşa, ce? întreabă Warner.

— Îţi pasă de vreunul din noi? De supravieţuirea noastră... de bunăstarea noastră?

— Nu.

Kenji aproape râde.

— Ei bine, cel puţin eşti sincer.

— Totuşi, oferta mea rămâne în picioare. Şi eşti un tâmpit c-o refuzi, zice Warner. O să mori aici, şi ştii asta mai bine ca mine.

— Ne asumăm riscul.

— Nu, icnesc eu. Kenji...

— O să fie bine, îmi spune el. Are fruntea încreţită şi privirea obosită. Sunt sigur c-o să găsim o modalitate de a ne revedea într-o bună zi. Fă ceea ce trebuie să faci.

— Nu, încerc să-i spun.

Încerc să respir. Plămânii mi se umflă, inima îmi goneşte atât de tare, încât o aud cum îmi bubuie în urechi. Mă simt înfierbântată şi rece şi prea fierbinte, prea rece,

şi tot ce gândesc e *nu*, nu aşa trebuia să se întâmple, nu trebuia să se destrame totul, nu din nou nu din nou...

Warner mă apucă de braţe.

— Te rog, spune el, cu vocea insistentă, panicată. Te rog, nu face asta, iubire, am nevoie să nu faci asta...

— Fir-ar să fie, Kenji! izbucnesc eu, îndepărtându-mă de Warner. Te rog, pentru numele lui Dumnezeu, nu fi idiot! Trebuie să vii cu mine... Am nevoie de tine...

— Îmi trebuie un soi de garanţie, J... Kenji face paşi de colo-colo, cu mâinile în păr. Nu pot pur şi simplu să am încredere că totul va fi bine...

Mă întorc spre Warner, gâfâind, cu pumnii încleştaţi.

— Oferă-le ce vor. Nu-mi pasă ce anume e, îi spun. Te rog, trebuie să negociezi! Trebuie să faci asta să meargă. Am nevoie de el. Am nevoie de prietenii mei.

Warner se uită la mine vreme îndelungată.

— Te rog, şoptesc eu.

Se uită în altă parte. Apoi din nou la mine.

Într-un final se uită în ochii lui Kenji. Oftează.

— Ce vrei să-ţi ofer?

— Eu vreau o baie fierbinte, îl aud pe Winston spunând.

Iar apoi chicoteşte.

Chiar chicoteşte.

— Doi dintre oamenii mei sunt bolnavi şi grav răniţi, zice Kenji, răsucindu-se imediat la o sută optzeci de grade.

Tonul îi e tăios, ascuţit. Insensibil.

— Au nevoie de medicamente şi îngrijiri medicale. Nu vrem să fim monitorizaţi, nu vrem ore de stingere şi vrem să putem mânca şi chestii care nu se bagă la Automat. Vrem proteine. Fructe. Legume. Mâncăruri adevărate.

Vrem acces regulat la duşuri. Avem nevoie de haine noi. Şi vrem să rămânem înarmaţi tot timpul.

Warner e atât de nemişcat lângă mine, încât de-abia îl mai aud respirând. Capul îmi bubuie îngrozitor de tare şi inima îmi goneşte în piept, dar m-am calmat suficient, astfel că pot respira un pic mai uşor acum.

Warner se uită în jos la mine.

Îmi susţine privirea pentru o clipă înainte să-şi închidă ochii. Expiră scurt. Ridică privirea.

— Fie, zice el.

Kenji se holbează la el.

— Stai... *ce*?

— Mă întorc mâine la orele o mie patru sute pentru a vă conduce la noua voastră locuinţă.

— Sfinte Sisoe! Winston se bâţâie pe canapea. Sfinte Sisoe sfinte Sisoe sfinte *Sisoe*!

— Ţi-ai luat lucrurile? mă întreabă Warner.

Încuviinţez din cap.

— Bine, spune el. Să mergem!

DOUĂZECI ŞI NOUĂ

Warner mă ţine de mână.

Am suficientă energie cât să mă concentrez pe acest fapt aparte, ciudat, în timp ce el mă conduce în jos pe scări şi în parcare. Deschide uşa tancului şi mă ajută să mă urc înainte s-o închidă în urma mea.

Se suie pe cealaltă parte.

Porneşte motorul.

Suntem deja pe drum şi am clipit doar de şase ori de când am plecat de acasă de la Adam.

Tot nu-mi vine să cred ce s-a întâmplat. Nu pot să cred c-o să lucrăm toţi împreună. Nu pot să cred că i-am zis lui Warner ce să facă şi el *m-a ascultat*.

Mă întorc să mă uit la el. E ciudat: nu m-am mai simţit niciodată atât de în siguranţă sau atât de uşurată să fiu lângă el. N-am crezut niciodată că m-aş putea simţi aşa în prezenţa lui.

— Îţi mulţumesc, îi şoptesc, recunoscătoare şi vinovată, cumva, în legătură cu tot ce s-a întâmplat.

Că l-am lăsat pe Adam în urmă. Îmi dau seama acum că am făcut acel tip de alegere la care nu pot da înapoi. Inima încă mi se frânge.

— Sincer, repet eu. Îţi mulţumesc mult! C-ai venit după mine. Apreciez...

— Te rog, spune el. Te implor să te opreşti!

Rămân nemişcată.

— Nu-ţi pot suporta durerea, spune el. O simt extrem de puternic şi mă face s-o iau razna... *Te rog!* mă imploră el. Nu fi tristă. Sau rănită. Sau vinovată. N-ai greşit cu nimic.

— Îmi pare rău...

— Nici asta, să nu-ţi pară rău, zice el. Dumnezeule, singurul motiv pentru care n-am să-l omor pe Kent pentru asta e fiindcă ştiu că n-o să facă decât să te supere şi mai mult.

— Ai dreptate, spun după o clipă. Dar nu e vorba doar de el.

— Poftim? La ce te referi?

— Nu mai vreau să ucizi pe nimeni, îi spun. Nu doar pe Adam.

Warner scoate un râs ascuţit, ciudat. Aproape că pare uşurat.

— Mai ai şi alte clauze?

— Nu chiar.

— Nu vrei să mă repari, atunci? Nu ai o listă lungă cu lucruri la care trebuie să lucrez?

— Nu.

Mă uit pe geam. Priveliştea e atât de mohorâtă! Atât de rece! Totul e acoperit de gheaţă şi zăpadă.

— Nu există nimic în neregulă cu tine care să nu fie deja în neregulă cu mine, spun eu încet. Şi dac-aş fi isteaţă, mai întâi m-aş gândi la o soluţie care să mă repare pe mine.

Amândoi rămânem tăcuţi o vreme. Tensiunea e prea densă în acest spaţiu limitat.

— Aaron? spun eu, încă urmărind cum peisajul zboară pe lângă noi.

Aud mica piedică în respiraţia lui. Şovăirea. E pentru prima dată când i-am folosit numele cu atâta nonşalanţă.

— Da? zice el.

— Vreau să ştii că nu te consider nebun.

— Poftim? zice el, tresărind.

— Nu te consider nebun.

Lumea devine un vârtej neclar în timp ce o privesc pe geam.

— Şi nu cred că eşti psihopat, continui. Şi nici nu cred că eşti un monstru bolnav, manipulator. Nu te consider un ucigaş fără inimă şi nu cred că meriţi să mori şi nici că eşti penibil. Sau prost. Sau laş. Nu cred că eşti vreunul dintre lucrurile pe care oamenii le spun despre tine.

Mă întorc să mă uit la el.

Warner stă cu privirea aţintită pe parbriz.

— Nu crezi?

Vocea lui e atât de moale şi de speriată, încât de-abia o aud.

— Nu, îi spun. Nu cred. Şi mă gândeam c-ar trebui să ştii. Nu încerc să te repar; nu cred că ai nevoie de reparaţii. Nu încerc să te transform în altcineva. Vreau doar să fii cine eşti cu adevărat. Deoarece cred că îl cunosc pe adevăratul Warner. Cred că l-am văzut.

Warner nu spune nimic, doar pieptul îi urcă şi-i coboară întruna.

— Nu-mi pasă ce spun ceilalţi despre tine, continui eu. Eu cred că eşti un om bun.

Warner clipeşte cu repeziciune acum. Îl aud cum respiră.

Inspiră şi expiră.

Neregulat.

Nu spune nimic.

— Mă... crezi? îl întreb după un moment. Poţi să simţi că spun adevărul? Că vorbesc serios?

Warner strânge cu putere volanul. Încheieturile degetelor i s-au albit.

Încuviinţează din cap.

Doar o dată.

TREIZECI

Warner tot nu mi-a mai adresat niciun cuvânt.

Acum ne aflăm în camera lui, grație lui Delalieu, pe care Warner l-a dat afară imediat. Pare straniu și familiar să fiu din nou aici, în această cameră în care am găsit deopotrivă teamă și confort.

Acum mi se pare potrivit.

Asta e camera lui Warner. Iar Warner, pentru mine, nu mai e un om de care să mă tem.

Ultimele luni l-au transformat în ochii mei, iar ultimele două zile au fost pline de revelații din care încă nu mi-am revenit pe deplin. Nu pot nega că mi se pare diferit acum.

Simt că-l înțeleg într-un fel în care n-am făcut-o niciodată înainte.

E ca un animal îngrozit, torturat. O creatură care a fost toată viața bătută, abuzată și pusă într-o cușcă. A fost silit să accepte o viață pe care nu și-a dorit-o și nu i s-a oferit niciodată oportunitatea de a alege altceva. Și cu toate că i s-au oferit toate uneltele necesare pentru a ucide o persoană, e prea torturat din punct de vedere emoțional pentru a-și putea folosi abilitățile asupra propriului său tată – tocmai acel om care l-a învățat să fie un ucigaș. Deoarece, cumva, într-un mod ciudat, inexplicabil, el încă își dorește ca tatăl lui să-l iubească.

Şi înţeleg asta.

Chiar înţeleg.

Ce s-a întâmplat? mă întreabă Warner într-un final.

Stau aşezată pe patul lui; el stă în picioare lângă uşă, zgâindu-se la perete.

— La ce te referi?

— Cu Kent, zice el. Mai devreme. Ce ţi-a spus?

— Oh... Mă înroşesc, stânjenită. M-a dat afară din casă.

— Dar de ce?

— S-a supărat rău, îi explic. Că ţi-am luat apărarea. Că te invitasem să te întorci.

— Oh...

Aproape că pot auzi cum inimile noastre bat în tăcerea dintre noi.

— Mi-ai luat apărarea, zice Warner într-un final.

— Da.

Nu spune nimic.

Nu spun nimic.

— Deci ţi-a spus să pleci, continuă Warner, fiindcă mi-ai luat apărarea.

— Da.

— Asta-i tot?

Inima mi-a luat-o la goană. Dintr-odată simt cum mă cuprinde o stare de agitaţie.

— Nu.

— Au mai fost şi alte lucruri?

— Da.

Warner clipeşte spre perete. Nu face nicio mişcare.

— Chiar aşa.

Încuviinţez din cap.

Nu spune nimic.

— S-a supărat, şoptesc eu, fiindcă nu am fost de acord că eşti nebun. Şi m-a acuzat – şovăi – că m-am îndrăgostit de tine.

Warner răsuflă scurt. Atinge tocul uşii cu mâna.

Inima îmi bubuie atât de tare!

Ochii lui Warner sunt lipiţi de perete.

— Şi i-ai spus că e un idiot.

Respir.

— Nu.

Warner se întoarce, doar pe jumătate. Îi văd profilul, felul inegal în care pieptul i se ridică şi coboară. Se zgâieşte direct spre uşă acum şi e limpede că e un efort supraomenesc pentru el să vorbească.

— Atunci i-ai zis că e nebun. I-ai zis că probabil e dus cu capul să spună aşa ceva.

— Nu.

— Nu, repetă el.

Încerc să nu mă mişc.

Warner inspiră prelung, tremurat.

— Atunci, ce i-ai spus?

Şapte secunde mor între noi.

— Nimic, şoptesc.

Warner înlemneşte.

Eu nu respir.

Niciunul nu vorbeşte timp de ceea ce pare a fi o veşnicie.

— Fireşte, spune Warner într-un final. Pare palid, nesigur pe picioare. N-ai spus nimic. Fireşte.

— Aaron...

Mă ridic în picioare.

— Am multe de făcut până mâine, zice el. Mai ales dacă prietenii tăi ni se alătură la bază.

Mâinile îi tremură când întinde braţul spre uşă.

— Iartă-mă, spune. Dar trebuie să plec.

TREIZECI ȘI UNU

Mă hotărăsc să fac o baie.

N-am mai făcut baie până acum.

Cotrobăi prin încăpere în timp ce cada se umple cu apă fierbinte şi descopăr grămezi peste grămezi de săpunuri parfumate. De toate tipurile şi mărimile. Fiecare calup de săpun e învelit într-o bucată groasă de pergament şi legat cu sfoară. Pe fiecare pachet sunt lipite etichete pentru a le deosebi.

Iau unul.

CAPRIFOI

Strâng în mână săpunul şi nu pot să nu mă gândesc cât de diferit era să faci un duş la Punctul Omega. Nu aveam nimic atât de extravagant ca asta. Săpunurile noastre erau aspre şi miroseau ciudat şi nu prea aveau niciun efect. Kenji obişnuia să le aducă la sesiunile noastre de antrenament şi să rupă din ele bucăţi pe care să le arunce în mine când nu mă concentram.

Amintirea asta mă tulbură inexplicabil de tare.

Inima mi se umple de bucurie când îmi amintesc că prietenii mei vor fi aici mâine. Asta chiar se va întâmpla, gândesc eu. Vom fi de neoprit, cu toţii, împreună. De-abia aştept!

Citesc mai cu atenţie eticheta.

Note de vârf de iasomie şi nuanţe de struguri. Note delicate de liliac, caprifoi, trandafir şi scorţişoară. Notele de bază cu floare de portocal şi pudră completează parfumul plăcut.

Sună minunat.

Fur unul din săpunurile lui Warner.

Mă simt ca nouă şi port haine curate.

Îmi tot adulmec pielea, plăcut surprinsă de cât de frumos e să miroşi ca o floare. N-am mai mirosit niciodată până acum a ceva. Îmi tot trec degetele peste braţe, mirându-mă cât de multe poate schimba un calup de săpun bun. Nu m-am mai simţit niciodată atât de curată! Nu mi-am dat seama că săpunul poate face clăbuci în felul ăsta sau să reacţioneze atât de bine pe corpul meu. Singurul săpun pe care îl foloseam înainte îmi usca mereu pielea şi îmi lăsa o senzaţie neplăcută timp de câteva ore. Dar ăsta-i ciudat. Minunat. Mă simt moale şi netedă şi extrem de curată.

Şi, de asemenea, nu am nimic altceva de făcut.

Mă aşez pe patul lui Warner şi-mi trag picioarele sub mine. Mă zgâiesc la uşa biroului său.

Sunt foarte tentată să văd dacă uşa e descuiată.

Totuşi, conştiinţa învinge.

Mă scufund între perne cu un oftat. Dau păturile la o parte şi mă cuibăresc sub ele.

Închid ochii.

Mintea mi-e inundată imediat cu imagini în care Adam are chipul mânios, pumnii îi tremură şi gura aruncă numai cuvinte dureroase. Încerc să alung amintirile şi nu pot.

Deschid ochii.

Mă întreb dacă am să-i mai văd vreodată pe el şi pe James.

Poate că asta e ceea ce-şi dorea Adam. Acum se poate întoarce la viaţa lui, împreună cu frăţiorul lui. Nu va trebui să-şi facă griji că e nevoit să-şi împartă raţiile cu încă opt oameni şi, în felul acesta, va putea supravieţui mai mult.

Şi apoi ce? nu mă pot abţine să nu gândesc.

Va fi singur-singurel. Fără mâncare. Fără prieteni. Fără venit.

Mi se frânge inima să-mi imaginez asta. Să mi-l închipui zbătându-se pentru a găsi o modalitate de trai, de a asigura cele necesare fratelui său. Deoarece, cu toate că Adam pare să mă urască acum, nu cred că-i voi putea întoarce vreodată acele sentimente.

Nici măcar nu ştiu dacă înţeleg ce s-a întâmplat între noi doi.

Mi se pare imposibil ca relaţia mea cu Adam să se fisureze şi să se spargă atât de brusc. Îmi pasă prea mult de el. A fost alături de mine când nimeni nu era; mi-a dat speranţă când aveam cea mai mare nevoie; m-a iubit când nimeni n-a făcut-o. Nu e un om pe care să vreau să-l înlătur din viaţa mea.

Îl vreau înapoi. Îmi vreau prietenul înapoi.

Dar acum îmi dau seama că avea dreptate Kenji.

Adam a fost prima şi singura persoană care mi-a arătat vreodată compasiune. Prima şi, la acel moment, singura persoană care putea să mă atingă. Am fost prinsă în caracterul imposibil al acelui lucru, pe deplin convinsă că soarta ne adusese împreună. Tatuajul său era o captură perfectă a visurilor mele.

Credeam că era vorba despre noi. Despre evadarea mea. Despre momentul nostru de fericiţi-până-la-adânci-bătrâneţi.

Şi a fost.

Şi n-a fost.

Vreau să râd c-am fost atât de oarbă!

Ne-a unit, îmi dau seama. Tatuajul ăla. Ne-a adus împreună pe mine şi pe Adam, dar nu fiindcă eram făcuţi unul pentru celălalt. Nu fiindcă el era zborul meu către libertate. Ci fiindcă există o legătură importantă între noi. Un soi de speranţă pe care niciunul dintre noi n-a putut s-o vadă.

Warner.

O pasăre albă cu dungi aurii pe cap ca o coroană.

Un băiat cu pielea albă şi părul auriu, conducătorul Sectorului 45.

Mereu a fost el. În tot acest timp.

Legătura.

Warner, fratele lui Adam, temnicerul şi acum camaradul meu. Fără să vrea, el ne-a adus pe mine şi pe Adam împreună. Şi faptul c-am fost cu Adam mi-a oferit un nou tip de putere. Eram în continuare speriată şi distrusă, iar Adam a avut grijă de mine, oferindu-mi un motiv să mă apăr când eram prea slabă să-mi dau seama că eu însămi fusesem dintotdeauna un motiv suficient. Era afecţiune şi o dorinţă disperată pentru o legătură fizică. Două lucruri de care fusesem privată şi cu care eram extrem de nefamiliarizată. Nu aveam cu ce să compar aceste noi experienţe.

Fireşte că eu credeam că sunt îndrăgostită.

Dar deşi nu ştiu prea multe, ştiu că dacă Adam m-ar fi iubit cu adevărat, nu m-ar fi tratat cum a făcut-o azi. Nu ar fi preferat să fiu moartă.

Ştiu asta deoarece am văzut dovezi ale opusului său.

Fiindcă eu chiar *am fost* pe moarte.

Iar Warner m-ar fi putut lăsa să mor. A fost furios şi rănit şi avea toate motivele din lume să fie înverşunat. Îi smulsesem inima din piept; îl lăsasem să creadă că puteam avea o relaţie. Îl lăsasem să-mi mărturisească profunzimea sentimentelor pe care le avea pentru mine; îi îngăduisem să mă atingă în feluri în care nici măcar Adam n-o făcuse. Nu îi cerusem să se oprească.

Fiecare centimetru din mine spunea da.

Şi pe urmă i-am luat totul înapoi. Din cauză că eram speriată, derutată, cu sentimente contradictorii. Din cauza lui Adam.

Warner mi-a spus că mă iubeşte şi, în schimb, eu l-am insultat şi l-am minţit şi am urlat la el şi l-am îndepărtat de mine. Şi când a avut ocazia să se dea înapoi şi să mă privească murind, n-a făcut-o.

A găsit o cale de a-mi salva viaţa.

Fără a cere ceva în schimb. Fără aşteptări. Convins pe deplin că eram îndrăgostită de altcineva şi că să-mi salveze viaţa însemna să mă vindece doar ca să mă ofere înapoi altui tip.

Iar acum, nu pot spune că ştiu ce-ar face Adam dacă aş muri în faţa lui. Nu sunt sigură că mi-ar salva viaţa. Şi nesiguranţa asta e suficientă să mă convingă că ceva nu mergea bine între noi. Ceva nu era real.

Poate că amândoi ne-am îndrăgostit de iluzia a ceva mai mult.

TREIZECI ȘI DOI

Deschid ochii.

E întuneric beznă. Linişte. Mă ridic prea repede în capul oaselor.

Probabil că adormisem. Habar n-am cât e ceasul, dar o privire iute aruncată prin încăpere îmi spune că Warner nu e aici.

Mă dau jos din pat. Încă port şosete şi, dintr-odată, sunt recunoscătoare; mă pomenesc că mă cuprind cu braţele, tremurând pe măsură ce aerul rece de iarnă se strecoară prin materialul subţire al tricoului meu. Părul încă mi-e puţin ud după baie.

Uşa care dă spre biroul lui Warner e întredeschisă.

Prin crăpătură se iveşte o rază de lumină şi mă întreb dacă el chiar a uitat s-o închidă sau poate tocmai a intrat acolo. Poate că nu e înăuntru. Însă, de data asta, curiozitatea îmi întrece conştiinţa.

Vreau să ştiu unde lucrează şi cum arată biroul lui; vreau să ştiu dacă e dezordonat sau organizat, ori dacă are prin preajmă obiecte personale. Mă întreb dacă are poze cu el de când era mic.

Sau cu mama lui.

Înaintez pe vârfuri, trezind fluturii din stomac. N-ar trebui să mă simt agitată, îmi spun. Nu fac nimic ilegal. Pur şi simplu mă duc să văd dacă e acolo şi, dacă nu e, am

să plec. Intru doar pentru o secundă. N-am să cotrobăi prin lucrurile lui.

Chiar nu.

Șovăi în dreptul ușii. E atâta liniște, încât sunt aproape sigură că inima îmi bate suficient de tare ca el s-o audă. Nu știu de ce mi-e atât de teamă.

Bat de două ori la ușă în timp ce o deschid ușor.

— Aaron, ești...

Ceva cade pe jos.

Deschid ușa larg și intru degrabă în birou, oprindu-mă brusc imediat ce pășesc peste prag. Uluită.

Biroul lui e enorm.

E cât dormitorul și dressingul lui la un loc. Mai mare. E extrem de mult spațiu aici – suficient cât să găzduiască imensa masă de ședințe și cele șase scaune aflate de-o parte și de alta a ei. Mai există o canapea și câteva mese mici așezate într-un colț, iar un perete e făcut în întregime din rafturi. Înțesate de cărți. Doldora de cărți. Cărți vechi și cărți noi și cărți ale căror cotoare au început să cadă.

Tot mobilierul din camera asta e făcut din lemn închis la culoare.

Lemn atât de maroniu, încât pare negru. Linii curate, drepte, tăieturi simple. Nimic nu e bogat ornamentat sau protuberant. Nicio bucată de piele. Niciun scaun cu spătar înalt sau vreo piesă de lemn extrem de detaliată. E minimalist.

Masa de ședințe e înțesată de teancuri de dosare și hârtii și biblioraftluri și carnețele. Podeaua e acoperită cu un covor persan gros, asemănător cu cel din dressing. Și în capătul celălalt al camerei se află biroul său.

Warner mă priveşte şocat.

E îmbrăcat doar în pantaloni şi şosete, întrucât şi-a scos cămaşa şi cureaua. Stă în faţa biroului, ţinând ceva în mâini – ceva ce nu pot vedea.

— Ce cauţi aici? mă întreabă el.

— Era deschisă uşa.

Ce răspuns tâmpit!

Mă măsoară cu privirea.

— Cât e ceasul? îl întreb.

— Unu şi jumătate dimineaţa, răspunde el automat.

— Oh!

— Ar trebui să te întorci în pat.

Nu ştiu de ce pare atât de neliniştit. De ce ochii lui ţâşnesc întruna de la mine la uşă.

— Nu mai sunt obosită.

— Oh...

Mişcă întruna ceea ce îmi dau seama acum că e un borcănel. Îl pune pe birou, în spatele lui, fără să se întoarcă.

S-a purtat foarte ciudat azi, gândesc eu. Foarte atipic pentru el. De obicei e extrem de calm, extrem de sigur pe el. Dar în ultima vreme e foarte neliniştit în prezenţa mea. Purtarea asta nestatornică e deconcertantă.

— Ce faci? îl întreb.

Între noi sunt cam trei metri şi niciunul nu face vreun efort pentru a umple golul. Vorbim de parcă nu ne cunoaştem, de parcă suntem nişte străini care s-au pomenit într-o situaţie compromiţătoare. Ceea ce e ridicol.

Dau să traversez camera, să mă apropii de el.

Înlemneşte.

Mă opresc.

— E totul OK?

— Da, răspunde el prea repede.

— Ce-i aia? îl întreb, arătând spre borcănelul din plastic.

— Iubire, ar fi mai bine să te culci la loc. Probabil eşti mai obosită decât crezi...

Mă duc lângă el şi înşfac borcanul înainte să mă poată opri.

— Asta e o violare a intimităţii! protestează el tăios, părând în sfârşit să semene cu acel Warner pe care-l cunosc. Dă-mi-l înapoi...

— Medicament? îl întreb, surprinsă. Întorc borcănelul în mâini, citindu-i eticheta. Ridic privirea spre el. În sfârşit înţeleg. Asta-i pentru cicatrice, spun eu.

Îşi trece o mână prin păr. Îşi aţinteşte privirea spre perete.

— Da, răspunde el. Acum, vrei, te rog, să mi-l dai înapoi?

— Ai nevoie de ajutor? îl întreb.

Înlemneşte.

— Poftim?

— Asta-i pentru spatele tău, nu?

Îşi trece o mână peste gură şi peste bărbie.

— N-ai să-mi îngădui să scap din situaţia asta cu măcar un dram de respect de sine, nu-i aşa?

— Nu ştiam că-ţi pasă de cicatricele tale, îi spun.

Fac un pas în faţă.

El face un pas înapoi.

— Nu-mi pasă.

— Atunci, de ce ai asta? Ridic borcanul. De unde l-ai căpătat?

— Nu e nimic... E doar... Clatină din cap. Delalieu l-a găsit pentru mine. E ridicol, zice el. Mă simt ridicol.

— Fiindcă nu poţi să te dai singur pe spate cu el?

Atunci se uită la mine. Oftează.

— Întoarce-te! îi spun.

— Nu!

— Te porţi ciudat fără motiv. Ţi-am văzut deja cicatricele.

— Asta nu înseamnă că trebuie să le vezi din nou.

Nu pot să nu surâd.

— Ce e? mă întreabă el. Ce-i atât de amuzant?

— Nu pari tipul de om care să fie timid în legătură cu aşa ceva.

— Nu sunt.

— Evident.

— Te rog, insistă el, du-te la loc în pat!

— Sunt complet trează.

— Asta nu-i problema mea.

— Întoarce-te! repet eu.

Îşi mijeşte ochii spre mine.

— De ce foloseşti chestia asta? îl întreb pentru a doua oară. N-ai nevoie de ea. N-o folosi dacă nu te face să te simţi în largul tău.

Tace o clipă.

— Nu crezi că am nevoie de ea?

— Fireşte că nu. De ce...? Te doare? Te dor cicatricele?

— Uneori, răspunde el încet. Nu cum mă dureau înainte. De fapt, nu prea mai simt nimic pe spate.

Ceva rece şi ascuţit mă loveşte în abdomen.

— Serios?

Încuviinţează din cap.

— Nu vrei să-mi spui cum le-ai căpătat? şoptesc eu, incapabilă să-l privesc în ochi.

Tace atât de mult, încât în final mă văd nevoită să ridic privirea.

Ochii lui sunt lipsiţi de orice emoţie, iar expresia de pe faţă e una neutră. Îşi drege vocea.

— Au fost cadouri de ziua mea, îmi mărturiseşte el. În fiecare an, de la cinci ani. Până când am împlinit optsprezece. Nu s-a întors pentru a nouăsprezecea mea aniversare.

Am înlemnit, îngrozită.

— Bun, continuă Warner, privindu-şi mâinile. Deci...

— Te *tăia*? întreb, cu o voce foarte răguşită.

— Mă biciuia.

— O, Doamne! icnesc eu, acoperindu-mi gura.

Trebuie să privesc în altă parte ca să mă adun. Clipesc de câteva ori, silindu-mă să-mi reprim durerea şi furia care încep să clocotească în mine.

— Îmi pare atât de rău! îngăim eu. Aaron. Îmi pare enorm de rău!

— Nu vreau să-ţi provoc repulsie, zice el încet.

Mă întorc spre el, stupefiată. Uşor îngrozită.

— Doar nu vorbeşti serios!

Ochii lui spun că da.

— Te-ai uitat vreodată în oglindă? îl întreb, acum furioasă.

— Poftim?

— Eşti perfect! îi spun, atât de copleşită, încât mă pierd cu firea. De sus până jos. Tot trupul. Proporţionat.

Simetric. Eşti absurd, matematic de perfect. Nici măcar n-are noimă că un om ar putea să arate ca tine, continui eu, clătinând din cap. Nici nu-mi vine să cred c-ai spus asta...

— Juliette, te rog! Nu-mi vorbi aşa!

— Poftim? De ce?

— Fiindcă e *crud*, zice el, pierzându-şi calmul. E crud şi lipsit de inimă şi nici măcar nu-ţi dai seama...

— Aaron...

— Retrag ce-am spus, zice el. Nu vreau să mă mai strigi Aaron...

— Aaron, repet eu, de data asta mai ferm. Te rog... chiar crezi că-mi produci repulsie? Doar nu crezi cu adevărat că m-ar deranja... că cicatricele tale m-ar scârbi...

— Nu ştiu, spune el.

Face paşi prin faţa biroului, cu ochii în pământ.

— Credeam că poţi simţi sentimente, îi spun. Credeam că ale mele erau extrem de evidente pentru tine.

— Nu pot gândi întotdeauna limpede, zice el frustrat, frecându-se pe faţă, pe frunte. Mai ales când sunt implicate emoţiile mele. Nu pot fi mereu obiectiv... şi uneori fac presupuneri, zice el, care nu sunt adevărate... şi nu... pur şi simplu nu mai am încredere în judecata mea. Findcă am mai făcut asta şi a dat greş. În mod îngrozitor.

Ridică într-un final privirea. Se uită în ochii mei.

— Ai dreptate, şoptesc eu.

Îşi mută privirea în altă parte.

— Ai făcut o grămadă de greşeli, continui eu. Ai făcut totul greşit.

Îşi trece o mână peste faţă.

— Dar nu e prea târziu să repari lucrurile... Le poţi îndrepta...

— *Te rog...*

— Nu e prea târziu...

— Nu-mi mai spune asta! izbucneşte el. Nu mă cunoşti... Nu ştiu ce-am făcut sau ce-ar trebui să fac pentru a îndrepta lucrurile...

— Nu înţelegi? Nu contează... Poţi alege să fii diferit acum...

— Credeam că n-o să-ncerci să mă schimbi!

— Nu încerc să te schimb, îi spun, coborându-mi vocea. Încerc doar să te fac să înţelegi că viaţa ta nu a luat sfârşit. Nu trebuie să fii cine erai. Poţi face alte alegeri acum. Poţi fi *fericit...*

— *Juliette.*

Un singur cuvânt, rostit tăios. Ochii lui verzi, extrem de intenşi.

Mă opresc.

Mă uit la mâinile lui tremurânde; le face pumn.

— Du-te de-aici, spune el încet. Nu te vreau lângă mine în momentul ăsta.

— Atunci, de ce m-ai mai adus cu tine? îl întreb, mânioasă. Dacă nici măcar nu vrei să mă vezi...

— De ce nu înţelegi?

Se uită la mine şi ochii lui sunt atât de plini de durere şi devastare, încât îmi taie răsuflarea.

Încep să-mi tremure mâinile.

— Ce să înţeleg...?

— Că te *iubesc.*

Warner se frânge.

Vocea lui. Spatele lui. Genunchii lui. Chipul lui.

Se frânge în faţa mea.

Trebuie să se ţină de birou. Nu mă poate privi în ochi.

— Te iubesc, repetă el, cuvintele ieşind aspre şi delicate în acelaşi timp. Te iubesc şi nu e suficient. Credeam că va fi suficient şi m-am înşelat. Credeam că aş putea lupta pentru tine şi m-am înşelat. Fiindcă nu pot. Nici măcar nu mă mai pot uita la tine...

— Aaron...

— Spune-mi că nu-i adevărat, zice el. Spune-mi că mă înşel. Spune-mi că sunt orb. Spune-mi că mă iubeşti.

Inima mea nu se opreşte din ţipat în timp ce se frânge în două.

Nu-l pot minţi.

— Eu nu... nu ştiu cum să înţeleg ce simt, încerc să-i explic.

— Te rog, şopteşte el. Te rog, pleacă...

— Aaron, te rog să înţelegi... Înainte am crezut că ştiu ce înseamnă dragostea şi m-am înşelat... Nu vreau să fac aceeaşi greşeală...

— Te rog – acum mă imploră –, pentru numele lui Dumnezeu, Juliette, mi-am pierdut *demnitatea*...

— OK, încuviinţez eu din cap. OK. Îmi pare rău! OK.

Dau înapoi.

Mă răsucesc pe călcâie.

Şi nu privesc în urmă.

TREIZECI ȘI TREI

— Trebuie să plec în şapte minute.

Warner şi cu mine suntem complet îmbrăcaţi, vorbind unul cu celălalt ca nişte cunoştinţe; ca şi când noaptea trecută n-a avut loc niciodată. Delalieu ne-a adus micul dejun şi am mâncat tăcuţi, în camere separate. Fără să vorbim despre el sau despre mine sau despre noi sau despre ce-ar fi putut fi sau ce-ar putea fi.

Nu există „noi"

Există absenţa lui Adam, şi mai există lupta împotriva Restauraţiei. Asta-i tot.

Acum înţeleg.

— Te-aş lua cu mine, zice el, dar mă tem că va fi cam greu să te ascund în călătoria asta. Dacă vrei, poţi aştepta în sălile de antrenament, voi aduce grupul chiar acolo. Îi poţi saluta de-ndată ce sosesc. Într-un târziu se uită la mine. E bine aşa?

Încuviinţez din cap.

— Foarte bine, zice el. Am să-ţi arăt cum să ajungi acolo.

Mă conduce înapoi în biroul său şi spre unul din colţurile îndepărtate de lângă canapea. Acolo se află o ieşire pe care n-am zărit-o aseară. Warner apasă pe un buton din perete. Uşile se deschid, glisând într-o parte.

E un ascensor.

Intrăm în el şi Warner apasă pe butonul pentru parter. Uşile se închid şi ne punem în mişcare.

Ridic capul spre el.

— N-am ştiut niciodată că ai un ascensor în camera ta.

— Am nevoie de acces privat la unităţile mele de antrenament.

— Spui întruna asta, zic eu. *Unităţi de antrenament.* Ce e o unitate de antrenament?

Ascensorul se opreşte.

Uşile se deschid.

El le ţine deschise pentru mine.

— Asta.

N-am mai văzut niciodată în viaţa mea atâtea aparate.

Aparate de alergat şi aparate pentru picioare şi aparate care-ţi lucrează braţele, umerii şi abdomenul. Ba chiar există şi nişte aparate care seamănă cu nişte biciclete. Nu ştiu cum se numeşte vreunul. Ştiu că una din chestiile astea e o bancă pentru ridicat greutăţi. De asemenea, ştiu şi cum arată o halteră, şi există şiruri întregi de astfel de haltere, de dimensiuni diferite. Greutăţi, cred. Greutăţi libere. Mai există şi bare agăţate de tavan în diverse locuri, dar nu-mi pot imagina la ce folosesc. De fapt, în sala asta există tone de lucruri care-mi sunt complet necunoscute.

Şi fiecare perete e folosit pentru altceva.

Un perete pare făcut din piatră. Sau rocă. În el se află mici adâncituri, accentuate de ceea ce par a fi bucăţi de plastic de diferite culori. Un alt perete e acoperit de arme. Sute de pistoale sprijinite pe cuie de lemn care le ţin în

loc. Sunt impecabile. Strălucesc ca şi când tocmai au fost lustruite. În acelaşi perete se află o uşă; mă întreb unde duce. Al treilea perete e acoperit cu acelaşi material negru spongios care acoperă podeaua. Pare a fi moale şi flexibil. Iar ultimul perete e cel prin care tocmai am intrat. Găzduieşte ascensorul şi încă o uşă.

Dimensiunile sunt enorme. Acest loc e de cel puţin două sau trei ori mai mare decât dormitorul, dressingul şi biroul lui Warner la un loc. Nu e cu putinţă ca un astfel de loc să fie doar pentru o persoană.

— E extraordinar, îi spun, întorcându-mă cu faţa spre el. Foloseşti toate astea?

El încuviinţează din cap.

— De obicei vin aici cam de două, trei ori pe zi, îmi explică. Am luat o pauză când m-am rănit, dar, în general, da. Face un pas în faţă şi atinge peretele negru spongios. Asta e viaţa mea de când mă ştiu. Antrenament, zice el. Mă antrenez dintotdeauna. Şi aici vom începe şi cu tine.

— Cu mine?

Dă din cap.

— Dar n-am nevoie să mă antrenez, îi spun. Nu în felul ăsta.

Încearcă să se uite la mine şi nu poate.

— Trebuie să plec, mă informează el. Dacă te plictiseşti aici, ia liftul înapoi sus. Ascensorul ăsta nu poate accesa decât două niveluri, aşa că nu te poţi rătăci. Îşi încheie nasturii la sacou. Mă întorc cât de repede pot.

— Bine.

Mă aştept să plece, dar n-o face.

— Tu vei fi tot aici, spune el într-un final, când mă întorc.

Nu e chiar o întrebare.

Oricum, încuviinţez din cap.

— Nu pare posibil, zice el, extrem de încet, că nu încerci să fugi.

Nu spun nimic.

El răsuflă prelung. Se răsuceşte pe călcâie. Şi pleacă.

TREIZECI ȘI PATRU

Mă aflu pe una din bănci, jucându-mă cu haltere de două kilograme şi jumătate, când îi aud vocea.

— Să-mi trag palme! zice el. Locu' ăsta e bombă rău!

Sar în sus, aproape scăpându-mi greutăţile pe picior. Kenji şi Winston şi Castle şi Brendan şi Ian şi Alia şi Lily păşesc cu toţii pe uşa din peretele cu arme.

Lui Kenji i se luminează faţa când mă vede.

Alerg înainte şi el mă prinde în braţe, strângându-mă bine înainte să se dea înapoi.

— Ei bine, să fiu al naibii! zice Kenji. Nu te-a omorât. Ăsta-i un semn bun.

Îi dau un mic brânci şi-mi înăbuş un zâmbet.

Îi salut repede pe toţi. Practic ţopăi de fericire că-i am aici. Însă ei privesc cu toţii de jur împrejur, şocaţi. Chiar credeau că Warner le-a întins o capcană.

— Pe-aici se află un vestiar, le spune Warner, arătând spre uşa de lângă lift. Găsiţi suficiente duşuri şi toalete şi tot ce mai aveţi nevoie pentru a nu mai mirosi ca nişte animale. Prosoape, săpunuri, maşini de spălat haine. Toate pe-aici.

Sunt atât de concentrată la Warner, încât aproape că nu-l observ pe Delalieu într-un colţ.

Îmi înăbuş un icnet.

El stă acolo tăcut, cu mâinile împreunate la spate, privind cu atenţie în timp ce toată lumea îl ascultă pe Warner vorbind. Şi, nu pentru prima dată, mă întreb cine e el cu adevărat. De ce Warner pare să aibă atâta încredere în el.

— Mesele vă vor fi aduse de trei ori pe zi, continuă Warner. Dacă nu mâncaţi sau dacă rataţi o masă şi vă treziţi flămânzi, simţiţi-vă liberi să vărsaţi nişte lacrimi la duş. Şi apoi învăţaţi să respectaţi un orar. Nu veniţi să vă plângeţi la mine. Aveţi deja propriile arme, dar, după cum puteţi vedea, sala asta e bine aprovizionată şi...

— *Super!* zice Ian.

Pare un pic prea entuziasmat în timp ce se îndreaptă spre un şir de puşti.

— Dacă te atingi de vreuna din armele mele, am să-ţi rup ambele mâini, îl avertizează Warner.

Ian înlemneşte şi nu mai face niciun pas.

— Peretele ăla vă e complet interzis. Tuturor, adaugă, uitându-se de jur împrejurul încăperii. Toate celelalte lucruri vă stau la dispoziţie. Nu-mi stricaţi echipamentul. Lăsaţi lucrurile aşa cum le-aţi găsit. Şi dacă nu vă spălaţi în mod regulat, nu vă apropiaţi la mai puţin de trei metri de mine.

Kenji pufneşte.

— Trebuie să mă ocup de alte lucruri acum, continuă Warner. Mă voi întoarce la orele o mie nouă sute, moment în care ne putem întruni pentru a începe discuţiile. Între timp, profitaţi de ocazie pentru a vă acomoda. Puteţi folosi saltelele din colţ pentru a dormi pe ele. Sper, pentru binele vostru, că v-aţi adus propriile pături.

Geanta Aliei îi alunecă din mâini şi cade cu un bufnet pe podea. Toată lumea se întoarce spre ea. Se face roşie ca sfecla.

— Aveţi întrebări?

— Da, răspunde Kenji. Unde-s medicamentele?

Warner dă din cap spre Delalieu, care se află tot în colţ.

— Daţi-i locotenentului meu o listă detaliată cu bolile şi rănile voastre. El vă va procura tratamentele necesare.

Kenji încuviinţează din cap şi pare foarte serios. Ba chiar recunoscător.

— Îţi mulţumesc, zice el.

Warner îi susţine privirea lui Kenji pentru o clipă.

— Cu plăcere.

Kenji ridică din sprâncene.

Până şi eu sunt surprinsă.

Warner se uită la mine atunci. Se uită la mine pentru o fracţiune de secundă înainte să privească în altă parte. Iar apoi, fără vreun cuvânt, apasă pe butonul pentru ascensor.

Intră în cabină.

Privesc cum uşile se închid în urma lui.

TREIZECI ŞI CINCI

Kenji se uită la mine, îngrijorat.

— Ce dracu' a fost asta?

Winston şi Ian se uită şi ei la mine, fără să depună vreun efort să-şi ascundă nedumerirea. Lily îşi despachetează lucrurile. Castle mă studiază îndeaproape. Brendan şi Alia sunt adânciţi într-o conversaţie.

— La ce te referi? îl întreb.

Încerc să fiu nonşalantă, dar cred că urechile mi s-au făcut roz.

Kenji se prinde cu o mână de ceafă. Ridică din umeri.

— V-aţi certat sau ceva de genu' ăsta?

— Nu, răspund eu, un pic prea repede.

— O-o, face Kenji, lăsând capul într-o parte.

— Cum e Adam? îl întreb, sperând să schimb subiectul.

Kenji răsuflă prelung; se uită în altă parte; se freacă la ochi înainte să-şi lase geanta pe jos. Se reazemă de perete.

— J, n-am să te mint, răspunde el, coborându-şi vocea. Rahatul ăsta cu Kent mă stresează de nu mai pot. Drama voastră strică toate treburile. N-a fost uşor să plecăm de-acolo.

— Poftim? Dar a spus că nu mai voia să lupte...

— Da, păi... Kenji dă din cap. Aparent, asta nu înseamnă că vrea să-şi piardă toţi prietenii deodată.

Clatin din cap.

— Nu e corect din partea lui.

— Ştiu, zice Kenji, oftând din nou. În orice caz, mă bucur să te văd, prinţeso, dar sunt mort de oboseală. Şi flămând. Morocănos. Ştii tu.

Flutură din mână plictisit şi se aruncă pe podea.

Îmi ascunde ceva.

— Ce s-a întâmplat?

Mă aşez faţă-n faţă cu el şi-mi cobor vocea. El ridică privirea şi se uită în ochii mei.

— Mi-e dor de James, bine? Mi-e dor de puştiul ăla.

Kenji pare tare obosit. Îi văd epuizarea în ochi.

— N-am vrut să-l las în urmă.

Inima mi se prăbuşeşte imediat.

Fireşte.

James.

— Îmi pare atât de rău! Mi-aş dori să fi existat o cale de a-l aduce cu noi.

Kenji îndepărtează o scamă imaginară de pe tricou.

— Probabil că e mai sigur pentru el acolo unde e acum, spune Kenji, dar e limpede că nu crede niciun cuvânt din ce spune. Mi-aş dori doar ca Adam să nu mai fie atât de cretin!

Mă strâmb.

— Ar fi nemaipomenit dacă s-ar putea aduna naibii, continuă Kenji. Dar nu, trebuie să se dea în spectacol cu ciudăţenii şi nebunii şi drame. Kenji răsuflă prelung. E atât de sentimental! Totul e o mare ispravă pentru el. Nu poate lăsa trecutul în pace. Nu poate să fie de treabă şi să-şi vadă în continuare de viaţă. Eu doar... nu ştiu. Mă rog. Mi-aş dori doar ca James să fie aici. Mi-e dor de el!

— Îmi pare rău! repet eu.

Kenji face o mutră ciudată. Flutură din mână.

— E-n regulă. O să fiu bine.

Ridic privirea şi văd că toţi ceilalţi s-au dispersat.

Castle, Ian, Alia şi Lily se îndreaptă spre vestiar, în timp ce Winston şi Brendan se plimbă prin unitate. Ating peretele din piatră, purtând o conversaţie pe care nu o pot auzi.

Mă apropii mai tare de Kenji. Îmi sprijin capul în mâini.

— Deci, spune el. Nu te văd timp de douăzeci şi patru de ore şi Warner trece de la hai-să-ne-îmbrăţişăm-într-o-manieră-superdramatică la hai-să-ţi-arăt-cum-te-ignor-de-nu-te-vezi, ha? Kenji face forme cu degetul în saltelele de sub noi. Probabil că e o poveste interesantă la mijloc.

— Mă îndoiesc.

— Chiar n-ai de gând să-mi spui ce s-a întâmplat? Ridică ochii, jignit. Eu îţi spun totul!

— Da, cum să nu!

— Nu fi nasoală!

— Kenji, care-i faza, pe bune? Îi studiez chipul, încercarea slabă de a face glume. Pari diferit azi. Mi se pare că nu eşti în apele tale.

— Nimic, mormăie el. Ţi-am spus. Nu voiam să-l părăsesc pe James.

— Dar asta nu-i tot, nu-i aşa?

Nu spune nimic.

Îmi las privirea în poală.

— Poţi să-mi spui orice, ştii asta, nu? Tu ai fost mereu alături de mine şi eu voi fi mereu aici dacă ai nevoie să vorbeşti cu cineva.

Kenji îşi dă ochii peste cap.

— De ce tre' să mă faci să mă simt vinovat fiindcă nu vreau să particip la ora-de-împărtăşit-sentimente?

— Nu...

— Eu doar... sunt într-o dispoziţie de tot rahatul, bine? Se uită într-o parte. Mă simt ciudat. Ca şi când azi vreau să fiu cu capsa pusă. Ca şi când vreau să bat oameni fără niciun motiv.

Îmi ridic genunchii la piept şi-mi sprijin bărbia pe ei. Încuviinţez din cap.

— Ai avut o zi dificilă.

El mormăie ceva. Dă din cap şi îşi îndreaptă privirea spre perete. Împinge un pumn în saltea.

— Uneori pur şi simplu obosesc, înţelegi? Se uită la pumn, la formele pe care le face când îşi apasă încheieturile degetelor în materialul moale, spongios. Ca şi când mi-a ajuns.

Vocea îi devine dintr-odată şoptită, de parcă aproape că nici nu mai vorbeşte cu mine. Văd cum i se mişcă mărul lui Adam, emoţiile pe care le are în suflet.

— Pierd întruna oameni, zice el. E ca şi cum în fiecare zi pierd oameni. În fiecare nenorocită de zi. Mi-a ajuns... Mi-a ajuns şi m-am săturat...

— Kenji..., încerc eu să spun.

— Mi-a fost dor de tine, J! Încă studiază saltelele. Aş fi vrut să fii acolo aseară.

— Şi mie mi-a fost dor de tine!

— Nu mai am pe altcineva cu care să vorbesc.

— Credeam că nu-ţi place să discuţi despre sentimentele tale, îl necăjesc eu, încercând să înveselesc atmosfera.

Nu pune botul.

— Uneori devine prea greu. Se uită în altă parte. Prea greu. Chiar şi pentru mine. Şi în unele zile nu vreau să râd. Nu vreau să fiu amuzant. Nu vreau să dau doi bani pe nimic. În unele zile vreau doar să stau şi să plâng. Cât e ziua de lungă.

Mâinile i se opresc din mişcările pe saltea.

— E o nebunie că vreau asta? întreabă el încet, refuzând în continuare să se uite la mine.

Clipesc cu repeziciune pentru a nu da frâu liber lacrimilor.

— Nu, îi spun. Nu, nu e o nebunie.

Se zgâieşte la podea.

— J, am devenit un ciudat de când petrec timp cu tine. În ultima vreme nu fac decât să mă gândesc la sentimentele mele. Mersi mult!

Mă târăsc înainte şi-l îmbrăţişez, iar el îmi răspunde imediat, lipindu-mă bine de el. Stau cu faţa la pieptul lui şi aud cum inima îi bate cu putere. El suferă în continuare, iar eu tot uit asta. Nu trebuie să uit.

Mă agăţ de el, dorindu-mi să-i pot uşura durerea. Mi-aş dori să-i pot lua poverile şi să mi le însuşesc.

— E ciudat, nu-i aşa? zice el.

— Ce anume?

— Că dacă eram goi acum, eu aş fi mort.

— Tacă-ţi fleanca! îl cert, râzând cu faţa la pieptul lui.

Amândoi purtăm tricouri cu mâneci lungi şi pantaloni lungi. Atâta timp cât faţa şi mâinile mele nu-i ating pielea, e ferit de primejdii.

— Păi, e adevărat.

— În care univers alternativ aş fi vreodată goală cu tine?

— *Ziceam* şi eu... Uneori se mai întâmplă chestii. Nu ştii niciodată ce te-aşteaptă.

— Cred că ai nevoie de-o iubită.

— Nee, face el. Am nevoie doar de o îmbrăţişare. De la prietena mea.

Mă las pe spate ca să mă uit la el. Încerc să-i citesc privirea.

— Tu eşti prietenul meu *cel mai bun*, Kenji. Ştii asta, nu?

— Da, puştoaico, răspunde rânjind. Ştiu. Şi nu pot să cred că m-am pricopsit cu fundul tău costeliv.

Mă eliberez din braţele lui şi-mi mijesc ochii spre el.

El râde.

— Aşadar, ce-ţi mai face noul iubit?

Zâmbetul îmi piere.

— Nu e iubitul meu.

— Eşti sigură de asta? Fiindcă eu sunt destul de sigur că Romeo nu ne-ar fi îngăduit să venim să locuim la el dacă n-ar fi fost îndrăgostit nebuneşte de tine.

Îmi privesc palmele.

— Poate că într-o bună zi Warner şi cu mine vom învăţa să fim prieteni.

— *Serios?* Kenji pare şocat. Credeam că eşti îndrăgostită lulea de el!

Dau din umeri.

— Sunt... atrasă de el.

— Dar...?

— Dar Warner mai are multe de învăţat, ştii?

— Păi, da, zice Kenji. Răsuflă şi se lasă pe spate. Da. Da, ştiu.

O vreme nu mai spunem nimic.

— Totuşi, chestia asta e al naibii de ciudată, continuă Kenji dintr-odată.

— La ce te referi? Ridic privirea. Care parte?

— Warner, răspunde Kenji. Warner mi se pare al naibii de ciudat acum. Kenji se uită la mine. Se uită cu adevărat la mine. Ştii... în tot timpul petrecut la bază, nu l-am mai văzut niciodată să poarte, gen, măcar o conversaţie normală cu un soldat. Niciodată. Era rece ca gheaţa, J. *Rece. Ca. Gheaţa*, repetă el. Nu zâmbea niciodată. Nu râdea niciodată. Nu trăda nicio emoţie. Şi absolut, dar *absolut* niciodată nu vorbea, decât dacă trebuia să dea ordine. Era ca o maşinărie, zice Kenji. Şi ăsta? Arată spre ascensor. Tipul care tocmai a plecat? Tipul care şi-a făcut ieri apariţia la noi acasă? Nu ştiu cine dracu' e ăsta. Nici măcar nu pot încerca să înţeleg în clipa de faţă. Toată treaba asta mi se pare ireală.

— Nu ştiam asta, recunosc eu, surprinsă. Habar n-aveam că era aşa.

— Nu aşa s-a purtat şi cu tine? întreabă Kenji. Când ai ajuns aici prima dată?

— Nu, îi spun. Era mereu destul de... animat cu mine. Nu, gen, animat *în sensul bun*, precizez eu, dar, vreau să zic... Nu ştiu. Vorbea mult. Tac o vreme, cât îngădui amintirilor să iasă la suprafaţă. De fapt, continui eu, tot timpul vorbea. Asta e cam tot ce făcea. Şi-mi zâmbea tot timpul. Tac o clipă, apoi: Credeam c-o face dinadins. Ca să-şi râdă de mine. Sau să încerce să mă sperie.

Kenji se sprijină în mâini.

— Da, nu ştiu ce să zic.

— Ha, fac eu, uitându-mă la un punct aflat la distanţă.

Kenji oftează.

— Măcar e... de treabă cu tine?

Îmi las privirea în jos. Îmi studiez picioarele.

— Da, şoptesc eu. E foarte de treabă cu mine.

— Dar nu v-aţi combinat sau ceva de genu' ăsta?

Mă strâmb.

— OK, spune Kenji repede, ridicând ambele mâini. Bine... eram doar curios. Aici nu judecăm pe nimeni, J.

Pufnesc.

— Ba da, judeci.

Kenji se relaxează un pic.

— Ştii, Adam chiar crede că tu şi cu Warner sunteţi, ei, împreună acum.

Îmi dau ochii peste cap.

— Adam e un prost.

— Nţ, nţ, prinţeso! Trebuie să discutăm despre limbajul tău...

— Adam trebuie să-i spună lui Warner că sunt fraţi.

Kenji ridică privirea, alarmat.

— Vorbeşte mai încet, şopteşte el. Nu poţi să strigi în gura mare aşa ceva. Ştii ce părere are Kent despre asta.

— Cred că nu e corect. Warner are dreptul să ştie.

— De ce? întreabă Kenji. Crezi că el şi Kent o să devină prieteni la cataramă dintr-odată?

Atunci mă uit la el, cu privirea fermă, serioasă.

— Şi James e fratele lui, Kenji.

Kenji se încordează tot, păleşte. Face ochii mari, doar un pic.

Las capul într-o parte. Ridic dintr-o sprânceană.

— Nici măcar nu m-am... Uau! face el. Îşi apasă pumnul de frunte. Nici măcar nu m-am gândit la asta.

— Nu e corect faţă de niciunul, continui eu. Şi chiar cred că lui Warner i-ar plăcea să ştie că are fraţi în această lume. Cel puţin James şi Adam se au unul pe celălalt, spun eu. Dar Warner a fost mereu singur.

Kenji clatină din cap, cu o expresie neîncrezătoare.

— Chestia asta devine din ce în ce mai întortocheată, zice el. E ca şi când crezi că nu s-ar putea complica mai tare, şi atunci, zbang!

— Kenji, el merită să afle adevărul, repet eu. Ştii că Warner merită măcar *să afle*. E dreptul lui. E sânge din sângele lui.

Kenji ridică privirea. Oftează.

— Fir-ar să fie!

— Dacă Adam nu-i spune, atunci am s-o fac eu.

— Nu cred.

Mă uit la el. Intens.

— J, asta-i o nebunie! Kenji pare surprins. Nu poţi face asta.

— De ce-mi spui întruna J? îl întreb. Când s-a petrecut schimbarea asta? Mi-ai dat deja vreo cincizeci de porecle diferite.

Kenji ridică din umeri.

— Ar trebui să fii flatată.

— A, da? fac eu. Poreclele sunt flatante, ha?

El încuviinţează din cap.

— Atunci, ce-ar fi să-ţi zic şi eu ţie Kenny?

Kenji îşi încrucişează braţele. Mă sfredeleşte cu privirea.

— Nu-i câtuşi de puţin amuzant.

Rânjesc.

— Ba e, un pic.

— Cum ar fi să-l numesc pe noul tău iubit Regele Un-Băţ-Înfipt-În-Cur?

— *Kenny*, nu e iubitul meu.

Kenji îmi aruncă o privire dojenitoare. Îndreaptă degetul spre faţa mea.

— Prinţeso, nu sunt amuzat.

— Hei, nu trebuie să faci un duş? îl întreb.

— Vasăzică, acum îmi spui că put.

Îmi dau ochii peste cap.

Se ridică în picioare şi-şi miroase tricoul.

— Fir-ar, chiar put, nu-i aşa?

— Du-te, îi spun. Du-te şi vino repede înapoi. Am senzaţia c-o să fie o noapte lungă.

TREIZECI ȘI ȘASE

Suntem cu toţii aşezaţi pe bănci în sala de antrenament. Warner stă lângă mine şi fac tot ce-mi stă în putinţă ca umerii noştri să nu se atingă din greşeală.

— În regulă, aşadar, s-o luăm cu începutul, bine? spune Winston, uitându-se în jur. Trebuie să le recuperăm pe Sonya şi pe Sara. Întrebarea e cum. Face o pauză. N-avem nici cea mai vagă idee cum să ajungem la suprem.

Toată lumea se uită la Warner.

Warner se uită la ceas.

— *Deci?* zice Kenji.

— Deci, ce? întreabă Warner, plictisit.

— Deci, n-ai de gând să ne ajuţi? se răsteşte Ian. Ăsta-i teritoriul tău.

Warner se uită la mine pentru prima dată în seara asta.

— Eşti absolut convinsă că putem avea încredere în oamenii ăştia? mă întreabă el. În toţi?

— Da, răspund încet. Chiar sunt.

— Prea bine. Warner inspiră adânc înainte să se adreseze grupului. Tatăl meu, zice el calm, se află pe o navă. În mijlocul oceanului.

— Se află pe o navă? întreabă Kenji, speriat. Capitala e o *navă*?

— Nu chiar. Warner şovăie. Dar ideea e că trebuie să-l ademenim *aici*. Să mergem noi la el n-o să funcţioneze.

Trebuie să inventăm o problemă suficient de mare ca el să fie silit să vină la noi. Se uită la mine şi adaugă: Juliette spune că are deja un plan.

Încuviinţez din cap. Inspir adânc. Studiez chipurile din faţa mea.

— Cred c-ar trebui să preluăm Sectorul 45.

O tăcere uluită.

— Cred că, împreună, le spun, îi vom putea convinge pe soldaţi să se alăture taberei noastre. La urma urmei, nimeni nu beneficiază de nimic din partea Restauraţiei, doar oamenii aflaţi la conducere. Soldaţii sunt obosiţi şi înfometaţi, şi probabil au acceptat locul ăsta de muncă întrucât nu aveau alte opţiuni. Fac o pauză, după care continui: Putem să-i raliem pe civili *şi* pe soldaţi. Pe toţi cei din sector. Îi facem să ni se alăture. Iar ei mă cunosc, le spun. Soldaţii. M-au văzut deja – ştiu de ce sunt în stare. Dar noi toţi, împreună? Clatin din cap. Ar fi uimitor. Le putem arăta că suntem diferiţi. Mai puternici. Le putem oferi speranţă – un motiv pentru a se răzvrăti. Iar apoi, continui eu, odată ce avem parte de sprijinul lor, veştile se vor răspândi cu repeziciune şi Anderson se va vedea nevoit să se întoarcă aici. Va încerca să ne doboare – nu va avea altă alternativă. Şi, odată întors, îl scoatem din schemă. Ne luptăm cu el şi cu armata lui şi câştigăm. Iar apoi preluăm întreaga ţară.

— Dumnezeule! Castle e primul care vorbeşte. Domnişoară Ferrars, zice el, te-ai gândit mult la asta.

Încuviinţez din cap.

Kenji se uită la mine de parcă nu e sigur dacă ar trebui să râdă sau să aplaude.

— Ce credeți? îi întreb, uitându-mă la toți.

— Şi dacă nu funcționează? întreabă Lily. Dacă soldații se tem prea tare să-şi schimbe loialitatea? Dacă te omoară pe tine în schimb?

— Asta e o posibilitate de luat în considerare, răspund eu. Dar cred că dacă suntem suficient de puternici – dacă noi toți facem front comun, cu toate puterile noastre combinate –, ei vor crede că putem înfăptui ceva cu adevărat extraordinar.

— Da, dar cum vor şti care sunt puterile noastre? întreabă Brendan. Dacă nu ne cred?

— Le putem arăta.

— Şi dacă ne împuşcă? argumentează Ian.

— Pot s-o fac şi singură, dacă-ți faci griji pentru asta. Nu mă deranjează. Înainte de război, Kenji mi-a arătat cum să-mi proiectez energia, şi cred că dacă învăț să stăpânesc asta, aş putea înfăptui câteva lucruri destul de înspăimântătoare. Lucruri care i-ar putea impresiona suficient cât să ni se alăture.

— Poți *proiecta*? întreabă Winston, cu ochii mari. Adică tu poți, să zicem, să omori în masă pe toată lumea cu chestia aia a ta care suge viața din oameni?

— Ăăă, nu, răspund eu. Adică, ei bine, da, cred c-aş putea face şi asta, dar nu despre asta vorbeam. Vreau să zic că-mi pot proiecta forța. Nu... chestia care suge viața din oameni...

— Stai un pic, ce forță? întreabă Brendan, derutat. Credeam că pielea ta e cea care-i letală?

Sunt pe cale să răspund, când îmi amintesc că Brendan, Winston şi Ian au fost luați ostatici înainte să fi început

eu să mă antrenez cum se cuvine. Nu cred că ştiau prea multe despre progresele mele.

Aşa că încep cu începutul.

— Puterea mea, zic, are de-a face cu mult mai multe, nu doar cu pielea mea. Mă uit la Kenji şi arăt spre el. Am lucrat împreună o vreme, încercând să descoperim cu exactitate de ce anume sunt în stare, iar Kenji şi-a dat seama că adevărata mea energie vine dinlăuntrul meu, nu de la suprafaţă. Se află în oasele mele, în sângele meu *şi* în pielea mea, încerc să le explic. Adevărata mea putere e un soi de superforţă nebunească. Pielea mea e doar un element al acelui lucru, continui eu. E, ca să zic aşa, cea mai intensificată formă a energiei mele şi cea mai dementă formă de protecţie; e ca şi când trupul meu ridică un scut. O sârmă ghimpată metaforică. Ţine intruşii la distanţă.

Aproape că râd, întrebându-mă când a devenit atât de uşor pentru mine să vorbesc despre astfel de lucruri. Să mă simt confortabil vorbind despre astfel de lucruri.

— Dar, în acelaşi timp, le spun, sunt suficient de puternică încât să distrug aproape orice, fără să mă rănesc. Beton. Cărămidă. Sticlă...

— Pământ, adaugă Kenji.

— Da, spun, zâmbindu-i. Chiar şi pământ.

— A produs un cutremur, spune Alia repede, şi sunt cu adevărat surprinsă să-i aud glasul. În timpul primei bătălii, le povesteşte lui Brendan, Winston şi Ian. Când încercam să vă salvăm. A tras un pumn în pământ şi l-a despicat. Aşa am putut scăpa.

Băieţii se uită cu gura căscată la mine.

— Aşadar, ceea ce încerc să spun e că dacă pot să-mi proiectez forţa şi să învăţ cu adevărat s-o controlez... Nu ştiu, zic, ridicând din umeri. Probabil c-aş putea muta munţii din loc.

— E o afirmaţie un pic ambiţioasă, zice Kenji şi zâmbeşte ca un părinte mândru de copilul lui.

— Ambiţioasă, dar probabil nu imposibilă, zic eu, întorcându-i zâmbetul.

— Uau! face Lily. Deci tu poţi pur şi simplu să... distrugi lucruri? Cum ar fi, orice?

Încuviinţez din cap. Mă uit la Warner.

— Te superi?

— Deloc, zice el.

Ochii lui sunt de-a dreptul impenetrabili.

Mă ridic în picioare şi mă îndrept spre suportul de haltere, pregătindu-mă în acelaşi timp mental să-mi accesez energia. Asta e în continuare cea mai dificilă parte pentru mine: să învăţ cum să-mi moderez forţa cu fineţe.

Ridic o greutate de douăzeci şi cinci de kilograme şi o duc spre grup.

Pentru o clipă, mă întreb dacă asta ar trebui să fie grea pentru mine, ţinând cont că haltera cântăreşte cam jumătate din cât am eu, dar de-abia o simt.

Mă aşez pe bancă. Pun greutatea pe podea.

— Ce-ai de gând să faci cu asta? întreabă Ian, cu ochii mari.

— Ce-ai vrea să fac cu ea? îl întreb.

— Vrei să zici că poţi, de pildă, s-o rupi în două sau ceva de genul ăsta? întreabă Winston.

Încuviinţez din cap.

— Fă-o! mă îndeamnă Kenji, practic ţopăind de bucurie pe locul lui. Fă-o, fă-o!

Aşa că o fac.

O ridic şi o strivesc literalmente între mâini. Devine o minge ciudată de metal. Un bulgăre de douăzeci şi cinci de kilograme. Îl rup în două şi las bucăţile să cadă pe jos.

Băncile se cutremură.

— Scuze, spun iute, uitându-mă prin jur. Nu voiam s-o arunc aşa...

— Să fiu *al naibii*! zice Ian apreciativ. Ce mişto a fost!

— Mai fă-o o dată! mă îndeamnă Winston, cu ochii sclipind de bucurie.

— Aş prefera să nu-mi distrugă toate obiectele din sală, intervine Warner.

— Hei, deci... stai..., zice Winston, dându-şi seama de ceva în timp ce-l priveşte pe Warner. Şi tu poţi să faci asta, nu? Poţi să-i preiei puterea şi s-o foloseşti exact la fel, nu?

— Pot să vă preiau puterile tuturor, îl corectează Warner. Şi să fac orice doresc cu ele.

Groaza din sală e un lucru foarte palpabil.

Mă încrunt la Warner.

— Te rog să nu-i sperii!

El nu spune nimic. Nu se uită nicăieri.

— Deci voi doi – Ian încearcă să-şi găsească glasul –, vreau să zic, împreună... aţi putea de fapt...

— Să cucerim lumea?

Warner se uită la perete acum.

— Voiam să zic că aţi putea tăbăci multe funduri, dar da, şi asta, bănuiesc, zice Ian şi clatină din cap.

— Eşti sigură că ai încredere în tipul ăsta? mă întreabă Lily, arătând cu degetul mare spre Warner şi uitându-se la mine ca şi când e cu adevărat îngrijorată. Dacă te foloseşte doar pentru puterea ta?

— Mă încred în el cu viaţa mea, spun încet. Deja am făcut-o, şi aş mai face-o din nou.

Warner se uită la mine şi apoi în altă parte, şi pentru o fracţiune de secundă zăresc un strop de emoţie în ochii lui.

— Deci, lasă-mă să înţeleg, intervine Winston. Planul nostru e să-i seducem pe soldaţii şi civilii Sectorului 45 ca să lupte alături de noi?

Kenji îşi încrucişează braţele.

— Da, sună ca şi când o să ne transformăm în fazani şi-o să sperăm că ne găsesc suficient de atrăgători ca să se împerecheze cu noi.

— Scârbos! se încruntă Brendan.

— Deşi Kenji a făcut-o să sune extrem de ciudat, spun eu, aruncându-i o privire aspră, răspunsul e, practic, da. Le putem oferi un grup în jurul căruia să se ralieze. Preluăm conducerea armatei, iar apoi a oamenilor. Iar pe urmă mergem cu ei la luptă. Ne vom răzvrăti cu adevărat.

— Şi dacă vei câştiga? întreabă Castle, care a tăcut în tot acest timp. Ce plănuieşti să faci mai apoi?

— La ce te referi? îl întreb.

— Să zicem că planul e încununat de succes, spune el. Îl învingi pe suprem. Îl ucizi pe el şi pe oamenii lui. Apoi, ce? Cine va prelua rolul de comandant suprem?

— Eu.

Toţi cei din încăpere icnesc. Îl simt pe Warner încordându-se lângă mine.

— Să fiu al naibii, prinţeso! exclamă Kenji încet.

— Şi-apoi? întreabă Castle, ignorând pe toată lumea cu excepţia mea. După aia?

Privirea lui e îngrijorată. Aproape speriată.

— O să ucizi pe oricine îţi stă în cale? Pe toţi ceilalţi conducători de sectoare, de-a lungul întregii naţiuni? Asta înseamnă încă 544 de războaie...

— Unii se vor preda, îi spun.

— Şi ceilalţi? continuă el. Cum poţi conduce o naţiune în direcţia cea bună când tocmai i-ai măcelărit pe toţi cei care ţi s-au opus? Cu ce vei fi tu diferită faţă de cei pe care tocmai i-ai înfrânt?

— Am încredere, îi spun, că voi fi suficient de puternică pentru a face ceea ce se cuvine. Lumea noastră e pe moarte. Tu, cu gura ta, ai spus că avem tot ce ne trebuie pentru a ne revendica pământul – pentru a face ca lucrurile să revină la cum erau înainte. Odată ce puterea se află în mâinile potrivite – ale *noastre* –, poţi reconstrui ceea ce ai început la Punctul Omega. Vei avea libertatea să implementezi acele schimbări asupra pământului, apei, animalelor şi atmosferei, şi să salvezi milioane de vieţi făcând asta, oferind noilor generaţii speranţă pentru un viitor diferit. Trebuie să încercăm, îi spun. Nu putem sta cu braţele încrucişate şi să vedem cum mor oamenii când avem puterea de a schimba lucrurile.

În sală se lasă o tăcere deplină. Nimeni nu mişcă.

— Dumnezeule! zice Winston. Aş merge oricând la luptă cu tine.

— Şi eu, zice Alia.

— Şi eu, adaugă Brendan.

— Ştii că eu m-am băgat deja, spune Kenji.

— Şi eu, spun Lily şi Ian în acelaşi timp.

Castle inspiră adânc.

— Poate, zice el. Se reazemă de spătarul scaunului, împreunându-şi mâinile. Poate că tu vei putea face cum trebuie ceea ce eu am făcut greşit. Clatină din cap. Sunt cu douăzeci şi şapte de ani mai mare ca tine şi n-am avut niciodată încrederea ta, dar îţi înţeleg zelul. Şi am încredere că spui ceea ce crezi că e adevărat.

O pauză. O privire precaută.

— Te vom sprijini. Dar te rog să ţii cont că preiei asupra ta o mare şi înspăimântătoare responsabilitate. Una care ar putea da greş într-o manieră ireversibilă.

— Înţeleg asta, rostesc eu încet.

— Prea bine, atunci, domnişoară Ferrars. Mult noroc şi Domnul să te aibă în pază! Lumea noastră se află în mâinile tale.

TREIZECI ȘI ȘAPTE

— Nu mi-ai spus ce părere ai de planul meu.

Warner şi cu mine tocmai ne-am întors în camera lui şi el tot nu mi-a adresat vreun cuvânt. Stă lângă uşa biroului său, cu privirea în jos.

— Nu mi-am dat seama că ţi-ai dori să auzi părerea mea.

— Fireşte că vreau să aud părerea ta.

— Ar trebui să mă întorc la treabă, îmi spune şi dă să plece.

Îi ating braţul.

Warner se încordează. Rămâne pe loc, imobil, cu ochii pe mâna pe care mi-am lăsat-o pe antebraţul lui.

— Te rog, şoptesc eu. Nu vreau să ne purtăm aşa. Vreau să putem vorbi. Să ne cunoaştem din nou unul pe celălalt, *cum se cuvine*... Să fim prieteni...

Warner scoate un sunet ciudat din străfundul gâtului. Se trage în spate, punând distanţă între noi.

— Iubire, îmi dau toată silinţa. Dar pur şi simplu nu ştiu cum să fiu doar prietenul tău.

— Nu trebuie să fie totul sau nimic, încerc să-i spun. Pot fi şi paşi între ele... Pur şi simplu am nevoie de timp ca să te înţeleg... ca pe un om diferit...

— Dar tocmai asta e, zice el pe un glas subţire, obosit. Ai nevoie de timp ca să mă înţelegi ca pe un *om diferit*. Ai nevoie de timp ca să-ţi schimbi percepţia asupra mea.

— De ce e asta ceva greşit...

— Fiindcă nu sunt un om diferit, răspunde el pe un ton ferm. Sunt acelaşi om care am fost dintotdeauna şi n-am încercat niciodată să fiu diferit. M-ai înţeles greşit, Juliette. M-ai judecat, m-ai privit ca pe ceva ce nu sunt, dar asta nu-i vina mea. Nu m-am schimbat, şi nu mă voi schimba...

— Deja ai făcut-o.

Îşi încleştează maxilarul.

— Ai cam mult tupeu să vorbeşti cu atâta convingere în legătură cu nişte chestiuni despre care nu ştii nimic.

Înghit anevoie.

Warner se apropie atât de tare de mine, încât mă tem să fac vreo mişcare.

— Odată m-ai acuzat că nu ştiu ce înseamnă dragostea, spune el. Dar te-ai înşelat. Mă învinuieşti, probabil, fiindcă te iubesc prea mult.

Privirea lui e atât de intensă! Atât de verde! Atât de rece!

— Dar eu măcar nu-i refuz inimii să simtă ce vrea.

— Şi tu crezi că eu o fac, şoptesc.

Warner îşi coboară privirea. Nu spune nimic.

— Ceea ce tu nu înţelegi, îi spun, cu o voce tremurătoare, e că nici măcar nu mai ştiu ce vrea inima mea. Încă nu ştiu cum să dau un nume lucrurilor pe care le simt şi am nevoie să descopăr cum s-o fac. Tu vrei mai mult chiar acum, dar chiar acum eu am nevoie doar să fii prietenul meu...

Warner tresare.

— Eu nu am prieteni, spune el.

— De ce nu poţi măcar să încerci?

Clatină din cap.

— De ce? De ce nu acorzi o şansă...

— Fiindcă mă tem, spune el într-un târziu, cu glasul tremurat, că prietenia ta va însemna sfârşitul meu.

Rămân încremenită în loc în timp ce uşa biroului său se trânteşte în urma lui.

TREIZECI ȘI OPT

N-am crezut niciodată că-l voi vedea pe Warner în pantaloni de trening.

Sau bascheți.

Și în clipa de față le poartă pe amândouă. Plus un tricou.

Acum, că grupul nostru locuiește în unitatea de antrenament a lui Warner, am un motiv întemeiat să mă țin scai de el de îndată ce-și începe ziua. Mereu am știut că-și petrece o bună parte din timp lucrând, dar n-am știut niciodată cât de mult timp alocă antrenamentelor. E extrem de disciplinat, de precis în legătură cu absolut tot. Mă uimește.

Își începe diminețile pe bicicleta statică și își încheie serile cu o sesiune de alergare pe bandă. Și în fiecare zi a săptămânii lucrează o parte diferită a corpului.

— Ziua de luni e pentru picioare, îl aud explicându-i lui Castle. Marțea lucrez pieptul. Miercurea, umerii și spatele. Joia e pentru tricepși și deltoizi. Vinerea e pentru bicepși și antebrațe. Și fiecare zi e pentru mușchii abdominali și cardio. De asemenea, în majoritatea weekendurilor trag la țintă.

Azi e marți.

Ceea ce înseamnă că în clipa asta îl urmăresc cum stă întins pe banca de forță și ridică o sută patruzeci de kilograme. Câte trei discuri a câte douăzeci de kilograme de-o

parte şi de alta a ceea ce Kenji mi-a spus că se numeşte bară olimpică şi cântăreşte şi ea douăzeci de kilograme. Nu mă pot opri din holbat. Nu cred că m-am simţit vreodată atât de atrasă de el.

Kenji apare lângă mine. Dă din cap spre Warner.

— Deci asta te excită, hm?

Mă simt ruşinată.

Kenji râde.

— Nu l-am mai văzut niciodată în pantaloni de trening, spun eu, încercând să vorbesc normal. Nu l-am văzut nici măcar în pantaloni scurţi.

Kenji ridică din sprânceană.

— Pun pariu că l-ai văzut şi în mai puţin de-atât.

Vreau să mor.

Kenji şi cu mine ar trebui să ne petrecem următoarea lună antrenându-ne. Ăsta-i planul. Trebuie să mă antrenez suficient pentru a mă lupta şi a-mi folosi forţa fără să mă mai simt vreodată copleşită. Ăsta nu-i genul acela de situaţie în care ne putem vârî fără o încredere de neclintit, şi de vreme ce se presupune că eu trebuie să conduc misiunea, încă am multe de pus la punct. Trebuie să pot fi în stare să-mi accesez energia într-o clipită, şi trebuie să fiu în stare să moderez în orice moment gradul de putere pe care-l exercit. Cu alte cuvinte, trebuie să dobândesc o stăpânire absolută a abilităţii mele.

Şi Kenji se antrenează în felul său; vrea să-şi perfecţioneze abilitatea în proiectarea puterii; îşi doreşte să o poată face fără a intra în contact direct cu o altă persoană. Dar el şi cu mine suntem singurii care trebuie să lucrăm

cu adevărat. Castle îşi controlează de câteva zeci de ani harul, iar toţi ceilalţi beneficiază de nişte abilităţi destul de simple, la care s-au adaptat foarte natural. În cazul meu, am şaptesprezece ani de traume psihologice de şters.

Trebuie să dobor aceste ziduri pe care le-am clădit singură.

Astăzi, Kenji începe cu ceva mărunt. Vrea să mut o halteră de-a lungul sălii doar prin puterea voinţei. Dar tot ce-am reuşit să fac a fost să o zgâlţâi puţin. Şi nici măcar nu sunt sigură c-am făcut-o eu.

— Nu te concentrezi, îmi zice Kenji. Trebuie să te conectezi – găseşte-ţi baza şi trage de-acolo, zice el. Trebuie, cum ar fi, să o tragi *literalmente* afară din tine şi apoi să o împingi în jurul tău, J! Doar începutul e dificil, continuă el, întrucât trupul tău e extrem de obişnuit să-ţi găzduiască energia. În cazul tău o să fie şi mai greu, deoarece ţi-ai petrecut întreaga viaţa reprimând-o. Trebuie să-ţi îngădui să-i dai drumul. Lasă garda jos! Găseşte-o! Exploatează-o! Eliberează-o!

Îmi ţine acelaşi discurs, iar şi iar.

Şi eu tot încerc, iar şi iar.

Număr până la trei.

Închid ochii şi, de data asta, încerc cu adevărat să mă concentrez. Ascult de nevoia bruscă de a-mi ridica braţele, înfigându-mi picioarele ferm în pământ. Respir. Închid ochii şi mai strâns. Simt cum energia ţâşneşte în sus, prin oasele mele, prin sânge, vuind şi ridicându-se până ce culminează într-o masă atât de potentă, încât n-o mai pot controla. Ştiu că are nevoie de eliberare, şi are nevoie acum.

Dar cum?

Înainte, mereu credeam că trebuia să ating ceva pentru a lăsa puterea să iasă.

Nu m-am gândit niciodată să arunc energia într-un obiect static. Credeam că mâinile mele erau destinaţia finală; nu am luat niciodată în considerare să le folosesc pe post de transmiţător, un intermediar prin care să treacă energia. Dar abia acum îmi dau seama că pot încerca să o împing *prin* mâinile mele – *prin* pielea mea. Şi poate, dacă sunt suficient de puternică, voi reuşi să manipulez puterea în aer, forţând-o să se mişte în orice direcţie doresc.

Această conştientizare bruscă îmi oferă o nouă explozie de încredere. Sunt entuziasmată acum, nerăbdătoare să văd dacă teoria mea e corectă. Mă oţelesc, simţind iureşul puterii curgând din nou prin mine. Umerii mi se încordează în timp ce energia îmi învăluie mâinile, încheieturile, antebraţele. Pare atât de caldă, atât de intensă, aproape ca şi când e un lucru palpabil; tipul de putere care ar putea să mi se încâlcească între degete.

Strâng pumnii.

Trag braţele în spate.

Iar apoi le azvârl înainte, deschizând palmele în acelaşi timp.

Tăcere.

Deschid uşor un ochi, aruncând o privire la haltera care stă nemişcată în acelaşi loc.

Oftez.

— LA PĂMÂNT! strigă Kenji, trăgându-mă şi împingându-mă cu faţa la podea.

Aud pe toată lumea ţipând şi aruncându-se cu un bufnet pe jos în jurul nostru. Îmi răsucesc gâtul doar ca să văd că toţi şi-au acoperit capul şi faţa cu mâinile; încerc să mă uit în jurul meu.

Panica mă înşfacă de gât.

Peretele din rocă se fisurează în ceea ce ar putea fi o sută de bucăţi, scârţâind şi gemând în timp ce se desface. Urmăresc, îngrozită, cum o bucată uriaşă, zimţată, tremură înainte să se desprindă de pe perete.

Warner se află dedesubt.

Sunt pe cale să ţip înainte să-l văd ridicând privirea, cu ambele mâini întinse spre haosul pe care l-am creat. În clipa următoare, peretele se opreşte din tremurat. Bucăţile plutesc în aer, vibrând uşor, prinse între a cădea şi a se potrivi la loc.

Eu sunt în continuare cu gura căscată.

Warner se uită în dreapta lui. Dă din cap.

Urmăresc direcţia în care priveşte şi-l văd pe Castle de cealaltă parte, folosindu-şi puterea pentru a ţine celălalt capăt. Împreună controlează bucăţile în timp ce cad la podea, îngăduindu-le să plutească în jos, rezemând fiecare placă spartă şi fiecare bucată zimţată cu grijă peste ceea ce mai rămâne din perete.

Toată lumea începe să ridice capetele, dându-şi seama că ceva s-a schimbat. Ne ridicăm încet în picioare şi ne uităm, stupefiaţi, cum Castle şi Warner controlează dezastrul şi îl limitează într-un singur loc. Nimic altceva nu s-a stricat. Nimeni nu e rănit. Eu privesc în continuare, cu ochii mari de uluire.

Când termină treaba, Warner şi Castle împărtăşesc un scurt moment de recunoştinţă înainte să pornească în direcţii diferite.

Warner vine la mine. Castle se duce spre ceilalţi.

— Eşti OK? mă întreabă Warner; tonul lui e pragmatic, însă ochii îl dau de gol. Nu te-ai rănit?

Clatin din cap.

— Asta a fost incredibil!

— Nu pot să-mi arog niciun merit, zice el. Am împrumutat din puterea lui Castle.

— Dar te pricepi *atât de bine* la asta! îi spun, uitând pentru o clipă c-ar trebui să fim supăraţi unul pe celălalt. Tu *de-abia* ai aflat că ai abilitatea asta, şi deja poţi s-o controlezi. Cu atâta naturaleţe! Dar când eu încerc să fac ceva, aproape că-i omor pe toţi. Las capul în jos. Sunt groaznică în tot ce fac, murmur eu. Cea mai groaznică!

— Nu te simţi prost, spune el încet. O să descoperi cum trebuie făcute lucrurile.

— Ţi-a fost greu? Ridic privirea, plină de speranţă. Să-ţi dai seama cum să-ţi controlezi energia?

— Oh, face el, surprins. Nu. Cu toate c-am fost mereu bun la tot ce fac.

Las din nou capul jos. Oftez.

Warner râde şi eu îl privesc cu coada ochiului.

Zâmbeşte.

— Ce e?

— Nimic, şopteşte el.

Aud un fluierat strident. Mă întorc.

— Hei, mâini agitate! latră Kenji. Mişcă-ţi fundul încoa'! Se străduieşte să pară cât mai iritat cu putinţă.

Înapoi la treabă. Şi, de data asta, *concentrează-te*! Nu eşti maimuţă. Nu-ţi arunca rahatul peste tot.

Warner chiar râde.

Hohoteşte.

Mă întorc spre el, iar el se întoarce spre perete, încercând să-şi înăbuşe un zâmbet larg în timp ce-şi trece o mână prin păr, până jos la ceafă.

— Măcar există cineva care-mi apreciază simţul umorului, zice Kenji înainte să mă tragă de mână. Hai, prinţeso! Să încercăm din nou. Şi, te rog, încearcă să nu-i ucizi pe toţi din sală!

TREIZECI ȘI NOUĂ

Am exersat toată săptămâna.

Sunt atât de obosită, încât nici măcar nu mai pot să stau în picioare, dar am făcut mai multe progrese decât aş fi putut să sper vreodată. Kenji încă lucrează cu mine, iar Castle îmi supraveghează progresele, dar toţi ceilalţi îşi petrec timpul antrenându-se la toate aparatele disponibile.

Winston şi Brendan par să fie într-o dispoziţie din ce în ce mai bună cu fiecare zi ce trece – par mai sănătoşi, mai vioi, iar spintecătura de pe faţa lui Brendan începe să se estompeze. Mă bucur să văd că-şi revin şi sunt mulţumită că Delalieu a reuşit să le găsească medicamentele potrivite.

Ei doi îşi petrec cele mai multe zile mâncând şi dormind şi sărind de pe bicicletă pe bandă. Lily a făcut câte un pic din toate, iar azi se antrenează cu mingile medicinale din colţ. Ian a ridicat întruna greutăţi şi are grijă de Castle, iar Alia şi-a petrecut întreaga săptămână în colţ, schiţând lucruri într-un caiet. Pare mai veselă, mai aşezată. Şi nu pot să nu mă întreb dacă Adam şi James sunt şi ei bine. Sper că sunt feriţi de primejdii.

Warner e mereu plecat în timpul zilei.

Din când în când, arunc o privire spre uşile ascensorului, sperând în secret că se vor deschide şi-l vor arunca

înapoi în sală. Uneori se opreşte în sală pentru câteva minute – sare pe bicicletă sau aleargă un pic –, dar în cea mai mare parte a timpului e plecat.

Nu-l văd cu adevărat decât dimineaţa devreme, când îşi începe antrenamentul, şi seara, când mai face o rundă de cardio. Sfârşitul serii e partea mea preferată a zilei. Atunci ne aşezăm cu toţii pe jos şi discutăm despre progresele noastre. Winston şi Brendan se vindecă, eu devin din ce în ce mai puternică, iar Warner ne informează dacă există noutăţi în ceea ce-i priveşte pe civili, pe soldaţi sau Restauraţia – deocamdată e linişte.

Iar apoi Warner şi cu mine mergem sus, în apartamentul lui, unde ne spălăm şi ne îndreptăm spre camere diferite. Eu dorm în patul lui. El doarme pe canapeaua din biroul său.

Noapte de noapte îmi spun că voi suficient de curajoasă să bat la uşa lui, dar niciodată n-am reuşit s-o fac.

Tot nu ştiu ce să-i spun.

Kenji mă trage de păr.

— *Au!* Sar înapoi şi mă uit urât la el. Ce naiba-i cu tine?

— Astăzi ai fost lovită mai tare cu băţul prostiei.

— Ce?! Am crezut c-ai spus că mă descurc bine...

— Da, te descurci. Dar eşti distrasă. Te uiţi întruna la liftul ăla, de parcă urmează să-ţi îndeplinească trei dorinţe.

— Oh, fac eu şi îmi întorc privirea. Păi... scuze!

— Nu-mi cere scuze, oftează el şi se încruntă puţin. Ce naiba se întâmplă între voi doi? Chiar îmi doresc să ştiu?

Oftez. Mă trântesc pe saltele.

— Habar n-am, Kenji. Se scaldă în două ape. Dau din umeri. Bănuiesc că e în regulă. Am nevoie de un pic de linişte acum.

— Dar îţi place de el? întreabă Kenji, ridicând o sprânceană.

Nu spun nimic. Simt cum îmi ia foc faţa.

Kenji îşi dă ochii peste cap.

— Ştii, n-am crezut niciodată că Warner te-ar putea face fericită.

— *Arăt* fericită? îl contrazic eu.

— Ai dreptate. Oftează. Mă refeream la faptul că mereu păreai fericită în preajma lui Kent. Mi-e un pic greu să procesez toate astea. Şovăie. Îşi freacă fruntea. Ei bine... De fapt, erai mult mai ciudată când erai în preajma lui Kent. Super-plângăcioasă. Şi atât de dramatică! Şi plângeai. Efectiv. Tot. Timpul. Se strâmbă, după care continuă: Iisuse! Nu mă pot hotărî care dintre ei e mai rău.

— Crezi că *eu* sunt dramatică? îl întreb, făcând ochii mari. Te-ai uitat în oglindă?

— Eu nu sunt dramatic, bine? Prezenţa mea pur şi simplu necesită un anumit tip de atenţie...

Pufnesc.

— Hei, zice el, arătând spre faţa mea, eu spun doar că nu ştiu ce să mai cred. M-am dat deja în caruselul ăsta. Mai întâi Adam. Acum Warner. Săptămâna viitoare o să încerci să te dai la mine.

— Ţi-ai dori s-o fac, nu-i aşa?

— Mă rog, zice el, uitându-se în altă parte. Nici măcar nu-mi place de tine.

— Crezi că sunt drăguţă.

— Cred că delirezi.

— Nu ştiu ce e chestia asta prin care trec, Kenji, spun, uitându-mă în ochii lui. Asta-i problema. Nu ştiu cum s-o explic, şi nu sunt sigură că-i înţeleg profunzimea. Tot ce ştiu e că, orice-ar fi, n-am simţit-o niciodată cu Adam.

Kenji se încruntă, surprins şi speriat. Nu spune nimic o secundă. Răsuflă prelung.

— Serios?

Încuviinţez din cap.

— *Serios*, serios?

— Da, spun. Mă simt atât de... *uşoară*! Ca şi când aş putea... nu ştiu... E ca şi când simt, pentru prima oară în viaţa mea, că o să fiu bine. Ca şi când o să fiu puternică.

— Dar asta sună de parcă eşti doar *tu*, spune el. Asta n-are nimic de-a face cu Warner.

— E adevărat. Dar uneori oamenii ne pot trage şi în jos. Şi ştiu că Adam n-a intenţionat s-o facă, dar m-a tras în jos. Eram doi oameni trişti captivi laolaltă.

— Ha...

Kenji se sprijină pe spate în mâini.

— Relaţia mea cu Adam a fost mereu eclipsată de un soi de durere sau dificultate, îi explic, iar Adam era mereu extrem de serios. Era intens într-un fel care uneori mă obosea. Mereu ne ascundeam, sau ne furişam, sau eram pe fugă, şi niciodată nu găseam suficiente momente neîntrerupte ca să fim împreună. Era aproape ca şi când universul încerca să-mi spună că mă străduiam prea tare să fac ca relaţia cu el să funcţioneze.

— Kent n-a fost chiar atât de rău, J, zice Kenji, încruntându-se. Nu-i acorzi suficiente merite. În ultima

vreme s-a cam purtat ca un ticălos, dar e băiat bun. Ştii că e. Lucrurile sunt suficient de nasoale pentru el în clipa de faţă.

— Ştiu, oftez eu, simţindu-mă tristă cumva. Dar lumea se destramă în continuare. Chiar dacă vom câştiga acest război, situaţia se va înrăutăţi mult, mult mai tare înainte să se îmbunătăţească. Fac o pauză şi-mi cobor privirea la mâinile mele. Şi cred că atunci când lucrurile devin dificile, oamenii se transformă în cine sunt cu adevărat. Am trăit-o pe pielea mea. Cu mine, cu părinţii mei, ba chiar şi cu societatea. Şi, da, Adam e băiat bun. Chiar e. Însă doar faptul că e un băiat bun nu-l face băiatul perfect pentru mine. Ridic ochii. Sunt atât de diferită acum! Nu mai sunt potrivită pentru el, şi nici el pentru mine.

— Dar încă te iubeşte.

— Nu, spun eu. Nu mă iubeşte.

— Asta e o acuzaţie destul de grea.

— Nu e o acuzaţie, spun. Într-o bună zi, Adam îşi va da seama că ce-a simţit pentru mine a fost doar un soi nebun de disperare. Eram doi oameni care aveau nevoie de cineva de care să se agaţe, iar noi am avut un trecut care ne-a făcut să părem extrem de compatibili. Dar n-a fost suficient. Fiindcă, dacă ar fi fost, nu aş fi fost capabilă să mă îndepărtez de el cu atâta uşurinţă. Îmi cobor privirea şi vocea. Warner nu m-a sedus, Kenji. Nu m-a răpit. Eu doar... am ajuns într-un punct unde totul s-a schimbat pentru mine. Tot ce credeam că ştiu despre Warner era greşit. Tot ce credeam că ştiu despre mine era greşit. Şi ştiam că *eu* mă schimbam, îi spun. Voiam să

merg mai departe. Voiam să fiu furioasă, şi voiam să ţip pentru prima dată în viaţa mea, şi n-am putut. Nu voiam ca oamenilor să le fie teamă de mine, aşa că am încercat să tac şi să dispar, sperând că asta îi va face pe ei să se simtă mai bine. Dar detest din tot sufletul că mi-am îngăduit să fiu atât de pasivă toată viaţa mea, şi observ acum cât de diferite ar fi putut fi lucrurile dacă aş fi avut încredere în mine când ar fi contat. Nu vreau să mă întorc la aşa ceva, îi mărturisesc. N-am s-o fac. Niciodată.

— Nici nu trebuie, precizează Kenji. De ce ai face-o? Nu cred că Adam şi-a dorit să fii pasivă.

Ridic din umeri.

— Încă mă întreb dacă el vrea ca eu să fiu fata de care s-a îndrăgostit prima oară. Persoana care eram când ne-am cunoscut.

— Şi ăsta-i un lucru rău?

— Nu mai *sunt* acea persoană, Kenji. Ţi se pare că sunt fata aia?

— Cum dracu' să ştiu eu?

— *Nu* ştii, spun eu, exasperată. De asta nu înţelegi. Tu nu ştii cum eram înainte. Nu ştii cum era în capul meu. Am trăit într-un loc tare întunecat, îi mărturisesc. Nu eram în siguranţă în propria mea minte. Mă trezeam în fiecare dimineaţă sperând să mor şi apoi îmi petreceam restul zilei întrebându-mă dacă nu cumva murisem deja, întrucât nici măcar nu le puteam *deosebi* una de cealaltă, spun, pe un ton mai aspru decât intenţionam. Aveam un firicel de speranţă şi mă agăţam de el, dar mi-am petrecut aproape toată viaţa aşteptând să văd dacă i se va face cuiva milă de mine.

Kenji se uită lung la mine, cu privirea încordată.

— Nu crezi că mi-am dat seama, continui eu, mai furioasă acum, că dacă mi-aş fi îngăduit s-o iau razna în urmă cu mult timp, aş fi descoperit că aveam forţa necesară să distrug peretele ospiciului doar cu cele două mâini ale mele şi să ies de-acolo?

Kenji tresare.

— Nu crezi că mă gândesc la asta tot timpul? îl întreb, cu glasul tremurat. Nu crezi că mă *ucide* gândul că ceea ce m-a ţinut acolo captivă atâta amar de vreme a fost propriul meu refuz de a mă considera o fiinţă umană? Două sute şaizeci şi patru de zile, Kenji! spun, înghiţind anevoie. Două sute şaizeci şi patru de zile am stat acolo, şi în tot acest timp am avut puterea de a evada şi n-am făcut-o, deoarece habar n-aveam c-aş fi putut s-o fac. Deoarece nici măcar n-am încercat. Deoarece i-am îngăduit lumii întregi să mă înveţe cum să mă urăsc. Am fost o *laşă* care a avut nevoie ca altcineva să-i spună că eram suficient de importantă înainte să fac vreun pas pentru a mă salva. Asta nu-i despre Adam sau despre Warner, îi spun. Asta-i despre mine şi despre ceea ce vreau eu. Asta-i despre mine, ajunsă într-un punct în care în sfârşit înţeleg unde vreau să fiu peste zece ani. Fiindcă o să fiu în viaţă, Kenji. Peste zece ani voi fi în viaţă şi voi fi fericită. Voi fi puternică. Şi nu mai am nevoie ca cineva să-mi spună asta. Îmi este de-ajuns aşa cum sunt, şi mereu îmi va fi.

Respir cu dificultate acum, încercând să-mi liniştesc inima.

Kenji se uită la mine, uşor îngrozit.

— Îmi doresc ca Adam să fie fericit, Kenji, chiar îmi doresc asta. Dar el şi cu mine vom sfârşi precum apa care nu se duce nicăieri.

— Cum adică...?

— Apa care nu se mişcă niciodată, îi spun. O vreme, e bună. Poţi să bei din ea şi te va ţine în viaţă. Dar dacă stă prea mult, se strică. Devine stătută. Devine toxică. Clatin din cap. Eu am nevoie de valuri. Am nevoie de cascade. Vreau curenţi învolburaţi.

— Măi să fie! zice Kenji. Râde agitat şi se scarpină la ceafă. Cred c-ar trebui să notezi undeva discursul ăsta, prinţeso. Fiindcă o să trebuiască să i-l spui tu, cu gura ta, pe tot.

— Poftim?

Încremenesc.

— Da. Kenji tuşeşte. Adam şi James vin aici mâine.

— *Poftim?* icnesc eu.

— Da. Ciudat, nu? Încearcă să râdă. Atâââât de ciudat!

— De ce? De ce-ar vrea să vină aici? De unde ştii?

— Eu, ăăă, i-am cam tot vizitat... Îşi drege vocea şi continuă: Ştii tu, ca să văd ce mai fac. Mai ales James. Dar ştii.

Se uită în altă parte. Se uită roată prin sală.

— Să vezi ce mai fac?

— Da. Doar ca să mă asigur că sunt bine. Dă din cap fără să privească într-un punct anume. Gen, i-am spus că avem un plan foarte tare, spune Kenji, arătând spre mine. Mulţumită ţie, fireşte. Un plan cu adevărat mişto. Deci... Şi i-am spus şi că mâncarea e bună, adaugă Kenji.

Şi că duşurile sunt fierbinţi. Deci, ei, el ştie că Warner nu ne-a tras ţeapă sau ceva de genul. Şi, da, ştii, i-am mai zis nişte lucruri.

— Ce lucruri? îl întreb, suspicioasă acum. Ce i-ai spus?

— Hmm?

Kenji îşi studiază tivul tricoului, trăgând de el.

— *Kenji!*

— OK, ascultă, zice Kenji, ridicând ambele mâini. Doar... nu te enerva, bine?

— Deja încep să mă enervez...

— Urmau să *moară* acolo. Nu-i puteam lăsa să stea singuri în locşorul ăla de doi bani, mai ales pe James, şi mai ales nu acum, când avem stabilit un plan puternic...

— Kenji, ce i-ai spus? întreb eu, începând să-mi pierd răbdarea.

— Poate, zice el, dându-se înapoi acum, poate că i-am spus că eşti o persoană calmă, raţională, foarte de treabă, căreia nu-i place să rănească oamenii, mai ales nu pe Kenji, prietenul ei foarte chipeş...

— Fir-ar să fie, Kenji, zi-mi ce-ai făcut...

— Am nevoie de doi metri, zice el.

— Poftim?

— Doi metri. De spaţiu, spune. Între noi.

— Îţi dau doi centimetri.

Kenji înghite anevoie.

— OK, păi, poate, zice el, poate că i-am spus... că... ăăă, ţi-e dor de el. Mult.

Aproape că mă duc pe spate, ameţită de impactul cuvintelor lui.

— Ai făcut ce? şoptesc eu.

— Era singurul fel în care l-am putut convinge să vină aici, bine? Credea că eşti îndrăgostită de Warner, iar mândria lui e o *problemă* atât de importantă pentru el...

— Ce naiba e cu ţine? strig eu. O să se *omoare* între ei!

— Asta ar putea fi şansa lor de a cădea la pace, zice Kenji. Iar apoi putem fi cu toţii prieteni, aşa cum îţi doreai...

— O, Doamne! zic eu, trecându-mi o mână peste ochi. Eşti *nebun*? De ce ai face asta? Va trebui să-i frâng din nou inima!

— Da, ştii, mă gândeam că poate te poţi preface că, gen, *nu* eşti interesată de Warner? Doar până ce ia sfârşit războiul ăsta? Fiindcă asta ar face ca lucrurile să fie mai puţin stresante. Iar apoi ne-am înţelege cu toţii, iar Adam şi James nu vor muri acolo singuri. Ştii? Final fericit.

Tremur de nervi.

— I-ai mai spus ceva, nu-i aşa? îl întreb, mijind ochii. I-ai mai zis ceva. Despre mine. *Nu-i aşa?*

— Ce? Kenji se trage înapoi acum. Nu...

— Asta-i tot ce i-ai spus? îl întreb eu. Că mi-e dor de el? Sau i-ai mai spus şi altceva?

— Oh... Păi, acum, c-ai menţionat asta, da, ăăă, se prea poate să-i fi spus, ăăă, că încă eşti îndrăgostită de el?

Creierul meu ţipă.

— Şi... că poate vorbeşti despre el tot timpul? Şi poate că i-am spus că plângi mult despre cât de dor ţi-e de el. Poate. Nu ştiu, am vorbit despre multe lucruri, aşa că...

— Am să TE OMOR...

— Nu, zice el, arătând spre mine în timp ce se dă din nou înapoi. Juliette rea! Nu-ţi place să ucizi oameni, nu-ţi

aminteşti? Eşti împotriva acestui lucru, nu-ţi aminteşti? Îţi place să vorbeşti despre sentimente şi curcubeie...

— De ce, Kenji? Îmi las capul în mâini. De ce? De ce l-ai minţi?

— Fiindcă aşa am vrut! se răsteşte el, frustrat. Treaba asta-i un *rahat*. Toată lumea moare deja în lumea asta. Toţi şi-au pierdut casele, familiile – tot ce-au iubit vreodată. Iar tu şi Kent ar trebui să vă rezolvaţi ca doi adulţi drama asta adolescentină stupidă. N-ar trebui să ne pierdem unii pe alţii în halul ăsta. I-am pierdut deja pe toţi ceilalţi, spune el, acum furios. Ei sunt *în viaţă*, J! Sunt încă în viaţă. Se uită la mine, cu ochii luminaţi de o emoţie de-abia ţinută în frâu. Ăsta-i un motiv suficient pentru mine să încerc să-i ţin în viaţa mea. Kenji se uită în altă parte. Îşi coboară vocea. Te rog, spune el. Ce rahat! Toată treaba asta. Mă simt de parcă sunt copilul prins în mijlocul unui divorţ. Şi n-am vrut să-l mint, bine? N-am vrut. Dar cel puţin l-am convins să se întoarcă. Şi poate că, odată ce ajunge aici, o să vrea să rămână.

Îi arunc o privire urâtă.

— Când o să ajungă aici?

Kenji face o pauză ca să respire.

— Îi aduc eu dimineaţă.

— Ştii că am să-i spun lui Warner, nu? Ştii că nu poţi să-i ţii aici pur şi simplu şi să-i faci invizibili.

— Ştiu, spune el.

— Bine.

Sunt atât de furioasă, încât nici măcar nu mai ştiu ce să spun. Nu pot să-l privesc în ochi.

— Deci..., zice Kenji. Ţi-a plăcut conversaţia?

Mă întorc. Tonul meu e letal de blând, iar faţa mea se află la câţiva centimetri de a lui.

— Dacă se omoară între ei, îi spun, am să-ţi rup gâtul!

— Măi să fie, prinţeso! Când ai devenit atât de violentă?

— Kenji, nu glumesc! Au mai încercat şi înainte să se ucidă între ei, şi aproape c-au reuşit. Sper că n-ai uitat de detaliul ăsta când ai născocit planurile tale vesele şi pline de curcubeie. Îi arunc o privire tăioasă. Asta nu-i doar o poveste despre doi tipi care se detestă. Vor să se *omoare* între ei.

Kenji oftează. Se uită spre perete.

— O să fie bine, zice el. O să rezolvăm noi cumva situaţia.

— Ba nu, îl contrazic. *Tu* o s-o rezolvi.

— Nu vrei măcar să-mi înţelegi punctul de vedere? mă întreabă el. Nu vezi cât de bine ne-ar fi să fim cu toţii împreună? Nu a mai rămas nimeni, J. Suntem doar noi. N-ar trebui să suferim cu toţii doar pentru că tu şi Kent nu vă mai giugiuliţi. N-ar trebui să trăim aşa.

Închid ochii. Oftez adânc şi încerc să mă calmez.

— Înţeleg, zic încet. Îţi înţeleg punctul de vedere. Chiar ţi-l înţeleg. Şi te iubesc fiindcă îţi doreşti ca toţi să fie bine, şi te iubesc fiindcă ai grijă de mine şi îţi doreşti ca eu şi Adam să fim din nou împreună. Ştiu prin cât de multe treci acum. Şi îmi pare rău, Kenji. Chiar îmi pare. Ştiu că nu-i uşor pentru tine. Dar tocmai din această cauză nu înţeleg de ce i-ai sili pe ăştia doi să stea împreună. Vrei să-i bagi în aceeaşi încăpere. Într-un spaţiu închis. Credeam că *nu* vrei ca ei să moară.

— Cred că eşti un pic pesimistă în legătură cu asta.

— Fir-ar să fie, Kenji!

Îmi arunc brațele în sus, exasperată, şi nici măcar nu-mi dau seama ce-am făcut până ce nu aud un trosnet puternic. Mă uit spre sursa sunetului. Am reuşit să dobor un întreg rastel de greutăți. Din celălalt capăt al sălii.

Sunt o catastrofă pe două picioare.

— Trebuie să mă răcoresc, îi spun, încercând să-mi domolesc vocea. Am să mă întorc să te rad în cap în timp ce dormi.

Kenji pare cu adevărat îngrozit pentru prima dată.

— N-ai să îndrăzneşti!

Pornesc spre peretele opus. Apăs pe butonul ascensorului.

— Dormi buştean, nu?

— Asta nu-i amuzant, J... Asta nu-i câtuşi de puțin amuzant...

Uşile ascensorului se deschid cu un clinchet. Intru în cabină.

— Noapte bună, Kenji!

Încă îl aud strigând la mine în timp ce uşile se închid.

PATRUZECI

Warner e la duş când mă întorc în cameră.

Mă uit la ceas. Cam pe la ora asta el porneşte spre sălile de antrenament; de obicei mă întâlnesc cu el acolo pentru recapitulările noastre de seară.

În schimb, mă prăbuşesc cu faţa în jos pe pat.

Nu ştiu ce-o să fac.

Adam va veni mâine aici crezând că încă îmi doresc să fiu cu el. Nu vreau să trebuiască să mă îndepărtez din nou de el, să-i văd durerea din ochi. Nu vreau să-l rănesc iar. Chiar nu vreau. Niciodată n-am vrut.

Am să-l *omor* pe Kenji!

Vâr capul sub perne, clădindu-le deasupra mea şi strângându-le în jurul urechilor până ce reuşesc să opresc sunetele care mă înconjoară. Nu vreau să mă gândesc la asta acum. Acum, dintre toate momentele în care m-aş fi putut gândi la asta. De ce lucrurile trebuie să fie mereu atât de complicate? *De ce?*

Simt o mână pe spate.

Mă ridic brusc şi pernele zboară pretutindeni în jurul meu, şi sunt atât de stupid de speriată, încât cad din pat. O pernă se răstoarnă şi mă loveşte peste faţă.

Mormăi, strângând perna la piept. Îmi apăs fruntea de moliciunea ei, închizând strâns ochii. N-am mai avut niciodată o durere de cap atât de oribilă.

— Juliette? se aude o voce şovăielnică. Te simţi bine?

Cobor perna. Clipesc.

Warner poartă un prosop.

Un *prosop*.

Vreau să mă rostogolesc sub pat.

— Adam şi James vin aici mâine, îi spun dintr-o suflare – o spun aşa, pur şi simplu.

Warner ridică din sprâncene.

— Nu mi-am dat seama c-au primit o invitaţie.

— Kenji îi aduce aici. S-a tot furişat şi a mers să vadă ce fac, iar acum îi aduce aici. Mâine-dimineaţă.

Warner adoptă o mină neutră şi o voce neafectată. Ar putea la fel de bine să vorbească despre culoarea pereţilor.

— Mă gândeam că nu mai era interesat să se alăture rezistenţei tale.

Pentru o clipă, nu-mi vine să cred că încă stau întinsă pe jos, strângând o pernă la piept şi holbându-mă la Warner, care poartă un prosop şi nimic altceva. Nici măcar nu mă pot lua pe mine însămi în serios.

— Kenji i-a spus lui Adam că încă sunt îndrăgostită de el.

Iată-l.

Un licăr de furie. Venit şi plecat. Ochii lui Warner se aprind şi se sting. Se uită la perete, tăcut pentru o clipă.

— Înţeleg.

Vocea lui e calmă, controlată.

— Ştia că era singurul fel în care-l putea convinge pe Adam să vină aici.

Warner nu spune nimic.

— Dar nu sunt, ştii tu. Îndrăgostită de el.

Sunt surprinsă cu câtă uşurinţă îmi ies cuvintele de pe buze, şi chiar mai surprinsă că simt nevoia să le rostesc cu voce tare. Că dintre toţi oamenii, trebuie să-i ofer asigurări tocmai lui Warner.

— Îmi pasă de Adam, îi spun, în felul în care mereu îmi va păsa de cei câţiva oameni care mi-au arătat bunătate de-a lungul vieţii mele, dar orice altceva între noi doi pur şi simplu a... dispărut.

— Înţeleg, zice el.

Nu-l cred.

— Aşadar, ce vrei să faci? îl întreb. În legătură cu mâine? Şi cu Adam?

— Ce crezi c-ar trebui făcut?

Oftez.

— Va trebui să port o discuţie cu el. Va trebui să mă despart de el pentru a treia oară, îi spun, gemând din nou. Ce prostie! Ce *prostie*!

Într-un final, împing perna de lângă mine. Îmi las braţele în lături.

Dar, când ridic din nou privirea, Warner a dispărut.

Mă ridic în fund, alertată. Arunc o privire în jur.

Se află în colţul camerei, trăgându-şi o pereche de pantaloni.

Încerc să nu mă uit la el în timp ce mă urc înapoi în pat.

Îmi scot încălţările şi mă cuibăresc sub pături, cufundându-mă în perne până ce capul meu e îngropat sub ele. Simt greutatea schimbându-se pe pat şi-mi dau seama că Warner s-a aşezat lângă mine. Ridică una din perne de pe capul meu. Se apleacă spre mine. Nasurile noastre se află la câţiva centimetri unul de celălalt.

— Nu-l iubeşti deloc? mă întreabă Warner.

Vocea mea e tare proastă.

— La modul romantic?

El încuviinţează din cap.

— Nu.

— Nu eşti atrasă de el?

— Sunt atrasă de tine.

— Vorbesc serios, zice el.

— Şi eu.

Warner continuă să mă privească fix. Clipeşte, doar o dată.

— Nu mă crezi? îl întreb.

Se uită în altă parte.

— Nu-ţi dai seama? îl întreb. N-o simţi?

Şi ori îmi pierd minţile, ori Warner tocmai a roşit.

— Iubire, îmi acorzi prea multe merite.

Ochii lui sunt concentraţi pe pătură, iar cuvintele ies pe un ton blând.

— Te voi dezamăgi. Sunt exact acea fiinţă umană defectă care nu crezi că sunt.

Mă ridic în capul oaselor. Îl măsor cu privirea.

— Eşti atât de diferit! şoptesc eu. Atât de diferit şi totuşi exact la fel.

— Cum aşa?

— Eşti tare blând acum. Eşti foarte... calm, îi spun. Mult mai mult decât erai înainte.

O vreme nu spune nimic. Apoi se ridică. Tonul lui e foarte tăios când zice:

— Da, ei bine, sunt convins că tu şi Kishimoto veţi găsi o cale de a rezolva situaţia asta. Te rog să mă scuzi!

Iar apoi pleacă. Din nou.

Habar n-am ce-ar trebui să înţeleg din asta.

PATRUZECI ȘI UNU

Adam e deja aici.

Warner n-a fost deloc interesat să aibă de-a face cu Adam. Așa că și-a văzut în continuare de ziua și de îndatoririle lui, sărind peste antrenamentul de dimineață.

Iar acum eu sunt aici.

Tocmai am ieșit din ascensor și clinchetul care semnalează deschiderea ușilor i-a alertat pe toți de prezența mea. Adam stătea în colț, vorbind cu James. Acum se uită la mine.

E ciudat cum mă simt când mă uit la el acum. Nu există nicio emoție extremă în mine. Niciun exces de fericire sau tristețe. Nu sunt supărată. Nu sunt extrem de bucuroasă. Fața lui îmi e familiară; trupul lui îmi e familiar. Zâmbetul lui șovăitor, în timp ce se uită la mine, mi-e familiar.

Cât de ciudat e că putem trece de la prieteni la inseparabili la plini de ură și apoi la nepăsători, toate în decursul unei singure vieți!

— Bună! spun eu.

— Salut! zice și el, uitându-se în altă parte.

— Bună, James! adaug, zâmbind.

— Bună! Îmi face semn cu mâna, vioi. Stă lângă Adam, cu ochii plini de viață, categoric încântat să fie din nou printre noi. Locul ăsta e atât de mișto! adaugă el.

— E, într-adevăr, încuviinţez eu. Ai reuşit deja să faci un duş? Apa e caldă aici.

— A, da, zice el, acum timid. Mi-a povestit Kenji.

— Ce-ar fi să te duci să te speli pe mâini? Delalieu ne va aduce îndată prânzul. Sunt sigură că Brendan îţi poate arăta unde se află şi unde să-ţi pui toate lucrurile. O să ai propriul dulap, îi spun, uitându-mă la Brendan în timp ce-o fac.

Brendan dă din cap, înţelegând aluzia şi sărind în picioare imediat.

— Serios? spune James. Ce mişto! Deci aici ţi se aduce mâncarea? Şi poţi să faci duş oricând vrei? Avem oră de stingere?

— Da, da şi nu, îi răspunde Brendan, după care îl ia pe James de mână şi îi ridică şi băgăjelul. Putem sta treji cât de târziu vrem, îi spune el. Poate că după ce luăm cina am să-ţi arăt cum funcţionează bicicletele de-aici, spune el, iar vocea i se transformă într-un ecou când el şi cu James dispar în vestiar.

Odată ce James a plecat, toată lumea pare să răsufle uşurată.

Mă îmbărbătez. Fac un pas în faţă.

— Îmi pare tare rău! zice Adam primul, traversând încăperea ca să vină lângă mine. Habar nu ai...

— Adam, i-o tai eu, cuprinsă de nerăbdare, agitată. Trebuie să i-o spun, şi trebuie să i-o spun acum. Kenji te-a minţit.

Adam se opreşte. Încremeneşte.

— N-am plâns după tine, continui eu, întrebându-mă dacă e cu putinţă măcar să-i pot oferi astfel de informaţii

fără să-l umilesc şi să-i frâng inima. Mă simt ca un monstru. Şi mă bucur enorm de mult că eşti aici, adaug, dar nu cred c-ar trebui să mai fim împreună.

— Oh, face el. Se leagănă pe călcâie. Îşi lasă privirea în pământ. Îşi trece ambele mâini prin păr. Corect!

Cu coada ochiului, îl văd pe Kenji uitându-se la mine. Flutură din mână, încercând să-mi atragă atenţia, dar eu sunt în continuare prea supărată pe el în clipa de faţă. Nu vreau să vorbesc cu el până ce nu rezolv situaţia asta.

— Adam, îi spun. Îmi pare rău...

— Nu, zice el, ridicând o mână ca să mă oprească. Pare ameţit, într-un fel ciudat. E în regulă. Zău. Ştiam deja c-o să-mi spui asta. Râde un pic, dar stângaci. Bănuiesc că m-am gândit că, ştiind în avans, o să mă doară mai puţin. Se schimonoseşte. Dar... nup. Încă doare ca naiba.

Merge cu spatele până ajunge în dreptul peretelui. Alunecă pe podea.

Nu se uită la mine.

— Cum de-ai ştiut? îl întreb. Cum de-ai ştiut ce-aveam de gând să-ţi spun?

— I-am spus eu înainte să ajungem aici, intervine Kenji, făcând un pas în faţă. Îmi aruncă o privire tăioasă. Am recunoscut totul. I-am povestit despre ce-am vorbit ieri. Toate lucrurile pe care mi le-ai spus.

— Atunci, de ce mai e aici? îl întreb, uimită. Mă întorc spre Adam. Credeam c-ai spus că nu vrei să mă mai vezi vreodată.

— N-ar fi trebuit niciodată să spun aşa ceva.

Adam se uită în continuare în jos.

— Deci... eşti în regulă? îl întreb. Cu Warner?

Adam ridică privirea dezgustat, atât de diferit într-o clipită.

— Ţi-ai pierdut minţile? Vreau să-i împing capul printr-un afurisit de perete.

— Atunci, de ce mai eşti aici? îl întreb din nou. Nu înţeleg...

— Pentru că nu vreau să *mor*, îmi zice el. Pentru că mi-am scormonit creierii încercând să-mi dau seama cum aş putea să-mi hrănesc frăţiorul şi soluţiile găsite au fost de tot rahatul. Pentru că afară e frig de-ţi crapă măselele, şi lui îi e foame, şi pentru că urmează să ni se taie curentul. Adam respiră anevoie acum. Nu ştiam ce altceva să fac. Aşa că acum sunt aici, cu mândria aruncată la veceu, sperând să pot sta în apartamentul de burlac al *iubitului* fostei mele iubite, şi vreau să mă sinucid. Înghite şi continuă: Şi pot să suport aşa ceva, zice el, dacă asta înseamnă că James va fi într-un loc ferit de primejdii. Însă în clipa de faţă încă aştept ca nemernicul ăla de iubit al tău să-şi facă apariţia şi să mă ucidă.

— Nu e iubitul meu, spun încet. Şi n-o să te ucidă. Nici măcar nu-i pasă că eşti aici.

Adam râde tare.

— Vrăjeli! spune el.

— Vorbesc serios.

Adam se ridică în picioare. Mă măsoară cu privirea.

— Vrei să-mi spui că pot sta aici, în sala lui, şi să-i mănânc mâncarea, şi el pur şi simplu o să-mi *permită*? Adam face ochii mari, nevenindu-i să creadă. Tot nu-l înţelegi pe tipul ăsta. El nu operează aşa cum crezi tu, Juliette. El nu gândeşte ca o fiinţă umană normală. E un

afurisit de sociopat. Şi tu eşti chiar nebună, spune el, dacă ai senzaţia că e în regulă să fii cu o astfel de persoană.

Tresar, fiindcă a durut.

— Adam, ai mare grijă cum vorbeşti cu mine! N-am să-ţi tolerez din nou insultele.

— Nu pot să te cred, zice el. Nu pot să cred că stai acolo şi mă tratezi în halul ăsta.

Expresia lui e complet neatrăgătoare. E furios.

— Nu intenţionez să te rănesc...

— Poate c-ar fi trebuit să-ţi aminteşti asta înainte să dai fuga în braţele unui psihopat!

— Kent, calmează-te dracului! îl aud pe Kenji avertizându-l pe un ton tăios din celălalt capăt al încăperii. Mi-ai spus c-o să te porţi frumos.

— Mă port frumos, zice el, ridicând vocea, cu privirea arzătoare. Sunt un afurisit de sfânt! Nu ştiu cum altcineva ar putea fi la fel de generos cum sunt eu acum. Se uită din nou la mine. M-ai minţit tot timpul cât am fost împreună. M-ai *înşelat*...

— Ba nu, nu te-am înşelat.

— Rahaturi din astea nu se întâmplă de pe-o zi pe alta! strigă el. Nu te dezîndrăgosteşti de cineva aşa...

— Adam, am *terminat-o*! N-am de gând să trec din nou prin asta. Eşti bine-venit să stai aici, îi spun. Mai ales de dragul lui James. Dar nu accept să stai aici şi să mă insulţi întruna. Nu ai niciun drept!

Adam îşi încleştează maxilarul, după care îşi adună lucrurile şi porneşte ţintă spre vestiar.

PATRUZECI ȘI DOI

— Am să te-omor!

— Nu era aşa când mergeam să-l vizitez, îmi spune Kenji. Jur! Era bine. Era *trist.*

— Da, ei bine, e evident că moaca mea nu-i evocă amintiri plăcute.

Kenji oftează şi priveşte în altă parte.

— Chiar îmi pare rău, zice el. Jur. Dar nu minţea, J. Nu mai aveau practic nimic când am fost ultima oară acolo. Kent spune că jumătate din proviziile lor s-au stricat fiindcă nu şi-a dat seama că explozia distrusese o parte din rafturile din cămară. Unele dintre borcane se crăpaseră, iar rozătoarele şi alte creaturi le-au furat mâncarea. Şi erau singuri-singurei acolo. E al naibii de frig şi habar n-ai cât de deprimant era, să-i văd în halul ăla, iar James...

— Kenji, înţeleg. Răsuflu adânc şi mă aşez pe podea. Chiar înţeleg.

Ridic privirea şi mă uit prin jur. Toţi ceilalţi îşi fac de treabă cu câte ceva. Aleargă sau desenează sau se antrenează sau ridică greutăţi. Cred că toată drama asta ne-a obosit pe toţi. Nimeni nu mai vrea să aibă de-a face cu ea.

Kenji se aşază faţă-n faţă cu mine.

— Nu mă poate trata în continuare aşa, spun într-un sfârşit. Şi n-am de gând să port întruna aceeaşi conversaţie cu el. Ridic privirea. Tu l-ai adus aici. El e responsabilitatea

ta. Avem trei săptămâni până punem în aplicare planul, şi n-am făcut prea mari progrese. Trebuie să pot fi în stare să vin aici şi să mă antrenez în fiecare zi, şi nu vreau să trebuiască să-mi fac griji c-o s-o ia din nou razna în faţa mea.

— Ştiu, spune el. Ştiu.

— Bun.

— Hei, deci... vorbeai serios? întreabă Kenji. Când ai spus că lui Warner nu-i pasă că el e aici?

— Da. De ce?

Kenji ridică o sprânceană.

— Asta-i... ciudat.

— Într-o bună zi, îi spun eu, ai să-ţi dai seama că Warner nu e atât de nebun pe cât crezi.

— Mda, zice Kenji. Sau poate că într-o bună zi o să-ţi putem reprograma cipul ăla pe care-l ai în cap.

— Tacă-ţi fleanca! râd eu, dându-i un brânci.

— Prea bine. Sus! Să mergem! Avem mult de lucru.

PATRUZECI ȘI TREI

Alia mi-a creat un nou costum.

Stăm cu toții așezați pe saltele, așa cum facem în fiecare seară, și acum Alia ne arată desenele ei.

N-am mai văzut-o niciodată atât de animată.

E mult mai încrezătoare când vorbește despre conținutul caietului ei de schițe decât despre vreme. Vorbește repede și fluid, descriind detaliile și dimensiunile, ba chiar trecând în revistă materialele de care vom avea nevoie pentru a-l crea.

E construit din carbon.

Mai precis, din fibre de carbon. Ne-a explicat că fibrele de carbon sunt atât de țepene și abrazive, încât va fi nevoită să le împreuneze cu ceva foarte flexibil pentru a putea fi purtat, așa încât plănuiește să experimenteze cu câteva materiale diferite. Ceva despre polimeri. Și ceva sintetic. O mulțime de alte cuvinte pe care nu prea le înțeleg. Desenele ei arată cum fibrele de carbon sunt literalmente țesute într-o stofă, creând un material rezistent și ușor care va servi drept bază mai puternică pentru ceea ce eu am nevoie.

Ideea ei a fost inspirată de boxurile pe care mi le-a făcut.

A spus că inițial voia să-mi creeze costumul din mii de piese din tombac, dar apoi și-a dat seama că nu va avea

niciodată ustensilele necesare pentru a face piesele pe cât de subţiri şi-ar dori şi, prin urmare, costumul ar fi prea greu. Dar, în orice caz, asta sună extraordinar.

— Îţi va completa şi intensifica forţa, îmi spune ea. Fibrele de carbon îţi vor oferi un nivel extra de protecţie; nu se vor strica prea uşor, aşa că te vei putea mişca cu mai multă uşurinţă prin diferite terenuri. Şi când te vei afla într-un mediu periculos, trebuie să-ţi aminteşti să menţii o stare de *electricum* tot timpul; în felul acesta, trupul tău va deveni pur şi simplu indestructibil.

— Ce vrei să spui...? Mă uit de la ea la Castle pentru lămuriri. Cum e posibil aşa ceva?

— Uite-aşa, îmi explică Alia. În acelaşi fel în care tu poţi să treci prin beton fără să te răneşti, ar trebui, de asemenea, să poţi susţine un atac – de la un glonţ, de pildă – fără să-ţi facă rău. Îmi zâmbeşte. Puterile tale te fac să fii în esenţă invincibilă.

Uau!

— Costumul ăsta e mai mult o precauţie decât orice altceva, continuă ea. Am văzut în trecut că tu *poţi*, de fapt, să-ţi distrugi pielea dacă nu-ţi controlezi întru totul puterea. Când ai distrus pământul în sălile de cercetare, zice ea, am crezut că imensitatea actului în sine a fost cea care ţi-a produs rănile. Dar după ce am examinat în amănunt situaţia şi abilităţile tale, Castle şi cu mine am descoperit că această concluzie nu a fost corectă.

— Energiile noastre nu sunt niciodată inconsistente, intervine Castle, dând din cap spre Alia. Ele urmează un model – cu o precizie aproape matematică. Dacă nu te

poţi răni când treci printr-un perete din beton, atunci nu înseamnă că ar trebui să te poţi răni distrugând pământul, doar ca să rămâi *ne*rănită după ce l-ai distrus o a doua oară. Se uită la mine. Rănile tale au de-a face cu felul în care-ţi manevrezi abilitatea. Dacă ieşi vreodată din *electricum* – dacă îi reduci intensitatea chiar şi pentru o clipă –, vei fi vulnerabilă. Adu-ţi aminte să fii *activată*, tot timpul. Dacă o faci, nu poţi fi înfrântă.

— Te urăsc atât de mult în clipa asta! bombăne Kenji printre dinţi. În esenţă invincibilă pe dracu'!

— Gelos? îl întreb, rânjind.

— Nici măcar nu mă pot uita la tine.

— N-ar trebui să fii surprinsă.

Warner tocmai a intrat. Mă întorc ca să-l văd îndreptându-se spre grupul nostru, afişând un mic zâmbet, nimănui în special. Se aşază faţă-n faţă cu mine. Se uită la mine când spune:

— Mereu am ştiut că puterile tale, odată exploatate, vor fi inegalabile.

Încerc să respir.

Warner îşi întrerupe în sfârşit contactul vizual cu mine pentru a arunca o privire prin sală.

— Bună seara tuturor! spune el.

Dă din cap spre Castle. Felul lui aparte de a-l saluta.

Adam îl salută şi el în felul lui aparte.

Se zgâieşte la Warner cu o ură intensă, neprefăcută, arătând de parcă şi-ar dori cu adevărat să-l ucidă, şi sunt dintr-odată mai neliniştită decât am fost toată ziua. Mă uit de la Adam la Warner şi înapoi, şi nu ştiu ce să fac.

Nu ştiu dacă urmează să se întâmple ceva, şi sunt atât de disperată ca lucrurile să fie civilizate, încât...

— Salut! zice James, atât de tare, încât tresărim cu toţii. Se uită la Warner. Ce cauţi aici?

Warner ridică dintr-o sprânceană.

— Locuiesc aici.

— Asta-i *casa* ta? întreabă James.

Ciudat. Mă întreb dacă Adam şi Kenji i-au spus unde urmau să meargă.

Warner încuviinţează din cap.

— Într-un fel, da, răspunde el. Îmi serveşte drept locuinţă. Stau sus, la etaj.

— Ce tare! zice James, rânjind. Tot locul ăsta e mişto! Se încruntă. Hei, credeam că totuşi ar trebui să te urâm.

— *James*, zice Adam, aruncându-i o privire de avertizare fratelui său.

— Ce-i? întreabă James.

— Eşti liber să mă urăşti, spune Warner. Dacă vrei. Nu mă deranjează.

— Ei bine, *ar trebui* să te deranjeze, îl contrazice James, surprins. Eu aş fi tare supărat dacă pe mine m-ar urî cineva.

— Eşti tânăr.

— Am aproape doişpe ani, îi zice James.

— Am crezut că ai zece.

— Am spus *aproape* doişpe. James îşi dă ochii peste cap. Tu câţi ani ai?

Toată lumea priveşte. Ascultă. Prea fascinată pentru a face altceva.

Warner îl studiază pe James. Nu răspunde pe loc.

— Am nouăşpe ani.

James face ochii mari.

— Eşti doar cu un an mai mare ca Adam, spune el. Cum de ai atât de multe lucruri frumoase dacă eşti doar cu un an mai mare ca Adam? Nu ştiu pe nimeni de vârsta ta care să aibă atât de multe lucruri frumoase.

Warner se uită la mine. Se uită iar la James. Se uită din nou la mine.

— Iubire, vrei să intervii cumva?

Clatin din cap. Zâmbind.

— De ce îi spui „iubire"? întreabă James. Te-am mai auzit spunând asta. De multe ori. Eşti îndrăgostit de ea? Cred că Adam e îndrăgostit de ea. Totuşi, Kenji nu e îndrăgostit de ea. L-am întrebat deja.

Warner clipeşte de câteva ori.

— Ei bine? întreabă James.

— Ei bine, ce?

— Eşti îndrăgostit de ea?

— Dar *tu*? Eşti îndrăgostit de ea?

— Poftim? James se înroşeşte tot. Nu. E, cum ar fi, cu un milion de ani mai mare ca mine.

— Ar dori cineva să preia conversaţia asta? întreabă Warner, uitându-se la noi.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, insistă James. De ce ai atât de multe lucruri? Nu încerc să fiu nepoliticos, zice el. Serios. Sunt doar curios. N-am mai făcut niciodată un duş cu apă fierbinte. Şi ai atâta mâncare! Probabil e tare frumos să ai atâta mâncare tot timpul.

Warner tresare, în mod neaşteptat. Îl studiază mai cu atenţie pe James.

— Nu, răspunde el tărăgănat. Nu e un lucru îngrozitor să ai mâncare şi apă caldă tot timpul.

— Aşadar, ai de gând să-mi răspunzi la întrebare? De unde ai toate lucrurile astea?

Warner oftează.

— Sunt comandantul şi regentul Sectorului 45, începe el. Acum ne aflăm la una dintre bazele armatei, unde treaba mea este să-i supraveghez pe soldaţii şi toţi civilii care locuiesc în complexurile din cadrul sectorului. Sunt plătit ca să locuiesc aici.

— Oh! James păleşte într-o clipită; dintr-odată arată neomeneşte de îngrozit. Lucrezi pentru Restauraţie?

— Hei, amice, e în regulă, îi spune Kenji lui James. Eşti în siguranţă aici. Bine? N-o să-ţi facă nimeni rău.

— Ăsta-i genul de băiat care te atrage, hm? se răsteşte Adam la mine. Genul de băiat care îngrozeşte copii?

— Mă bucur să te revăd, Kent. Warner se uită la Adam acum. Cum îţi place aici?

Adam pare să se lupte cu nevoia de a spune multe lucruri urâte.

— Deci tu chiar lucrezi pentru ei? îl întreabă James pe Warner din nou, aproape şoptit, cu ochii încremeniţi pe faţa lui Warner. Tremură atât de tare, încât mi se rupe inima. Lucrezi pentru Restauraţie?

Warner şovăie. Se uită în altă parte şi apoi din nou la el.

— Teoretic, răspunde el. Da.

— Cum adică? îl întreabă James.

Warner își privește mâinile.

— Cum adică *teoretic*? insistă James.

— Întrebi, spune Warner cu un oftat, deoarece cauți cu adevărat o lămurire? Sau fiindcă nu știi ce înseamnă *teoretic*?

James șovăie, timp în care panica i se transformă în frustrare preț de o clipă. Își încordează mușchii feței, enervat.

— Bine! Ce înseamnă *teoretic*?

— Teoretic, începe Warner, se presupune că lucrez pentru Restaurație. Dar, evident, de vreme ce găzduiesc un grup de rebeli în această bază militară deținută de guvern – și nu mai puțin decât în locuința mea privată – și îi susțin pe acești rebeli, astfel încât să poată răsturna regimul actual, aș spune că nu. Nu lucrez, mai exact, pentru Restaurație. Am trădat, îi spune lui James. O fărădelege care se pedepsește cu moartea.

James îl studiază vreme îndelungată.

— *Asta* înseamnă *teoretic*?

Warner privește spre perete. Oftează din nou.

Eu îmi reprim un hohot de râs.

— Deci, stai un pic – atunci înseamnă că nu ești personajul negativ, spune James dintr-odată. Ești de partea noastră, nu?

Warner se întoarce încet pentru a se uita în ochii lui James. Nu spune nimic.

— Deci? întreabă James, impacientat. Ești de partea noastră?

Warner clipește. De două ori.

— Aşa se pare, răspunde el, arătând de parcă de-abia îi vine să creadă c-o spune cu voce tare.

— Poate c-ar trebui să ne întoarcem la costum, intervine Castle. Se uită la Warner, zâmbind triumfător. Alia a petrecut mult timp creându-l şi ştiu că are multe detalii de împărtăşit.

— Da, zice Kenji, încântat. Arată beton, Alia! Vreau şi eu unul. Pot să primesc şi eu unul?

Mă întreb dacă sunt singura persoană care observă că lui Warner îi tremură mâinile.

PATRUZECI ȘI PATRU

— Trage-mi un pumn!

Warner stă faţă-n faţă cu mine, cu capul lăsat uşor într-o parte. Toată lumea ne urmăreşte.

Clatin repede din cap.

— Nu-ţi fie teamă, iubire, îmi zice el. Vreau doar să încerci.

Îşi ţine braţele relaxate pe lângă corp. Postura îi e atât de relaxată! E sâmbătă dimineaţă, ceea ce înseamnă că a luat o pauză de la exerciţiile de antrenament zilnice. Ceea ce înseamnă că, în schimb, s-a hotărât să lucreze cu mine.

Clatin din nou din cap.

El râde.

— Antrenamentul tău cu Kenji e bun, zice el, dar ăsta e la fel de important. Trebuie să înveţi cum să te lupţi. Va trebui să poţi să te aperi singură.

— Dar mă pot apăra singură, replic eu. Sunt suficient de puternică.

— Forţa e excelentă, zice el, dar nu înseamnă nimic fără un pic de tehnică. Dacă poţi fi doborâtă, nu eşti *suficient* de puternică.

— Nu cred că pot fi doborâtă, îi spun. Nu chiar.

— Îţi admir încrederea.

— Ei bine, e adevărat.

— Când te-ai văzut prima oară cu tatăl meu, zice el, n-ai fost în primă fază doborâtă?

Sângele îmi îngheață în vine.

— Și când te-ai dus la luptă după ce-am părăsit Punctul Omega, continuă el, nu ai fost din nou doborâtă?

Îmi încleștez pumnii.

— Și chiar și după ce ai fost capturată, îmi spune el încet, nu cumva tatăl meu a reușit să te doboare încă o dată?

Îmi las capul jos.

— Vreau să fii în stare să te aperi singură, îmi spune Warner, cu o voce blândă acum. Vreau să înveți cum să lupți. Kenji avea dreptate deunăzi, când a spus că nu poți să te apuci să arunci cu energie în stânga și-n dreapta. Trebuie să fii capabilă să proiectezi cu precizie. Mișcările tale trebuie să fie mereu deliberate. Trebuie să fii capabilă să-ți anticipezi adversarul în fiecare mod cu putință, atât mental, cât și fizic. Forța e doar primul pas.

Înalț capul și mă uit în ochii lui.

— Acum, trage-mi un pumn! îmi spune el.

— Nu știu cum, recunosc într-un final, rușinată.

Warner încearcă din răsputeri să nu zâmbească.

— Cauți voluntari? îl aud pe Kenji întrebând, și se apropie de noi. Fiindcă m-aș bucura nespus să-ți trag o papară dacă Juliette nu e interesată.

— *Kenji!* mă răstesc eu, întorcându-mă și mijind ochii.

— Ce e?

— Haide, iubire! mă îndeamnă Warner. Nu e deloc tulburat de comentariul lui Kenji și se uită la mine de parcă nu mai e nimeni în sală. Vreau să încerci. Folosește-ți forța. Accesează fiecare strop de putere pe care-l ai. Iar apoi, trage-mi un pumn!

— Mă tem să nu te rănesc.

Warner râde din nou şi priveşte în altă parte. Îşi muşcă buza în timp ce-şi înăbuşă un alt zâmbet.

— N-o să mă răneşti, spune el. Ai încredere în mine.

— Fiindcă ai să-mi absorbi puterea?

— Nu, răspunde el. Fiindcă n-o să *poţi* să mă răneşti. Nu ştii cum.

Mă încrunt, enervată.

— Bine!

Lansez pumnul în ceea ce presupun c-ar trebui să arate o lovitură. Dar mişcarea mea e moale şi nesigură, şi atât de umilitor de proastă, încât aproape că renunţ la jumătatea loviturii.

Warner mă prinde de braţ. Se uită în ochii mei.

— Concentrează-te! îmi spune. Închipuie-ţi că eşti îngrozită. Că eşti încolţită. Te lupţi pentru viaţa ta. *Apără-te!* îmi cere el.

Trag braţul îndărăt cu mai multă intensitate, pregătită să încerc mai tare de data asta, când Warner mă opreşte. Mă apucă de cot. Îl scutură un pic.

— Nu joci baseball, îmi spune el. Nu te răsuceşti pentru lovitură şi nu trebuie să-ţi ridici cotul la nivelul urechii. Nu-ţi anunţa adversarul de ceea ce urmează să faci, zice el. Impactul ar trebui să fie neaşteptat.

Încerc din nou.

— Faţa mea e în centru, iubire, chiar aici, spune el, lovindu-şi bărbia cu degetul. De ce încerci să-mi nimereşti umărul?

Încerc din nou.

— Mai bine... Controlează-ţi braţul... Ţine pumnul stâng ridicat... Protejează-ţi faţa...

Trag cu putere, o lansare răutăcioasă, o lovitură neaşteptată chiar dacă ştiu că nu e pregătit.

Reflexele lui sunt prea rapide.

Pumnul lui e încleştat în jurul antebraţului meu într-o clipită. Smulge, cu putere, trăgându-mi braţul în faţă şi în jos până ce îmi pierd echilibrul şi mă prăvălesc peste el. Feţele noastre se află la câţiva centimetri distanţă una de alta.

Ridic privirea, stânjenită.

— A fost drăguţ, zice el, neamuzat, în timp ce mă eliberează. Încearcă din nou!

Încerc.

Îmi parează lovitura cu dosul palmei, izbindu-mă în spaţiul din interiorul încheieturii, împingându-mi braţul într-o parte.

Încerc din nou.

Foloseşte aceeaşi mână pentru a mă apuca de braţ în aer şi mă trage din nou aproape. Se apleacă.

— Nu-i permite nimănui să te prindă de braţe aşa, zice el. Deoarece, odată ce-o face, te va putea controla.

Şi, ca să demonstreze, îşi foloseşte prinsoarea asupra braţului meu ca să mă tragă spre el şi pe urmă să mă împingă înapoi, tare.

Nu foarte tare.

Dar totuşi...

Încep să mă enervez, iar el îşi dă seama de asta.

Zâmbeşte.

— Chiar vrei să te rănesc? îl întreb, mijind ochii.

— Nu cred că poţi, zice el.

— Cred că eşti un pic cam arogant în privinţa asta.

— Demonstrează-mi că greşesc, iubire. Ridică din sprânceană. Te rog.

Lansez o lovitură.

El o parează.

Lovesc din nou.

El o parează.

Antebraţele lui sunt făcute din *oţel.*

— Credeam că asta era despre *tras pumni,* îi spun, frecându-mi braţele. De ce mă tot loveşti în antebraţe?

— Pumnul tău nu-ţi poartă forţa, spune el. E doar o unealtă.

Lovesc din nou, ezitând în ultima clipă, pierzându-mi încrederea.

Mă prinde de braţ. Îi dă drumul.

— Dacă ai de gând să şovăi, spune el, fă-o dinadins. Dacă ai de gând să răneşti pe cineva, fă-o dinadins. Dacă ai de gând să pierzi o luptă, fă-o *dinadins.*

— Eu doar... Nu pot să fac asta cum trebuie, îi spun. Mâinile îmi tremură şi braţele încep să mă doară...

— Uită-te la mine! îmi spune. Urmăreşte-mi trupul!

Picioarele îi sunt depărtate cam cât lăţimea umerilor, cu genunchii uşor îndoiţi. Pumnul stâng e ridicat şi ţinut în spate, protejându-i latura feţei, iar cel drept e în faţă, stând mai sus şi uşor în diagonală faţă de stângul. Ambele coate sunt strânse spre interior, stând în apropierea pieptului său.

Se face că-mi trage una, încetişor, astfel încât să îi pot studia mişcarea.

Trupul îi e încordat, concentrat asupra ţintei, fiecare mişcare e controlată. Puterea vine dintr-un loc aflat înlăuntrul lui; e tipul acela de forţă dobândită în urma multor ani de antrenamente studiate. Muşchii lui ştiu cum să se mişte. Ştiu cum să lupte. Puterea lui nu e şiretlicul unei coincidenţe supranaturale.

Încheieturile degetelor lui îmi ating delicat marginea bărbiei.

El face să pară atât de uşor să loveşti pe cineva! Habar n-aveam că e atât de dificil!

—Vrei să facem schimb? mă întreabă.

— Ce?

— Dacă încerc să te lovesc, zice el. Poţi să te aperi?

— Nu.

— Încearcă! mă îndeamnă el. Încearcă să mă blochezi.

— Bine, îi spun, nedorind de fapt s-o fac.

Mă simt prost şi sunt nervoasă.

Loveşte din nou, lent, de dragul meu.

Îi împing braţul într-o parte.

Îşi lasă mâinile jos. Încearcă să nu râdă.

—Te descurci mult mai prost decât credeam c-o s-o faci.

Mă încrunt.

— Foloseşte-ţi antebraţele, mă învaţă el. Parează-mi lovitura. Loveşte-o ca s-o dai la o parte şi schimbă-ţi greutatea odată cu ea. Adu-ţi aminte să-ţi mişti capul când o parezi. Vrei să te *fereşti* din calea pericolului. Nu sta acolo pur şi simplu, lovind.

Încuviinţez din cap.

Dă să lovească.

Îl blochez prea repede, antebraţul meu lovind pumnul lui. Tare.

Mă strâmb de durere.

— E bine să anticipezi, îmi zice el, cu privirea pătrunzătoare. Dar nu fi nerăbdătoare.

O altă lovitură.

Îl prind de antebraţ. Mă holbez la el. Încerc să-l trag în jos cum a procedat el cu al meu, dar el pur şi simplu nu se clinteşte. Deloc. Nici măcar un milimetru. E ca şi când trag de un stâlp de metal îngropat în ciment.

— Asta a fost... OK, zice el, zâmbind. Încearcă din nou. Concentrează-te! Se uită atent la mine. *Concentrează-te*, iubire!

— *Sunt* concentrată, insist eu, iritată.

— Uită-te la picioarele tale, spune el. Îţi laşi greutatea pe partea din faţă a picioarelor şi arăţi de parcă mai ai un pic şi te răstorni. Înfige-ţi picioarele în pământ, zice el. Dar fii pregătită să te mişti. Ar trebui să-ţi laşi greutatea pe călcâie, zice el, lovindu-şi partea din spate a propriului picior.

— Bine! mă răstesc eu, acum furioasă de-a dreptul. Stau pe călcâie. Nu mă mai răstorn.

Warner se uită la mine. În ochii mei.

— Nu lupta niciodată când eşti furioasă, zice el încet. Furia te va face să fii slabă şi neîndemânatică. Îţi va distrage atenţia. Instinctele tale vor da greş.

Îmi muşc interiorul obrazului. Frustrată şi ruşinată.

— Încearcă din nou, zice el tărăgănat. Fii calmă. Ai încredere în tine. Dacă nu crezi c-o poţi face, n-o s-o faci.

Încuviinţez din cap, uşor potolită. Încerc să mă concentrez.

Îi spun că sunt pregătită.

El loveşte.

Braţul meu stâng se îndoaie la cot într-un unghi perfect de 90 de grade care se izbeşte în antebraţul lui cu atâta putere, încât îi opreşte lovitura. Am ferit capul şi mi-am întors picioarele în direcţia pumnului său; sunt în continuare pe poziţii.

Warner e amuzat.

Loveşte cu celălalt pumn.

Îl apuc de antebraţ în aer, strângându-l deasupra încheieturii mâinii, şi profit de faptul că l-am luat prin surprindere ca să-l dezechilibrez, smulgându-i braţul în jos şi trăgându-l în faţă. Aproape că se izbeşte de mine. Faţa lui e la câţiva centimetri de a mea.

Şi sunt atât de surprinsă, încât pe moment nu ştiu ce să fac. Sunt captivă în privirea lui.

— Împinge-mă! şopteşte el.

Îmi înăspresc prinsoarea şi apoi îl împing de-a lungul sălii.

Zboară pe spate, recăpătându-şi echilibrul înainte să aterizeze pe podea.

Am încremenit în loc. Şocată.

Cineva fluieră.

Mă întorc.

Kenji aplaudă.

— Bună treabă, prinţeso! zice el, încercând să nu râdă. Nu ştiam că ai asemenea calităţi.

Rânjesc, pe jumătate stânjenită şi pe jumătate absurd de mândră de mine.

Mă uit în ochii lui Warner, aflat în capătul celălalt al sălii. El dă din cap, zâmbind cu gura până la urechi.

— Bine, zice el. Foarte bine. Înveţi repede. Însă mai avem de lucrat.

Într-un final îmi mut privirea în altă parte, zărindu-l în acelaşi timp şi pe Adam.

Pare furios.

PATRUZECI ȘI CINCI

Zilele au zburat, purtate de zmeie în depărtare.

Warner lucrează cu mine în fiecare dimineață de-acum. După antrenamentul său, și după antrenamentul meu cu Kenji, el și-a eliberat două ore în program pentru a și le petrece cu mine. Șapte zile pe săptămână.

E un profesor extraordinar.

Atât de răbdător cu mine! Atât de plăcut! Nu e niciodată frustrat, nu e niciodată deranjat de cât de mult îi ia ca să mă învețe ceva nou. Îmi explică pe îndelete logica din spatele fiecărui detaliu, fiecărei mișcări, fiecărei poziții. Vrea ca eu să înțeleg ce fac la un nivel elementar. Are grijă să înmagazinez informațiile și să le reproduc de una singură, nu doar să-i imit mișcările.

În sfârșit învăț cum să fiu puternică în mai multe feluri.

E bizar. N-am crezut niciodată că să învăț cum să trag cu pumnul ar putea schimba cu ceva lucrurile, dar simpla idee de a înțelege cum să mă apăr m-a făcut mult mai încrezătoare în mine.

Sunt mult mai conștientă de mine acum.

Mă plimb de colo-colo simțind forța din mâinile mele. Sunt în stare să numesc toți mușchii din corpul meu, știind exact cum să-i folosesc – și cum să abuzez de ei dacă fac lucrurile greșit. Reflexele mi se îmbunătățesc și simțurile mi se ascut. Încep să înțeleg ce mă înconjoară,

să anticipez pericolul şi să recunosc subtilele schimbări în limbajul trupului care indică furie şi agresivitate.

Şi acum e aproape prea uşor să-mi proiectez puterea.

Warner a adunat tot felul de lucruri pentru ca eu să le distrug, doar ca să exersez. Bucăţi de lemn şi de metal, scaune şi mese vechi. Blocuri de beton. Orice lucru care mi-ar putea testa forţa. Castle îşi foloseşte energia pentru a arunca obiecte în aer şi treaba mea e să le distrug din celălalt capăt al sălii. La început, a fost aproape imposibil; e un exerciţiu extrem de intens, care necesită să fiu în control absolut al corpului meu.

Dar acum a devenit unul din jocurile mele preferate.

Pot să opresc şi să strivesc orice lucru aflat în aer. De la orice distanţă m-aş afla în sală. Nu am nevoie decât de mâini pentru a controla energia. Îmi pot muta puterea în orice direcţie, concentrând-o asupra unor obiecte mici şi apoi lărgind sfera pentru o masă mai mare.

Acum pot muta orice în sala de antrenament. Nimic nu mi se mai pare dificil.

Kenji e de părere că am nevoie de o nouă provocare.

— Vreau s-o duc afară, zice Kenji. I se adresează direct lui Warner – atât de nonşalant –, ceva ce încă mi se pare straniu să văd. Cred că trebuie să înceapă să experimenteze cu materiale naturale. Aici suntem prea limitaţi.

Warner se uită la mine.

— Tu ce zici?

— Va fi sigur? întreb.

— Păi, zice el, nu prea contează, nu-i aşa? Oricum într-o săptămână vom ieşi la iveală.

— Ai dreptate.

Încerc să zâmbesc.

Adam a fost neobişnuit de tăcut în ultimele săptămâni.

Nu ştiu dacă e din cauză că a vorbit Kenji cu el şi i-a spus să aibă grijă, sau e din cauză că s-a resemnat în ceea ce ne priveşte. Poate că şi-a dat seama că nu se întâmplă nimic romantic între mine şi Warner. Ceea ce mă încântă şi mă dezamăgeşte deopotrivă.

Se pare că Warner şi cu mine am ajuns la un soi de înţelegere. O relaţie civilizată, ciudat de formală, care se înclină în mod precar între prietenie şi altceva care nu a fost încă definit.

Nu pot să zic că mă bucur de ea.

Totuşi, Adam nu intervine atunci când James vorbeşte cu Warner, iar Kenji mi-a spus că e din cauză că Adam nu vrea să-l traumatizeze pe James oferindu-i un motiv să se teamă că locuieşte aici.

Ceea ce înseamnă că James vorbeşte în mod constant cu Warner.

E un copil curios, iar Warner e din fire atât de rezervat, încât e cea mai bună ţintă pentru întrebările lui James. Conversaţiile lor sunt mereu distractive pentru noi ceilalţi. James e foarte guraliv şi mai îndrăzneţ decât aproape oricine a intrat vreodată în vorbă cu Warner.

Ca să fiu sinceră, dialogurile dintre ei mi se pare drăguţe.

Una peste alta, toată lumea a făcut progrese. Brendan şi Winston şi-au revenit complet, Castle e într-o dispoziţie mai bună cu fiecare zi care trece şi Lily e genul acela de

fată independentă care n-are nevoie de prea multe pentru a se distra – cu toate că ea şi Ian par să fi găsit un soi de alinare în compania celuilalt.

Presupun că are noimă că acest tip de izolare apropie oamenii.

Cum ar fi Adam şi Alia.

În ultima vreme, el îşi petrece mult timp cu ea, şi nu ştiu ce înseamnă asta; s-ar putea să fie doar o simplă prietenie. Dar aproape de fiecare dată când m-am aflat în sala de antrenament, l-am văzut stând lângă ea, urmărind-o cum desenează şi punându-i din când în când întrebări.

Ea se îmbujorează mereu.

În unele feluri, îmi aminteşte de cum eram eu înainte.

O ador pe Alia, dar, uneori, în timp ce-i privesc cum stau împreună, mă întreb dacă nu cumva asta e ceea ce şi-a dorit mereu Adam. O fată drăguţă, tăcută, delicată. Cineva care să contrabalanseze toate lucrurile dure pe care el le-a înfruntat de-a lungul vieţii. Îmi aduc aminte că el mi-a spus asta odată. Mi-a spus că iubea asta la mine. Că eram atât de *bună*! Atât de drăguţă! Că eram singurul lucru bun rămas pe lumea asta.

Cred că mereu am ştiut în sinea mea că nu era adevărat.

Poate că şi el începe să vadă asta.

PATRUZECI ȘI ȘASE

— Astăzi trebuie să o vizitez pe mama.

Acestea sunt cele şapte cuvinte cu care începe dimineaţa noastră.

Warner tocmai a ieşit din birou, cu părul o răvăşeală aurie pe capul lui, iar ochii atât de verzi şi atât de transparenţi în acelaşi timp, încât sfidează orice descriere adevărată. Nu şi-a bătut capul să-şi încheie nasturii la cămaşă, iar pantalonii nu au curea şi îi atârnă pe şolduri. Pare complet dezorientat. Nu cred c-a pus geană pe geană noaptea trecută şi îmi doresc cu disperare să aflu ce s-a mai întâmplat în viaţa lui, dar ştiu că n-am niciun drept să-l întreb. Ba mai rău, ştiu că nici măcar nu mi-ar răspunde, chiar dacă aş face-o.

Nu mai există niciun fel de intimitate între noi.

Totul avansa cu atâta repeziciune între noi şi apoi s-a oprit brusc. Toate acele gânduri şi sentimente şi emoţii încremenite în loc. Iar acum mă tem că, dacă voi face o mişcare greşită, totul se va nărui.

Dar mi-e dor de el.

Stă în fiecare zi în faţa mea, şi mă antrenez cu el, şi lucrăm ca nişte colegi, şi nu mai e suficient pentru mine. Mi-e dor de conversaţiile noastre relaxate, de zâmbetele lui sincere, de felul în care se uita mereu în ochii mei.

Mi-e dor de el.

Şi trebuie să vorbesc cu el, dar nu ştiu cum. Sau când. Sau ce să-i spun.

Eşti o laşă!

— De ce azi...? întreb şovăitor. S-a întâmplat ceva?

Warner nu spune nimic o vreme, ci doar se zgâieşte la perete.

— Azi e ziua ei.

— Oh, şoptesc eu, cu inima frântă.

— Voiai să te antrenezi afară, zice el, privind în continuare drept înainte. Cu Kenji. Vă pot lua cu mine când plec, atâta timp cât el promite c-o să te menţină invizibilă. Am să vă las pe unul din teritoriile nereglementate şi-am să vă iau când mă întorc spre bază. E bine aşa?

— Da.

Nu mai adaugă nimic, însă ochii lui sunt neastâmpăraţi şi neconcentraţi. Se uită la perete de parcă ar putea fi o fereastră.

— Aaron?

— Da, iubire.

— Ţi-e frică?

Inspiră adânc. Expiră lent.

— Nu ştiu niciodată la ce să mă aştept când o vizitez, îmi mărturiseşte încet. De fiecare dată e diferită. Uneori e atât de sedată, încât nici măcar nu se mişcă. Uneori ochii ei sunt deschişi şi se holbează la tavan. Uneori, zice el, e de-a dreptul isterică.

Simt un ghimpe în inimă.

— E un lucru bun că încă te mai duci s-o vizitezi, îi spun. Ştii asta, nu?

— Zici? întreabă el, râzând oarecum agitat. Uneori nu sunt atât de sigur.

— Da. E.

— De unde ştii?

Se uită la mine acum, se uită la mine de parcă aproape îi e teamă să audă răspunsul.

— Deoarece, dacă ea îşi dă seama, chiar şi pentru o secundă, că tu eşti în cameră cu ea, îi vei fi oferit un cadou extraordinar. Mama ta nu a plecat de tot, îi spun eu. Ea ştie. Chiar dacă nu tot timpul, şi chiar dacă n-o arată. Ea ştie c-ai fost acolo. Şi ştiu că înseamnă enorm pentru ea.

Inspiră din nou tremurat. Acum studiază tavanul.

— Frumos din partea ta să spui asta.

— Chiar aşa gândesc.

— Ştiu, zice el. Ştiu.

Mă mai uit un pic la el, întrebându-mă dacă va exista vreodată momentul propice să-i pun întrebări despre mama lui. Dar există un lucru pe care mi-am dorit dintotdeauna să-l întreb. Aşa că o fac.

— Ea ţi-a dat inelul ăla, nu-i aşa?

Warner înlemneşte. Cred că pot să aud de-aici cum îi bubuie inima.

— Poftim?

Mă duc la el şi-l apuc de mâna stângă.

— Ăsta, zic eu, arătând spre inelul cu jad pe care îl poartă dintotdeauna pe degetul mic de la mâna stângă.

Nu şi-l dă jos niciodată. Nici când face duş. Nici când doarme. Niciodată.

Încuviinţează din cap, încetişor.

— Dar... nu-ţi place să vorbeşti despre el, continui eu, aducându-mi aminte de ultima oară când i-am pus întrebări despre inel.

Număr în gând exact zece secunde înainte ca el să vorbească din nou.

— N-am avut voie niciodată, începe el extrem de încet, să primesc cadouri. De la nimeni. Tatăl meu detesta ideea de cadouri. Detesta zilele de naştere şi sărbătorile. Nu lăsa pe nimeni, niciodată, să-mi dăruiască ceva, şi mai ales pe mama. Spunea că acceptarea cadourilor mă va face un om slab. Credea că ele mă vor încuraja să mă bazez pe mila altora. Dar, într-o zi, ne ascundeam, continuă el. Mama şi cu mine.

Ochii îi sunt ridicaţi, privind în depărtare, rătăciţi în alt loc. Poate la fel de bine să nu vorbească cu mine.

— Împlineam şase ani şi ea încerca să mă ascundă. Fiindcă ştia ce voia să-mi facă el.

Clipeşte. Vocea lui e o şoaptă, oarecum lipsită de emoţie.

— Îmi aduc aminte că-i tremurau mâinile, zice el. Îmi aduc aminte deoarece mă tot uitam la mâinile ei. Fiindcă le ţinea pe ale mele la pieptul ei. Şi purta inelul ăsta. Tace brusc, retrăind amintirea. Nu văzusem prea multe bijuterii la viaţa mea. Nu ştiam exact ce e. Dar m-a văzut studiindu-l şi voia să-mi distragă atenţia. Voia să mă înveselească.

Simt că mă ia cu rău.

— Aşa că mi-a spus o poveste. O poveste despre un băiat care s-a născut cu ochi foarte verzi şi despre bărbatul care a fost atât de captivat de culoarea lor, încât a

cutreierat întreaga lume în căutarea unei pietre care să aibă exact aceeaşi nuanţă.

Vocea i se frânge acum, transformându-se în şoapte atât de uşoare, încât de-abia îl aud.

— Ea a spus că băiatul eram eu. Că inelul ăsta a fost făurit din aceeaşi piatră, şi că bărbatul i-l dăduse ei, sperând ca într-o bună zi ea să mi-l poată dărui mie. A fost cadoul lui, a spus ea, pentru aniversarea mea. Warner se opreşte, respiră. Iar apoi şi l-a scos, l-a pus pe degetul meu arătător şi a spus: „Dacă-ţi ascunzi inima, el nu va putea niciodată să ţi-o ia." Îşi îndreaptă atenţia spre perete. E singurul cadou, spune el, pe care l-am primit vreodată.

Lacrimile mele curg îndărăt, pârjolind totul în calea lor în timp ce coboară pe gât.

PATRUZECI ŞI ŞAPTE

Mă simt ciudat, toată ziua.

Cumva, nu am o stare bună. Kenji e încântat că vom ieşi de aici, entuziasmat la gândul că vom testa forţa mea în locuri noi, şi toată lumea e geloasă că noi putem să plecăm. Aşa c-ar trebui să fiu fericită. Ar trebui să fiu nerăbdătoare.

Dar mă simt ciudat.

Capul meu se află într-un loc bizar şi cred că e din cauză că n-am putut să alung povestea lui Warner din minte. Nu mă pot abţine să nu mi-l imaginez întruna aşa cum era. Un copilaş îngrozit.

Nimeni nu ştie încotro se îndreaptă el azi. Nimeni nu ştie importanţa acestui lucru. Şi el nu face nimic pentru a trăda ceea ce simte cu adevărat. A fost la fel de calm ca întotdeauna, controlat şi precaut cu vorbele, cu acţiunile.

Kenji şi cu mine ne întâlnim din nou cu el peste câteva minute.

Ne furişăm pe uşa din peretele cu arme şi pot vedea în sfârşit, cu ochii mei, cum i-a strecurat Warner înăuntru. Traversăm un poligon de tragere.

Există staţii de armament şi mici firide cu ţinte poziţionate la zeci de metri distanţă, şi în momentul ăsta întregul loc e pustiu. Probabil că e încă una din sălile de antrenament ale lui Warner.

La capătul culoarului se află o uşă, iar Kenji o deschide. Nu mai e nevoit să mă atingă pentru a mă face invizibilă, şi e mult mai convenabil aşa. Putem să ne mişcăm în voie atâta timp cât mă aflu la o distanţă de 15 metri de el, ceea ce ne oferă flexibilitatea de care avem nevoie pentru a putea lucra azi afară.

Acum ne aflăm de cealaltă parte a uşii.

Într-o unitate de depozitare enormă.

Locul are cel puţin 150 de metri în lungime şi probabil de două ori pe-atât în înălţime. N-am mai văzut niciodată în viaţa mea atâtea cutii. Habar n-am ce conţin, şi n-am timp de întrebări.

Kenji mă trage prin labirint.

Ocolim cutii de diferite dimensiuni, având grijă să nu ne împiedicăm de cabluri electrice şi de maşinăriile folosite pentru a muta obiectele mai grele. Există şiruri peste şiruri peste şi mai multe şiruri împărţite în şi mai multe şiruri care găzduiesc totul în secţiuni foarte bine organizate. Observ etichete pe fiecare raft şi culoar, dar nu mă pot apropia suficient cât să le citesc.

Când în sfârşit ajungem în capătul depozitului, dăm peste două uşi uriaşe de 15 metri înălţime care duc spre ieşire. Aceasta e categoric o zonă de încărcare pentru camioane şi tancuri. Kenji mă apucă de mână şi mă ţine aproape în timp ce trecem pe lângă câţiva paznici staţionaţi la ieşire. Ţâşnim printre camioanele parcate în toată zona de încărcare, până ce într-un final ajungem la punctul de întâlnire unde ar trebui să-l găsim pe Warner.

Îmi doresc să-l fi putut avea pe Kenji prin preajmă ca să mă facă invizibilă când am încercat prima oară să intru

şi să ies din bază. Ar fi fost atât de frumos să pot ieşi de-aici ca o ființă umană, în loc să fiu purtată cu căruciorul pe holuri, zgâlțâită şi legănată, nevoită să mă țin de picioarele unei mese pe roți.

Warner stă rezemat de un tanc.

Ambele uşi sunt deschise şi el priveşte în jur de parcă supraveghează munca desfăşurată în unitățile de încărcare. Dă din cap spre câțiva soldați care trec pe lângă el.

Ne urcăm pe locul pasagerului fără să fim observați.

Şi tocmai când sunt pe cale să-i şoptesc ceva lui Warner, el vine în dreptul nostru şi spune:

— Iubire, fereşte-ți picioarele!

Iar apoi închide uşa, se urcă la volan şi începe să conducă.

Suntem în continuare invizibili.

— Cum de-ai ştiut că suntem aici? întreabă Kenji imediat. Poți, gen, să vezi şi oamenii invizibili?

— Nu, îi răspunde Warner, privind concentrat în față. Pot să vă simt prezența. Mai ales pe-a ei.

— Pe bune? zice Kenji. Ce ciudată e chestia asta! Eu a ce semăn? A unt de arahide?

Warner nu e amuzat.

Kenji îşi drege vocea.

— J, cred c-ar trebui să facem schimb de locuri.

— De ce?

— Cred că iubitul tău mă mângâie pe picior.

— Nu te mai umfla în pene! îi zice Warner.

— J, fă schimb de locuri cu mine! Mi s-a făcut pielea de găină şi tot tacâmul, ca şi când are de gând să mă înjunghie.

— Bine!

Oftez. Încerc să mă caţăr peste el, dar e dificil, ţinând cont că nu pot să-mi văd trupul, şi nici pe al lui.

— Au! *Fir-ar să fie*, aproape că mi-ai tras una în meclă...

— Scuze! zic eu, încercând să mă târăsc peste genunchii lui.

— Mută-te odată! zice el. Dumnezeule, câte kilograme ai...

Kenji se trage dintr-odată, strecurându-se de sub mine, şi mă înghionteşte uşor ca să trec în locul lui.

Cad cu faţa în poala lui Warner.

Îl aud pe Warner inspirând scurt şi mă ridic imediat, înroşindu-mă ca sfecla, şi sunt extrem de uşurată că nimeni nu mă poate vedea în clipa asta.

Vreau să-i trag un pumn în nas lui Kenji.

Nimeni nu mai spune nimic după asta.

În timp ce ne apropiem de teritoriul nereglementat, peisajul începe să se schimbe. Drumurile simple, fără marcaje rutiere, semiasfaltate, fac loc străzilor fostei noastre lumi. Casele sunt vopsite în nuanţe care odată ca niciodată promiteau să fie colorate şi drumurile sunt mărginite de trotuare care i-ar fi putut purta pe copii în siguranţă de la şcoală, acasă. Casele încep să se năruie acum.

Totul e distrus, dărăpănat. Ferestrele sunt acoperite cu scânduri. Peluzele sunt năpădite de buruieni şi îngheţate. Frigul muşcător al iernii pare proaspăt în aer şi aruncă o umbră tristă peste peisaj într-un fel care spune că toate astea ar putea fi diferite într-un alt anotimp. Cine ştie?

Warner opreşte tancul.

Coboară şi vine în dreptul uşii noastre, în cazul în care mai e cineva prin preajmă, şi o face să pară ca şi când o deschide dintr-un motiv întemeiat. Să verifice interiorul. Să examineze o problemă.

Nu contează.

Kenji sare primul, iar Warner pare să-şi dea seama că a plecat.

Mă întind după mâna lui Warner, deoarece ştiu că nu mă poate vedea. Degetele lui se împletesc imediat cu ale mele. Ochii lui sunt concentraţi asupra uşii.

— O să fie bine, îi spun. Bine?

— Da, zice el. Sunt convins că ai dreptate.

Şovăi.

— Te întorci repede?

— Da, şopteşte el. Mă voi întoarce după voi peste fix două ore. E suficient?

— Da.

— Bun. Atunci ne vedem aici. Fix în locul ăsta.

— OK.

Preţ de o secundă nu mai spune nimic. Apoi:

— OK.

Îl strâng uşor de mână.

El zâmbeşte cu capul plecat în pământ.

Mă ridic şi el se dă la o parte, făcându-mi loc să cobor. Îl ating uşor când trec pe lângă el. Ca o aducere aminte. Că sunt alături de el.

El tresare, speriat, şi se dă înapoi.

Apoi urcă în tanc şi pleacă.

PATRUZECI ȘI OPT

Warner întârzie.

Kenji şi cu mine am avut o sesiune semireuşită, una care a constat în mare parte în a ne certa despre locul în care ne aflam şi la ce anume ne uitam. Data viitoare va trebui să revenim cu semnale mai bune, deoarece să încerci să coordonezi o sesiune de antrenament între doi oameni invizibili e mult mai dificil decât pare. Ceea ce spune multe.

Aşa că acum suntem obosiţi şi uşor dezamăgiţi, fără să fi realizat prea multe progrese, şi stăm exact în acelaşi loc în care ne-a lăsat Warner.

Şi Warner întârzie.

E un lucru neobişnuit din foarte multe motive. Primul e că Warner nu întârzie niciodată. Nicăieri. Iar al doilea e că dacă ar fi întârziat, cu siguranţă n-ar fi fost pentru aşa ceva. Situaţia asta e mult prea periculoasă pentru a o trata cu nonşalanţă. N-ar fi luat-o ca pe ceva superficial. Ştiu că n-ar fi făcut-o.

Aşa că încep să fac paşi.

— Sunt sigur că e bine, îmi zice Kenji. Probabil că a fost reţinut făcând ceea ce s-a dus să facă. Ştii tu, comanzând şi alte rahaturi de genul ăsta.

— Nu există cuvântul *comanzând.*

— Are litere, nu? Mie îmi sună a cuvânt.

Sunt prea agitată ca să mă cert cu el acum.

Kenji oftează. Îl aud cum bate din picioare ca să-şi pună sângele în mişcare.

— O să vină.

— Nu mă simt bine, Kenji.

— Nici eu nu mă simt bine, zice el. Mor de foame.

— Warner n-ar întârzia. Nu îi stă în caracter să întârzie.

— De unde ştii tu asta? mă întreabă Kenji enervat. De cât timp îl ştii, mai exact? De cinci luni? Şi crezi că-l cunoşti atât de bine? Poate că e membru în vreun club secret de jazz unde cântă a cappella şi poartă veste sclipicioase şi crede că e mişto să dansezi cancan.

— Warner n-ar purta veste sclipicioase! mă răstesc eu.

— Dar crezi că i-ar plăcea cancanul.

— Kenji, te iubesc, chiar te iubesc, dar în clipa asta sunt atât de agitată, şi mi-e atât de rău, încât, cu cât vorbeşti mai mult, cu atât îmi vine mai tare să te ucid.

— Nu vorbi sexy cu mine, J!

Pufnesc, iritată. Dumnezeule, sunt atât de îngrijorată!

— Cât e ceasul?

— Trei fără un sfert.

— Nu e bine. Ar trebui să pornim în căutarea lui.

— Nici măcar nu ştim unde e.

— Eu ştiu, îi mărturisesc. Ştiu unde e.

— *Poftim?* Cum aşa?

— Îţi aminteşti unde l-am întâlnit prima oară pe Anderson? îl întreb. Mai ştii cum să ajungi pe strada Sycamore?

— Da..., zice Kenji tărăgănat. De ce?

— E la două străzi de-acolo.

— Ăăă... ce naiba? Ce caută acolo?

— Vrei să vii cu mine? îl întreb, agitată. Te rog? Acum?

— Bine, conchide el, nu prea convins. Însă doar pentru că sunt curios. Şi pentru că e al naibii de frig aici şi trebuie să-mi mişc picioarele înainte să mor îngheţat.

— Mulţumesc, spun eu. Unde eşti?

Ne îndreptăm spre vocile fiecăruia până ce ne lovim unul de celălalt. Kenji mă ia de braţ. Ne cuibărim unul în altul pentru a ne încălzi.

El preia conducerea.

PATRUZECI ŞI NOUĂ

Asta-i.

Casa albastră ca ouăle de măcăleandru. Cea în care m-am trezit. Cea în care a locuit Warner. Cea în care e mama lui. Ne aflăm în faţa ei şi arată exact la fel ca în ultimele două dăţi când am fost aici. Frumoasă şi înspăimântătoare. Cu clopoţei de vânt legănându-se înainte şi înapoi.

— Ce dracu' ar căuta Warner aici? întreabă Kenji. Ce-i locul ăsta?

— Nu pot să-ţi spun, îi zic.

— De ce nu?

— Fiindcă nu e secretul meu ca să ţi-l pot împărtăşi.

Kenji tace preţ de o clipă.

— Şi ce vrei să fac?

— Poţi să aştepţi aici? îl rog. O să pot rămâne în continuare invizibilă dacă intru? Sau voi ieşi din raza de acţiune?

Kenji oftează.

— Nu ştiu. Dar poţi încerca. N-am mai făcut niciodată asta din afara unei case. Şovăie. Dar dacă ai de gând să intri fără mine, poţi te rog să te grăbeşti naibii? Mi-a îngheţat deja curul!

— Da. Îţi promit! Am să mă grăbesc. Vreau doar să mă asigur că el e bine – sau că e măcar aici. Deoarece, dacă nu e înăuntru, s-ar putea să ne aştepte în locul în care ne-a lăsat.

— Şi toată asta va fi fost o mare pierdere de vreme.

— Scuze, îi spun. Îmi pare tare rău! Dar trebuie să mă asigur.

— Du-te! spune el. Intră şi întoarce-te repede!

— OK, şoptesc eu. Îţi mulţumesc!

Mă desprind de el şi urc scările spre mica verandă. Încerc mânerul. E deblocat. Îl răsucesc şi deschid uşa.

Păşesc înăuntru.

Ăsta-i locul în care am fost împuşcată.

Pata de sânge din locul în care eram întinsă pe jos a fost deja curăţată. Sau poate că au schimbat covorul. Nu sunt sigură. Cert e că amintirile încă mă bântuie. Nu pot să mă întorc în casa asta fără să mi se facă rău la stomac. Totul e greşit aici. Totul e atât de greşit! Atât de aiurea!

S-a întâmplat ceva.

O simt.

Am grijă să închid uşa încet în urma mea. Mă furişez în sus pe scări, aducându-mi aminte cum au scârţâit scândurile din lemn când am fost capturată prima oară şi adusă aici, aşa că pot să ocolesc părţile cele mai zgomotoase; cât despre restul, din fericire, le poţi confunda uşor cu vântul.

Când ajung sus, număr trei uşi. Trei încăperi.

Pe stânga: fostul dormitor al lui Warner. Cel în care m-am trezit.

La mijloc: toaleta. Cea în care mi s-a făcut baie.

În celălalt capăt al holului, pe dreapta: camera mamei lui. Cea pe care o caut.

Inima îmi goneşte în piept.

De-abia respir în timp ce mă apropii mergând pe vârfuri. Nu ştiu ce mă aştept să găsesc. Nu ştiu ce sper să iasă din excursia asta. Nici măcar nu ştiu dacă Warner mai e aici.

Şi habar nu am cum va fi să-i văd mama.

Dar ceva anume mă atrage înainte, îndemnându-mă să deschid uşa şi să verific. Trebuie să ştiu. Pur şi simplu trebuie să ştiu. Altminteri gândurile n-o să-mi dea pace.

Aşa că mă apropii. Inspir de câteva ori. Apuc mânerul şi-l răsucesc, atât de încet, încât nici măcar nu-mi dau seama că mi-am pierdut invizibilitatea până ce nu-mi văd picioarele păşind peste prag.

Mă panichez într-o clipită, trecând în revistă planurile de urgenţă, şi, cu toate că pe moment mă gândesc să mă răsucesc pe călcâie şi s-o şterg de-aici, ochii mei au scrutat deja camera.

Şi ştiu că acum nu mă mai pot întoarce.

CINCIZECI

Înăuntru e un pat.

Un pat de o persoană. Înconjurat de aparate şi perfuzii şi sticle şi ploşti noi-nouţe. Văd teancuri de aşternuturi de pat, şi teancuri de pături, şi cele mai frumoase rafturi de cărţi, şi perne brodate, şi animale de pluş adorabile adunate pretutindeni. Văd flori proaspăt tăiate în cinci vaze diferite, şi patru pereţi vopsiţi în culori vesele, şi în colţ există un mic birou cu un scăunel asortat, şi o plantă într-un ghiveci, şi un set de pensule vechi, şi pretutindeni poze înrămate. Pe pereţi, pe birou, pe noptieră.

O femeie blondă. Un băieţel blond. Împreună.

Observ că nu îmbătrânesc niciodată. Toate pozele sunt dintr-un anumit an. Nu arată niciodată cum a evoluat viaţa acestui copil. Băiatul din poze e mereu tânăr, şi mereu speriat, şi mereu o ţine de mână pe doamna care stă lângă el.

Dar doamna aceea nu se mai află aici. Şi asistenta ei a dispărut.

Aparatele sunt închise.

Luminile sunt stinse.

Patul e gol.

Warner s-a prăbuşit în colţul camerei.

Stă ghemuit, cu genunchii la piept, cu braţele în jurul picioarelor, cu capul îngropat în mâini. Şi tremură.

Tot trupul i se zguduie.

Nu l-am mai văzut niciodată să arate ca un copil. Niciodată, nici măcar o dată, nu de când îl cunosc. Dar în momentul ăsta arată exact ca un băieţel. Speriat. Vulnerabil. Singur.

Nu-mi ia mult să pricep de ce.

Cad în genunchi în faţa lui. Ştiu că a putut să-mi simtă prezenţa, dar nu ştiu dacă vrea să mă vadă în clipa asta. Nu ştiu cum va reacţiona dacă îl ating.

Dar trebuie să încerc.

Îl ating delicat pe braţe. Îmi trec mâna pe spatele lui, pe umerii lui. Iar apoi îndrăznesc să-l cuprind într-o îmbrăţişare până ce el cedează încet, deschizându-se în faţa mea.

Îşi ridică încet capul.

Ochii îi sunt roşii şi umflaţi, şi au o nuanţă înspăimântătoare, izbitoare de verde, licărind de emoţii cu greu ţinute în frâu. Chipul lui oglindeşte atât de multă durere!

De-abia mai pot să respir.

Un cutremur îmi loveşte inima, crăpând-o fix pe mijloc. Şi cred că aici, în el, există mai multe sentimente decât ar trebui să existe vreodată într-un om.

Încerc să-l trag mai aproape, dar el îşi petrece braţele în jurul şoldurilor mele în schimb, lăsându-şi capul să cadă în poala mea. Din instinct, mă aplec deasupra lui, protejându-i trupul cu al meu.

Îmi lipesc obrazul de fruntea lui. Îl sărut pe tâmplă.

Iar apoi el cedează.

Tremurând violent, spulberându-se în braţele mele, un milion de bucăţi care icnesc şi se îneacă, pe care încerc din

răsputeri să le ţin laolaltă. Şi îmi fac o promisiune atunci, în acel moment, că am să-l ţin aşa pentru totdeauna, exact aşa, până ce toată durerea şi tortura şi suferinţa vor dispărea, până ce i se va oferi şansa de a trăi genul acela de viaţă în care nimeni n-o să-l mai poată răni vreodată în halul ăsta.

Şi suntem nişte semne de întrebare, inversate şi cu susul în jos, agăţându-ne unul de celălalt la sfârşitul acestei propoziţii care pare o sentinţă pe viaţă. Prinşi în plasă de aceste vieţi pe care nu noi le-am ales.

Cred că a sosit momentul să ne eliberăm.

CINCIZECI ŞI UNU

Kenji aşteaptă în tanc când ne întoarcem. A reuşit să-l găsească.

Stă pe locul pasagerului, cu invizibilitatea oprită, şi nu spune niciun cuvânt când Warner şi cu mine urcăm înăuntru.

Încerc să mă uit la el, pregătită deja să născocesc o poveste nebunească în care să-i explic de ce mi-a luat o oră să-l scot pe Warner din casă, dar apoi Kenji se uită la mine. Se uită cu adevărat la mine.

Şi închid gura pentru totdeauna.

Warner nu spune niciun cuvânt. Nici măcar nu respiră sonor. Şi când ne întoarcem la bază, ne lasă pe mine şi pe Kenji să ieşim din tanc sub deghizarea noastră invizibilă şi tot nu spune nimic, nici măcar mie. De îndată ce coborâm din tanc, el închide uşa şi urcă înapoi la volan.

Îl privesc cum pleacă din nou când Kenji mă ia de braţ.

Ne croim drum înapoi prin depozit fără probleme. Traversăm poligonul de tragere fără probleme. Dar când ajungem în faţa uşii care dă spre unitatea de antrenament a lui Warner, Kenji mă trage într-o parte.

— Te-am urmat înăuntru, spune el, fără niciun preambul. Ţi-a luat prea mult şi m-am îngrijorat, aşa că am intrat după tine.

O pauză. O pauză grea.

— V-am văzut, spune el, extrem de încet. În camera aia.

Nu pentru prima oară azi, mă bucur că nu poate să mă vadă.

— Bine, şoptesc eu, neştiind ce altceva să spun, neştiind ce va face Kenji cu această informaţie.

— Eu doar... Kenji inspiră adânc. Sunt doar derutat, bine? Nu trebuie să ştiu toate detaliile... îmi dau seama că orice s-o fi întâmplat acolo nu e treaba mea... dar tu eşti bine? S-a întâmplat ceva?

Respir lent. Închid ochii când spun:

— Mama lui a murit azi.

— Poftim? întreabă Kenji, uluit. Ce... c-cum? Mama lui era acolo?

— Era bolnavă de mult timp, îi explic eu, vorbind repede. Anderson a ţinut-o închisă în casa aia şi a abandonat-o. A lăsat-o să moară. Warner încercase s-o ajute, dar nu ştia cum. Nu putea fi atinsă, aşa cum eu nu pot atinge pe nimeni, iar durerea acestui lucru o omora cu fiecare zi. Îmi pierd controlul acum, incapabilă să-mi mai ţin în frâu prea multă vreme sentimentele. Continui: Warner nu a avut de gând niciodată să mă folosească drept armă. A inventat asta ca să-l creadă taică-său. El m-a descoperit întâmplător. Fiindcă încerca să găsească o soluţie. Să o ajute *pe ea*. În toţi anii ăştia.

Kenji inspiră scurt.

— Habar n-aveam, zice el. Nici măcar nu ştiam că era atât de apropiat de mama lui.

— Nu-l cunoşti deloc, îi spun, nepăsându-mi cât de disperată par. Crezi că-l cunoşti, dar nu-l cunoşti cu adevărat.

Mă simt jupuită, ca şi când am fost şmirgheluită până la os.

El nu spune nimic.

— Să mergem, zic eu. Am nevoie de ceva timp ca să respir. Ca să gândesc.

— Da, încuviinţează el şi expiră. Da, sigur. Fireşte.

Dau să plec.

— J, zice el, oprindu-mă, ţinându-mă în continuare de braţ.

Aştept.

— Îmi pare rău! Chiar îmi pare rău. N-am ştiut.

Clipesc mărunt ca să alung lacrimile. Îmi înghit nodul care mi se ridică în gât.

— E în regulă, Kenji. N-aveai de unde să ştii.

CINCIZECI ȘI DOI

Într-un final, reuşesc să mă adun suficient cât să mă îndrept spre sălile de antrenament. Se face târziu, dar nu mă aştept să-l găsesc pe Warner aici în seara asta. Cred că va dori să petreacă ceva timp singur.

Mă fac nevăzută dinadins.

Mi-a ajuns.

Am fost atât de-aproape de a-l ucide pe Anderson odată, şi am să mă asigur că voi avea din nou şansa de-a o face. Dar, de data asta, am s-o duc până la capăt.

Data trecută nu eram pregătită. N-aş fi ştiut ce să fac, chiar dacă l-aş fi ucis atunci. I-aş fi pasat controlul lui Castle şi aş fi urmărit în tăcere cum altcineva încerca să ne repare din nou lumea. Dar acum înţeleg că el nu era potrivit pentru misiunea asta. E prea blând. Prea dornic să mulţumească pe toată lumea.

Eu, pe de altă parte, nu mai am nicio grijă.

N-o să am niciun pic de milă. Voi trăi fără regrete. Voi vârî mâna adânc în pământ, voi rupe nedreptatea şi o voi strivi cu mâinile goale. Vreau ca Anderson să se teamă de mine şi vreau să ceară îndurare şi vreau să-i spun nu, nu pentru tine. Niciodată pentru tine.

Şi nu-mi pasă dacă ăsta nu-i un lucru suficient de cumsecade.

CINCIZECI ȘI TREI

Mă ridic în picioare.

Adam se află în capătul celălalt al sălii, discutând cu Winston şi Ian. Toată lumea se opreşte din vorbit în timp ce mă apropii de el. Şi dacă Adam crede sau simte ceva, orice, faţă de mine, n-o arată.

— Trebuie să-i spui, îl rog eu.

— Poftim? zice Adam, tresărind.

— Trebuie să-i spui adevărul, zic eu. Şi dacă n-o faci, o s-o fac eu.

Dintr-odată, ochii lui Adam sunt un ocean îngheţat, rece şi închis.

— Nu mă stârni, Juliette! Nu spune lucruri stupide pe care ai să le regreţi.

— Nu ai niciun drept să-i ascunzi asta. Nu mai are pe nimeni pe lume, şi merită să ştie.

— Asta *nu* e treaba ta! se răsteşte Adam. Se postează în faţa mea, cu pumnii încleştaţi. Vezi-ţi de-ale tale! Nu mă obliga să fac ceva ce nu vreau să fac.

— Acum mă ameninţi? îl întreb. Te-ai tâmpit?

— Poate ai uitat, zice el, că sunt singurul din încăperea asta care te poate respinge. Dar n-am făcut-o. N-ai nicio putere asupra mea.

— Fireşte că am o putere asupra ta, îi spun. Atingerea mea *te omora* când eram împreună...

— Da, păi, lucrurile s-au schimbat mult de-atunci.

Mă apucă de mână, smulgând-o atât de tare, încât mă prăvălesc înainte. Încerc să-mi trag mâna şi nu pot.

E prea puternic.

— Adam, dă-mi drumul...

— Simţi asta? întreabă el, cu ochii într-o nuanţă dementă, furtunoasă de albastru.

— Ce? îl întreb. Ce să simt?

— Exact, încuviinţează el. Nu e nimic acolo. Eşti goală. Nicio putere, niciun foc, nicio super-forţă. Doar o fată care nu poate da nici măcar un pumn ca să-şi salveze viaţa. Iar eu sunt bine-mersi. Nevătămat.

Înghit anevoie şi mă uit în ochii lui reci.

— Vasăzică, ai făcut-o? îl întreb. Ai reuşit s-o controlezi?

— Fireşte c-am făcut-o, răspunde el mânios. Şi tu n-ai putut aştepta... deşi ţi-am spus că voi putea s-o fac... N-ai putut aştepta, cu toate că ţi-am spus că mă antrenam ca să putem fi împreună...

— Acum nu mai contează. Mă holbez la mâna mea în a lui, la refuzul lui de a-mi da drumul. Am fi sfârşit în acelaşi loc mai devreme sau mai târziu.

— Asta nu-i adevărat... Uite dovada! zice el, ridicându-mi mâna. Am fi putut s-o facem să meargă...

— Suntem prea diferiţi acum. Ne dorim lucruri diferite. Iar asta? zic eu, dând din cap spre mâinile noastre. Tot ce-ai reuşit să faci a fost să dovedeşti că te pricepi extrem de bine să mă respingi.

Adam îşi încleştează maxilarul.

— Acum, dă-mi drumul la mână!

— Hei, puteţi, vă rog, să vă abţineţi din a da un spectacol în seara asta? bubuie vocea lui Kenji de-a lungul încăperii.

Se îndreaptă spre noi. Scos din sărite.

— Nu te băga! se răţoieşte Adam la el.

— Se numeşte *respect*. Mai locuiesc şi alţi oameni în camera asta, măgarule, spune Kenji odată ce e suficient de aproape. Îl apucă pe Adam de mână. Aşa că încetează!

Adam îşi retrage mâna furios.

— Nu mă atinge!

Kenji îi aruncă o privire tăioasă.

— Dă-i drumul!

— Ştii ce? spune Adam, îngăduindu-i furiei să preia frâiele. Eşti atât de obsedat de ea, îi iei apărarea tot timpul, te bagi în conversaţiile noastre tot timpul... Îţi place de ea atât de mult? Bine! Poţi s-o iei tu.

Timpul încremeneşte în jurul nostru.

Scena e pregătită:

Adam şi privirea lui dementă, furia lui şi faţa roşie.

Kenji stă lângă el, enervat, uşor confuz.

Şi eu, cu mâna încă blocată în strânsoarea de fier a lui Adam, atingerea lui reducându-mă atât de uşor şi de rapid la cine eram când ne-am cunoscut prima dată.

Sunt complet lipsită de puteri.

Dar apoi, dintr-o singură mişcare, totul se schimbă:

Adam îl apucă pe Kenji de mâna liberă şi o lipeşte de a mea.

Pentru un timp suficient de lung.

CINCIZECI ȘI PATRU

Ne ia câteva secunde ca noi doi să ne dăm seama ce s-a întâmplat înainte să-şi smulgă Kenji mâna şi, într-un moment de spontaneitate perfectă, s-o folosească pentru a-l pocni pe Adam peste faţă.

Toţi cei prezenţi în sală s-au ridicat şi sunt în alertă. Castle porneşte imediat spre noi, iar Ian şi Winston – care stăteau deja prin preajmă – se grăbesc să i se alăture. Brendan iese din vestiar într-un prosop, uitându-se să vadă de unde se aude gălăgia; Lily şi Alia sar de pe biciclete şi se adună în jurul nostru.

Avem noroc că e târziu; James doarme dus în colţ.

Adam a fost luat prin surprindere de lovitura lui Kenji, dar şi-a recăpătat iute echilibrul. Respiră cu dificultate acum, trecându-şi dosul palmei peste buza acum însângerată. Nu-i cere scuze lui Kenji.

Niciun sunet nu iese din gura mea deschisă, îngrozită.

— Ce Dumnezeu se-ntâmplă cu tine? Kenji vorbeşte cu o voce moale, dar letal de tăioasă, şi are pumnul drept încleştat. Încercai să mă omori?

Adam îşi dă ochii peste cap.

— Ştiam că n-o să te omoare. Nu atât de repede. Am simţit-o şi eu, spune Adam. Doar te arde puţin.

— Adună-te naibii, cretinule! se răsteşte Kenji. Te porţi de parcă ai luat-o razna.

Adam nu spune nimic. De fapt, râde, îl împinge pe Kenji din drum şi porneşte spre vestiar.

— Hei... eşti bine? îl întreb pe Kenji, încercând să arunc o privire spre mâna lui.

— Sunt în regulă, oftează el, uitându-se la silueta lui Adam cum se retrage înainte să se întoarcă din nou spre mine. Dar maxilarul lui e al naibii de tare.

Îşi flexează pumnul un pic.

— Dar atingerea mea... nu te-a rănit?

Kenji clatină din cap.

— Nee, n-am simţit nimic, zice el. Şi aş şti dacă aş fi simţit.

Aproape că râde, dar în schimb se încruntă. Amintirea ultimei dăţi când s-a întâmplat asta mă face să mă strâmb.

— Cred că Adam ţi-a dezactivat cumva puterea, zice Kenji.

— Ba nu, n-a făcut-o, şoptesc eu. Îmi dăduse drumul la cealaltă mână. Am simţit energia venind înapoi în mine.

Ne uităm amândoi la silueta lui Adam care se îndepărtează.

Kenji dă din umeri.

— Dar atunci cum a...

— Nu ştiu, repetă Kenji oftând. Bănuiesc c-am avut noroc. Fiţi atenţi – se uită la toţi cei din jurul nostru –, nu vreau să vorbesc acum, bine? O să mă duc să mă aşez. Trebuie să mă calmez.

Grupul se desparte încet, fiecare retrăgându-se în colţul lui.

Dar eu nu pot face niciun pas. Am prins rădăcini aici.

Am simţit cum pielea mea o atinge pe a lui Kenji, iar asta nu e ceva ce pot ignora. Astfel de momente sunt atât de rare, încât nu le pot alunga pur şi simplu; nu mă pot apropia niciodată atât de tare de oameni fără să existe consecinţe serioase. Şi am simţit puterea din trupul meu. Kenji ar fi trebuit să simtă *ceva*.

Mintea mea trece repede la treabă, încercând să rezolve o ecuaţie imposibilă, şi o teorie nebunească prinde rădăcini în capul meu, materializându-se într-un fel în care nu credeam c-o poate face vreodată.

În tot acest timp m-am antrenant ca să-mi controlez puterea, s-o stăpânesc, s-o concentrez – dar nu m-am gândit niciodată c-aş putea *s-o opresc*. Şi nu ştiu de ce.

Adam a avut o problemă similară: se folosise de *electricum* toată viaţa lui. Dar acum a învăţat să-l controleze. Să-l stingă atunci când are nevoie.

Eu n-ar trebui să pot face la fel?

Kenji poate deveni vizibil şi invizibil după bunul plac – a fost ceva ce a trebuit să înveţe singur după ce s-a antrenat vreme îndelungată, după ce a înţeles cum să treacă de la o stare de fapt la alta. Îmi amintesc de povestea pe care mi-a spus-o de când era mic: s-a făcut invizibil timp de câteva zile fără să ştie cum să revină la starea iniţială. Dar, într-un final, a izbutit.

Castle, Brendan, Winston, Lily – cu toţii îşi pot opri şi porni abilităţile. Castle nu mişcă din greşeală lucruri cu puterea minţii. Brendan nu electrocutează orice atinge. Winston îşi poate încorda şi slăbi membrele după bunul plac, iar Lily poate privi în jurul ei în mod normal, fără să facă poze cu ochii tuturor lucrurilor.

Eu de ce sunt singura fără un buton de întrerupere?

Mintea mea e copleşită în timp ce procesez posibilităţile. Încep să-mi dau seama că nici măcar n-am *încercat* vreodată să-mi opresc puterea, deoarece mereu am crezut că ar fi imposibil. Am presupus că mă pricopsisem cu această viaţă, cu această existenţă în care mâinile mele – pielea mea – mă vor ţine mereu departe de ceilalţi.

Dar acum?

— Kenji! strig eu şi alerg spre el.

Kenji se uită peste umăr la mine, dar nu apucă să se întoarcă cu totul înainte să mă izbesc de el, prinzându-l de mâini şi strângându-le în ale mele.

— Nu-mi da drumul! îi spun, iar ochii mi se umplu de lacrimi. Nu-mi da drumul! Nu trebuie să-mi dai drumul.

Kenji a înlemnit, cu o expresie şocată şi uluită. Se uită la mâinile noastre. Se uită înapoi la mine.

— Ai învăţat s-o controlezi? mă întreabă el.

De-abia vorbesc. Reuşesc să încuviinţez din cap, cu lacrimile prelingându-mi-se pe obraji.

— Cred că în tot acest timp am stăpânit-o şi pur şi simplu n-am ştiut. N-aş fi riscat niciodată să exersez cu cineva.

— Să fiu al naibii, prinţeso! zice el pe un ton blând, iar ochii îi strălucesc. Sunt atât de mândru de tine!

Toţi ceilalţi se adună în jurul nostru acum.

Castle mă trage într-o îmbrăţişare puternică, iar Brendan şi Winston şi Lily şi Ian şi Alia sar peste el, strivindu-mă toţi deodată. Ovaţionează şi aplaudă şi îmi strâng mâna şi n-am mai simţit niciodată până acum în grupul

nostru atâta sprijin şi atâta forţă. Niciun moment din viaţa mea n-a fost mai extraordinar decât acesta.

Dar când începe valul de felicitări şi de urări de noapte bună, îl trag pe Kenji într-o parte pentru o ultimă îmbrăţişare.

— Deci, îi spun, legănându-mă pe călcâie. Acum pot atinge pe oricine doresc.

— Da, ştiu.

Râde, ridicând o sprânceană.

— Ştii ce înseamnă asta? îl întreb.

— Mă inviţi la o întâlnire?

— Ştii ce *înseamnă* asta, nu?

— Fiindcă mă simt flatat, zău aşa, dar încă sunt de părere c-ar fi mai bine să fim doar amici...

— *Kenji!*

Rânjeşte. Îmi ciufuleşte părul.

— Nu, zice el. Nu ştiu. Ce înseamnă asta?

— Înseamnă un milion de lucruri, îi spun, ridicându-mă pe vârfuri ca să-l privesc în ochi. Dar mai înseamnă şi că nu voi sfârşi niciodată cu cineva prestabilit. Pot face orice doresc acum. Pot fi cu oricine doresc. Şi va fi alegerea mea.

Kenji se uită la mine vreme îndelungată. Zâmbeşte. Într-un final, îşi coboară privirea. Dă din cap.

Şi spune:

— Fă ceea ce trebuie să faci, J.

CINCIZECI ȘI CINCI

Când ies din ascensor şi intru în biroul lui Warner, luminile sunt stinse. Totul e învăluit într-un negru ca tuşul şi îmi ia câteva secunde să mă obişnuiesc cu întunericul. Îmi croiesc drum cu grijă prin birou, căutând semne că proprietarul lui se află aici, şi nu găsesc nimic.

Mă îndrept spre dormitor.

Warner stă aşezat pe marginea saltelei, cu paltonul aruncat pe jos şi ghetele împinse într-o parte. E tăcut, cu palmele în poală, studiindu-şi mâinile ca şi când caută ceva ce nu poate găsi.

— Aaron? şoptesc eu, înaintând.

Îşi înalţă capul. Se uită la mine.

Şi ceva dinlăuntrul meu se spulberă.

Fiecare vertebră, fiecare încheietură a degetelor, ambele rotule, ambele şolduri. Sunt o adunătură de oase pe podea şi nimeni în afară de mine nu ştie asta. Sunt un schelet distrus cu o inimă care încă bate.

Respiră! îmi spun.

Respiră!

— Îmi pare atât de rău! sunt primele cuvinte pe care le şoptesc.

El dă din cap. Se ridică.

—Mulţumesc, zice, nimănui în special, în timp ce iese pe uşă.

Îl urmez de-a lungul dormitorului şi în birou. Îl strig pe nume.

Se opreşte în faţa mesei de şedinţe, cu spatele la mine, apucându-se de marginea ei cu ambele mâini.

— Juliette, te rog, nu în seara asta, nu pot...

— Ai dreptate, spun într-un final. Mereu ai avut dreptate.

Se întoarce spre mine, extrem de lent.

Mă uit în ochii lui şi sunt dintr-odată îngrozită. Sunt dintr-odată agitată şi dintr-odată îngrijorată şi dintr-odată atât de sigură c-o să fac asta greşit, dar poate că ăsta e singurul fel în care trebuie s-o fac, deoarece nu o mai pot ţine doar pentru mine. Sunt aşa de multe lucruri pe care vreau să i le spun. Lucruri pe care am fost prea laşă ca să le recunosc, chiar şi faţă de mine însămi.

— Am avut dreptate cu ce?

Ochii lui verzi sunt mari. Speriaţi.

Duc degetele la gură, încă temătoare să vorbesc.

Fac atât de multe lucruri cu buzele astea, gândesc eu.

Gust şi ating şi sărut şi le-am lipit de cele mai delicate părţi ale pielii lui şi am făcut promisiuni şi am spus minciuni şi am atins vieţi cu buzele astea două şi cuvintele pe care ele le alcătuiesc, formele şi sunetele în jurul cărora se arcuiesc. Dar în momentul ăsta buzele mele îşi doresc doar ca el să-mi poată citi gândurile, deoarece adevărul e că am tot sperat să nu fiu nevoită să spun nimic din toate astea, aceste gânduri, cu voce tare.

— Te vreau, îi spun, cu un glas tremurat. Te doresc atât de mult, încât mă sperie.

Îi văd mişcarea din gât, efortul pe care-l face de a sta nemişcat. Ochii lui sunt îngroziţi.

— Te-am minţit, îi spun, cuvintele împiedicându-se şi împleticindu-se când ies din mine. În seara aia. Când am spus că nu vreau să fiu cu tine. Am minţit. Fiindcă aveai dreptate. Am fost o laşă. N-am vrut să recunosc adevărul faţă de mine însămi, şi m-am simţit tare vinovată că te preferam pe tine, că voiam să-mi petrec tot timpul cu tine, chiar şi când totul se năruia în jurul meu. Eram confuză în privinţa lui Adam, eram confuză în legătură cu tot ce trebuia să fiu şi nu ştiam ce fac şi am fost proastă, spun. Am fost proastă şi nechibzuită şi am încercat să dau vina pe tine şi te-am rănit profund! Încerc să respir. Şi îmi pare atât de rău!

— Ce...

Warner clipeşte cu repeziciune. Vocea lui e fragilă, inegală.

— Ce vrei să spui?

— Că te iubesc, şoptesc eu. Te iubesc exact aşa cum eşti.

Warner se uită la mine de parcă urmează să surzească şi să orbească în acelaşi timp.

— Nu, icneşte el.

Un singur cuvânt, extrem de frânt. De-abia un sunet. Clatină din cap şi îşi ia privirea de la mine şi mâna i s-a prins în păr. Trupul i se întoarce spre masă şi spune:

— Nu. Nu, nu...

— Aaron...

— Nu, repetă el, dându-se înapoi. Nu, tu nu ştii ce spui...

— Te iubesc, repet eu. Te iubesc şi te doresc şi te-am dorit atunci, îi spun, te-am dorit atât de mult, şi încă te doresc, te doresc chiar acum...

Opriţi.

Opriţi timpul.

Opriţi lumea.

Opriţi totul pentru momentul în care el traversează camera şi mă trage în braţele lui şi mă ţintuieşte de perete şi eu mă rotesc şi stau în picioare şi nici măcar nu respir, dar sunt vie, atât de vie extrem dar extrem de vie

şi el mă sărută.

Cu patimă, cu disperare. Mă cuprinde cu mâinile de talie şi respiră greu şi mă ridică în braţele lui şi eu îmi petrec picioarele în jurul şoldurilor lui şi el mă sărută pe gât şi mă aşază pe marginea mesei de şedinţe.

Are o mână sub gâtul meu şi pe cealaltă şi-a vârât-o sub tricoul meu şi îşi trece degetele pe spatele meu şi deodată coapsa lui e între picioarele mele şi mâna lui alunecă sub genunchiul meu şi sus, mai sus, trăgându-mă aproape, şi când întrerupe sărutul eu respir atât de repede şi capul mi se învârte în timp ce încerc să mă ţin de el.

— Sus, zice el, gâfâind. Braţele sus!

O fac.

Îmi ridică tricoul. Mi-l scoate peste cap. Îl aruncă pe jos.

— Întinde-te! îmi zice el, gâfâind în continuare, lăsându-mă în jos pe masă în timp ce mâinile lui alunecă pe spatele meu, sub fund. Îmi desface nasturele jeanşilor. Trage fermoarul. Ridică-ţi şoldurile pentru mine, iubire,

zice el şi agaţă cu degetele în acelaşi timp betelia pantalonilor şi a lenjeriei intime şi le trage în jos.

Icnesc.

Sunt întinsă pe masă, doar în sutien.

Apoi şi ăla dispare.

Mâinile lui se mişcă în sus pe picioarele mele şi în interiorul coapselor şi buzele lui îşi croiesc drum în jos pe pieptul meu şi anulează puţinul care mi-a mai rămas din calmul meu şi fărâmele de echilibru mintal, şi tânjesc, pretutindeni, gustând culori şi sunete care nici măcar nu ştiam că există. Capul mi-e lipit de masă şi mâinile mele îl apucă de umeri, şi el e plin de dorinţă, peste tot, tandru şi cumva impetuos, şi încerc să nu ţip, şi el s-a mutat deja mai jos pe trupul meu, a ales deja unde să mă sărute. Cum să mă sărute.

Şi n-are de gând să se oprească.

Sunt dincolo de gândirea raţională. Dincolo de cuvinte, dincolo de idei inteligibile. Secunde se transformă în minute şi inimile se ciocnesc şi mâinile apucă strâns şi m-am împiedicat de o planetă şi nu mai ştiu nimic, nu ştiu nimic, deoarece nimic nu se va putea compara vreodată cu asta. Nimic nu va putea reda felul în care mă simt în clipa asta.

Nimic nu mai contează.

Nimic în afară de acest moment şi de gura lui pe trupul meu, mâinile lui pe pielea mea, săruturile lui în locuri noi-nouţe care mă fac s-o iau razna fără speranţă. Strig şi mă agăţ de el, murind şi cumva fiind readusă la viaţă în acelaşi moment, în aceeaşi răsuflare.

S-a lăsat în genunchi.

Îmi înăbuş geamătul din gât chiar înainte ca el să mă ridice în braţe şi să mă ducă la pat. E deasupra mea într-o clipă, sărutându-mă cu o intensitate care mă face să mă întreb de ce n-am murit sau n-am luat foc sau nu m-am trezit încă din acest vis. Îşi trece mâinile peste trupul meu doar ca să le aducă înapoi la faţa mea şi mă sărută o dată, de două ori, muşcându-mi buza de jos doar pentru o secundă, şi mă agăţ de el, apucându-l cu braţele de gât şi trecându-mi mâinile prin părul lui şi trăgându-l în mine. Are un gust atât de dulce! Atât de fierbinte şi atât de dulce, şi tot încerc să-i rostesc numele, dar nu pot găsi momentul să respir, darămite să rostesc un singur cuvânt.

Îl împing în sus, de pe mine.

Îi desfac cămaşa, iar mâinile îmi tremură şi bâjbâie după nasturi, şi mă frustrează atât de tare, încât o rup pur şi simplu şi nasturii zboară pretutindeni, şi nu am ocazia să-i scot materialul de pe trup înainte ca el să mă tragă în poala lui. Îmi petrece picioarele în jurul şoldurilor lui şi mă apleacă pe spate până ce salteaua e sub capul meu şi el se lasă deasupra mea, cuprinzându-mi faţa cu mâinile, degetele lui mari două paranteze în jurul gurii mele, şi mă trage aproape şi mă sărută, mă sărută până ce timpul se prăbuşeşte şi capul meu se pierde în uitare.

E un sărut greu, incredibil.

E genul acela de sărut care inspiră stelele să se caţăre pe cer şi să lumineze întreaga lume. Genul acela care e deopotrivă lent şi grăbit. Mă ţine cu mâinile de obraji

şi se dă înapoi doar atât cât să se uite în ochii mei, şi gâfâie când spune:

— Cred că inima o să-mi explodeze.

Şi îmi doresc, mai mult ca oricând, să ştiu cum să păstrez astfel de momente şi să le retrăiesc iar şi iar.

Pentru că asta...

Asta e totul.

CINCIZECI ȘI ȘASE

Warner a dormit toată dimineaţa.

Nu s-a trezit ca să meargă la antrenament. Nu s-a trezit ca să facă duş. Nu s-a trezit ca să facă nimic. Doar stă întins aici, pe burtă, strângând în braţe o pernă.

Eu sunt trează de la 8 şi mă holbez la el de vreo două ore.

De obicei, se trezeşte la 5.30. Uneori mai devreme.

Mă tem să nu fi ratat multe lucruri importante până la ora asta. Nu ştiu dacă are şedinţe sau locuri anume pe care să le viziteze azi. Nu ştiu dacă şi-a distrus programul dormind atât de târziu. Nu ştiu dacă cineva va veni să-l verifice. Habar nu am.

Dar ştiu că nu vreau să-l trezesc.

Am stat treji până târziu azi-noapte.

Îmi trec degetele peste spatele lui, încă nedumerită în legătură cu cuvântul APRINDE tatuat pe pielea lui, şi-mi păcălesc ochii să-i vadă cicatricele drept altceva decât abuzul înspăimântător pe care l-a suferit toată viaţa. Nu pot înfrunta oribilul adevăr despre el. Mă ghemuiesc în jurul lui, îmi lipesc faţa de spatele lui şi îl cuprind strâns cu braţele. Îl sărut pe şira spinării. Îi aud răsuflarea, inspirând şi expirând, atât de egal. Atât de constant.

Warner se foieşte, doar un pic.

Mă ridic în capul oaselor.

Se întoarce încetişor, pe jumătate adormit. Îşi foloseşte dosul pumnului ca să se frece la ochi. Clipeşte de câteva ori. Iar apoi mă vede.

Zâmbeşte.

E un zâmbet tare somnoros.

Nu pot să nu-i întorc zâmbetul. Mă simt de parcă am fost despicată şi umplută cu raze de soare. N-am mai văzut niciodată până acum un Warner somnoros. Nu m-am mai trezit niciodată în braţele lui. Nu l-am văzut decât treaz şi alert şi ager.

Acum pare aproape leneş.

E adorabil!

— Vino-ncoa'! zice el, întinzându-se spre mine.

Mă caţăr în braţele lui şi mă agăţ de el, iar el mă strânge tare la piept. Mă sărută în creştet.

— Bună dimineaţa, draga mea! şopteşte el.

— Îmi place asta, spun încet, zâmbind, deşi nu mă poate vedea. Îmi place când îmi spui draga mea.

Râde atunci, iar umerii i se zguduie când o face. Se întoarce pe spate, cu braţele întinse pe lângă corp.

Dumnezeule, arată atât de bine fără haine pe el!

— N-am mai dormit niciodată atât de bine în toată viaţa mea, zice el blând.

Rânjeşte, cu ochii încă închişi. Gropiţe în ambii obraji.

— Mă simt atât de ciudat!

— Ai dormit cam mult, îi spun, luându-l de mână.

Se uită la mine doar cu un ochi.

— Chiar aşa?

Încuviinţez din cap.

— E târziu. E deja zece şi jumătate.

Înlemneşte.

— Pe bune?

Încuviinţez din nou.

— N-am vrut să te trezesc.

Oftează.

— Mă tem că trebuie s-o iau din loc. Delalieu cu siguranţă a suferit un anevrism.

O pauză.

— Aaron, încep eu şovăitor. Cine e mai exact Delalieu? De ce ai atâta încredere în el cu toate astea?

O respiraţie adâncă.

— Îl cunosc de foarte mulţi ani.

— Asta-i tot...? îl întreb, lăsându-mă pe spate ca să-l privesc în ochi. Ştie atât de multe despre noi şi despre ceea ce facem, şi uneori mă îngrijorează. Parcă ai spus că toţi soldaţii tăi te urăsc. N-ar trebui să fii suspicios? Să te încrezi mai puţin în el?

— Ba da, zice el încet, ai crede c-ar trebui s-o fac.

— Dar n-o faci.

Warner se uită în ochii mei. Adoptă un ton mai blând.

— Iubire, el e tatăl mamei mele.

Înlemnesc într-o clipită, mă dau înapoi.

— Poftim?

Warner îşi îndreaptă privirea spre tavan.

— E *bunicul* tău?

Mă ridic în capul oaselor.

Warner dă din cap.

— De când ştii asta?

Nu ştiu cum să rămân calmă la această veste.

— Dintotdeauna. Warner dă din umeri. A fost mereu prin preajmă. Îi cunosc chipul de când eram mic; obişnuiam să-l văd pe la noi pe-acasă, luând parte la şedinţele pentru Restauraţie, toate organizate de tatăl meu.

Sunt atât de uluită, încât nu mai ştiu ce să spun.

— Dar... îl tratezi de parcă e...

— Locotenentul meu? Warner îşi întinde gâtul. Păi, cam e.

— Dar e *neamul* tău...

— A fost repartizat de tatăl meu acestui sector, şi n-aveam niciun motiv să cred că era vreun pic diferit faţă de omul care mi-a dat jumătate din ADN-ul său. N-a mers niciodată s-o viziteze pe mama. Nu întreabă niciodată despre ea. N-a arătat niciodată vreun pic de interes pentru ea. I-a luat lui Delalieu nouăsprezece ani ca să-mi câştige încrederea, şi n-a trecut mult timp de când mi-am îngăduit această slăbiciune, întrucât de-a lungul anilor am simţit că e cu adevărat sincer. Warner face o pauză. Şi cu toate că am atins un oarecare nivel de familiaritate, nici el şi nici eu nu vom recunoaşte vreodată că împărţim acelaşi sânge.

— Dar de ce nu?

— Deoarece el mi-e bunic în aceeaşi măsură în care eu sunt fiul tatălui meu.

Mă uit la Warner o vreme, înainte să-mi dau seama că n-are niciun rost să continuăm această discuţie. Deoarece cred că înţeleg. El şi Delalieu n-au decât un soi de respect bizar, formal, unul faţă de celălalt. Şi doar pentru că eşti legat prin sânge de cineva nu te face un membru al familiei.

Eu ştiu mai bine ca oricine.

— Deci trebuie să pleci acum? şoptesc eu, părându-mi rău că am deschis subiectul despre Delalieu.

— Nu încă.

Zâmbeşte. Mă atinge pe obraz.

O vreme, nu mai spunem niciunul nimic.

— La ce te gândeşti? îl întreb.

Se apleacă şi mă sărută tandru. Clatină din cap.

Îi ating buzele cu vârful degetului.

— Aici există secrete, spun eu. Vreau să iasă afară.

Încearcă să mă muşte de deget.

Mi-l trag înapoi.

— De ce miroşi atât de bine? mă întreabă el, încă zâmbindu-mi în timp ce-mi evită întrebarea. Se apleacă din nou şi mă sărută de-a lungul liniei maxilarului, sub bărbie. Mă scoate din minţi, spune.

— Ţi-am tot furat din săpunuri, îi răspund.

Ridică din sprânceană.

— Scuze.

Simt cum mă înroşesc.

— Să nu-ţi pară rău, zice el, dintr-odată serios. Poţi lua orice îmi aparţine. Poţi lua totul.

Sunt prinsă cu garda jos, extrem de mişcată de sinceritatea din glasul său.

— Serios? întreb eu. Fiindcă mie chiar îmi place săpunul ăla.

Îmi zâmbeşte cu o privire maliţioasă.

— Ce e?

Clatină din cap. Se îndepărtează. Coboară din pat.

— Aaron...

— Mă întorc imediat, zice el.

Îl văd intrând în baie. Aud sunetul unui robinet, apa care umple o cadă.

Inima începe să mi-o ia la goană.

Intră înapoi în cameră şi eu mă agăţ de cearşafuri, refuzând deja ceea ce cred că e pe cale să facă.

Trage de pătură. Lasă capul într-o parte.

— Dă-i drumul, te rog!

— Nu.

— De ce nu?

— Ce-ai de gând să faci? îl întreb.

— Nimic.

— Mincinosule!

— Iubire, e în regulă, spune, şi ochii lui îşi râd de mine. Nu fi ruşinoasă!

— E prea multă lumină aici. Stinge becurile!

Râde cu poftă şi smulge aşternuturile de pe pat.

Îmi înăbuş un ţipăt.

— Aaron...

— Eşti perfectă, zice el. Fiecare centimetru din tine. Perfectă, repetă el. Nu te ascunde de mine!

— Retrag ce-am spus, zic eu, panicată, strângând o pernă la piept. Nu-ţi vreau săpunul... Retrag ce-am spus...

Dar apoi el îmi smulge perna din mâini, mă ridică în braţe şi mă duce la baie.

CINCIZECI ȘI ȘAPTE

Costumul meu e gata.

Warner a avut grijă ca Alia şi Winston să primească tot ce au avut nevoie pentru a-l crea, şi cu toate că-i văzusem zi de zi făcând progrese cu proiectul, nu m-am gândit niciodată că toate acele materiale diferite puteau să se transforme în asta.

Arată ca o piele de şarpe.

Materialul e deopotrivă negru şi gri-închis metalic, dar în anumite străfulgerări de lumină pare aproape auriu. Modelul se mişcă atunci când o fac şi eu, şi e ameţitor cum firele par să se apropie şi să se depărteze, arătând ca şi când înoată împreună şi se despart.

Îmi vine într-un fel care e deopotrivă inconfortabil şi reconfortant; e mulat pe piele şi un pic ţeapăn la început, dar odată ce pornesc să-mi mişc mâinile şi picioarele, încep să înţeleg cât de multă flexibilitate ascunsă deţine. Totul pare straniu de paradoxal. Costumul e mai uşor decât cel anterior – am senzaţia că nu port nimic pe mine –, şi totuşi pare mult mai rezistent, mult mai puternic. Mă simt de parcă aş putea opri un cuţit în costumul ăsta. Ca şi când aş putea fi târâtă un kilometru pe asfalt în costumul ăsta.

De asemenea, am şi ghete noi.

Sunt foarte asemănătoare cu cele vechi, însă acestea sunt înalte până la gambe, nu până la glezne. Sunt plate, flexibile şi nu scot niciun sunet în timp ce mă plimb cu ele.

Nu am cerut să-mi facă şi mănuşi.

Îmi flexez mâinile goale, dând roată sălii şi întorcându-mă, îndoind genunchii şi familiarizând-mă cu senzaţia de a purta un nou tip de ţinută. Serveşte unui alt scop. Nu mai încerc să-mi ascund pielea faţă de lume. Încerc doar să-mi amplific puterea pe care o am deja.

Mă simt atât de bine!

— Şi astea sunt pentru tine, zice Alia, radiind în timp ce se înroşeşte. M-am gândit c-o să-ţi placă să ai un nou set.

Îmi întinde o replică exactă a boxurilor pentru degete pe care mi le-a mai făcut odată.

Cele pe care le-am pierdut. Într-o bătălie pe care am pierdut-o.

Acestea, mai mult decât orice altceva, reprezintă enorm de multe lucruri pentru mine. Sunt o a doua şansă. Ocazia de a face lucrurile cum trebuie.

— Îţi mulţumesc! îi spun, sperând că ştie cât de serios vorbesc.

Îmi trag boxurile peste degetele goale, flexându-le în timp ce-o fac.

Înalţ capul. Mă uit în jur.

Toată lumea se holbează la mine.

— Ce părere aveţi? îi întreb.

— Costumul tău seamănă cu al meu! protestează Kenji, încruntându-se. Se presupune că eu trebuie să fiu cel cu costumul negru. Tu de ce nu poţi să ai unul roz? Sau unul galben...

— Fiindcă nu suntem afurisiţii de Power Rangers, răspunde Winston, dându-şi ochii peste cap.

— Ce dracu' e un Power Ranger? i-o întoarce Kenji.

— Eu cred că arată bestial! zice James, rânjind cu gura până la urechi. Arăţi mult mai mişto acum.

— Da, arată tare şmecher, zice Lily. Îmi place!

— V-aţi întrecut pe voi înşivă, dragilor, le zice Brendan lui Winston şi Aliei. Zău aşa. Iar... chestiile alea de pus pe degete..., zice el, arătând spre mâinile mele. Alea sunt pur şi simplu... desăvârşesc tot ansamblul ăsta, cred. E genial!

— Arăţi foarte bine, domnişoară Ferrars, mă complimentează Castle. Ţi se potriveşte de minune, continuă el.

Zâmbesc.

Mâna lui Warner e pe spatele meu. Se apleacă şi-mi şopteşte:

— Cât de uşor poţi să-ţi dai jos chestia asta?

Fac eforturi să nu mă uit la el şi la zâmbetul de care se bucură cu siguranţă pe seama mea. Detest faptul că încă mă poate face să roşesc.

Încerc să privesc în altă parte.

Adam.

Se zgâieşte la mine, cu o expresie neaşteptat de relaxată. De calmă. Şi, pentru o clipă, pentru o clipă extrem de scurtă, îl zăresc pe băiatul pe care îl ştiam cândva. Cel de care m-am îndrăgostit prima oară.

Îşi întoarce privirea.

Sper din tot sufletul că va fi bine; are doar 12 ore la dispoziţie ca să se adune. Deoarece în seara asta trecem în revistă planul, pentru ultima oară.

Iar mâine începe totul.

CINCIZECI ȘI OPT

— Aaron? şoptesc eu.

Luminile sunt stinse. Suntem întinşi în pat. Eu sunt tolănită peste el, cu capul sprijinit pe pieptul lui. Stau cu privirea aţintită spre tavan.

El îşi trece o mână peste părul meu, pieptănându-mi ocazional şuviţele cu degetele.

— Părul tău e ca apa, şopteşte el. Atât de fluid! Zici că e mătase.

— Aaron.

Mă sărută în creştet. Mă mângâie pe braţe.

— Ţi-e frig? mă întreabă.

— Nu poţi evita asta la nesfârşit.

— Nu trebuie s-o evităm deloc, zice el. Nu e nimic de evitat.

— Vreau doar să ştiu dacă eşti bine, spun eu. Mă îngrijorezi.

Tot nu mi-a spus vreun cuvânt despre mama lui. Nu a spus niciun cuvânt cât timp am stat în camera ei, şi de atunci nu vorbit despre asta. Nici măcar n-a făcut vreo aluzie. Vreodată.

Chiar şi acum, nu zice nimic.

— Aaron?

— Da, iubire.

— N-ai de gând să vorbeşti despre asta?

Tace din nou, atât de mult, încât sunt pe cale să mă întorc cu faţa spre el. Dar apoi...

— Măcar nu o mai doare nimic, zice el încet. Asta e o mare consolare.

După asta nu-l mai îndemn să vorbească.

— Juliette, zice el.

— Da?

Îl aud cum respiră.

— Îţi mulţumesc, şopteşte el. Că eşti prietena mea.

Atunci mă întorc. Mă lipesc mai tare de el, atingându-i gâtul cu vârful nasului.

— Voi fi mereu aici dacă ai nevoie de mine, îi spun, întunericul prinzându-mi şi reducându-mi vocea la o şoaptă. Te rog să-ţi aminteşti asta! Să-ţi aminteşti asta mereu.

Mai multe secunde se scufundă în întuneric. Simt cum plutesc spre somn.

— Chiar se întâmplă asta? îl aud şoptind.

— Ce anume?

Clipesc, încercând să stau trează.

— Pari atât de reală! zice el. Ai o voce atât de reală! Îmi doresc din tot sufletul ca asta să fie real.

— E real! îl asigur eu. Iar lucrurile se vor îmbunătăţi. Cu mult. Îţi promit!

Inspiră scurt.

— Partea care mă sperie cel mai tare, zice el, aproape şoptit, e că pentru prima dată în viaţa mea, chiar cred asta.

— Bun, spun eu molcom, întorcându-mi faţa în pieptul lui.

Închid ochii.

Warner mă cuprinde cu brațele și mă trage mai aproape.

— De ce porți atât de multe haine? șoptește el.

— Mmm?

— Nu-mi plac ăștia, zice el, trăgând de pantalonii mei.

Îmi ating buzele de gâtul lui, doar un pic. E un sărut ușor ca o pană.

— Atunci, scoate-mi-i.

Dă păturile la o parte.

Am doar o secundă la dispoziție să-mi înăbuș un fior înainte ca el să îngenuncheze între picioarele mele. Găsește betelia pantalonilor mei și trage de ea, scoțându-mi-i, peste șolduri, în jos pe coapse. Extrem de lent.

Inima mea îmi pune tot felul de întrebări.

Face pantalonii ghem și îi aruncă pe jos.

Iar apoi brațele lui se strecoară sub spatele meu, ridicându-mă și trăgându-mă peste pieptul lui. Mâinile lui fug sub tricoul meu, în sus pe șira spinării.

Curând, tricoul meu dispare.

Aruncat în aceeași direcție ca pantalonii.

Mă înfior, doar un pic, iar el mă lasă ușor înapoi pe perne, având grijă să nu mă strivească sub greutatea lui. Căldura trupului său e atât de bine-venită, atât de intensă! Îmi las capul pe spate. Ochii îmi sunt în continuare închiși.

Întredeschid buzele fără niciun motiv.

— Vreau să te pot simți, șoptește el, cu buzele lipite de urechea mea. Vreau pielea ta peste a mea.

Mâinile lui delicate se mișcă în jos pe trupul meu.

— Dumnezeule, ești atât de moale! zice el, cu vocea gâtuită de emoție.

Mă sărută pe gât.

Capul mi se învârte. Totul devine fierbinte şi rece şi ceva se trezeşte la viaţă înlăuntrul meu şi mâinile mele se întind spre pieptul lui, căutând ceva de care să se agaţe şi ochii mei încearcă şi eşuează să rămână deschişi şi eu sunt doar suficient de conştientă cât să-i şoptesc numele.

— Da, iubire?

Încerc să spun mai multe, dar gura mea nu cooperează.

— Ai adormit? întreabă el.

Da, gândesc. Nu ştiu. Da.

Încuviinţez din cap.

— Asta-i bine, zice el încet.

Îmi ridică uşor capul şi îmi dă părul de pe gât, astfel încât faţa mea să cadă mai uşor pe pernă. Apoi se întinde lângă mine pe pat.

— Trebuie să dormi mai mult, mă sfătuieşte el.

Încuviinţez din nou, ghemuindu-mă pe-o parte. El trage păturile în jurul braţelor mele.

Îmi sărută curbura umărului. Omoplatul. Cinci sărutări pe şira spinării, una mai delicată decât cealaltă.

— Voi fi aici noapte de noapte, şopteşte el, cu un glas extrem de blând, extrem de torturat, ca să-ţi ţin de cald. Te voi săruta până ce nu voi mai putea să-mi ţin ochii deschişi.

Capul meu e prins într-un nor.

Poţi să-mi auzi inima? vreau să-l întreb.

Vreau să faci o listă cu toate lucrurile tale preferate, iar eu să fiu pe ea.

Dar adorm atât de repede, încât am pierdut contactul cu realitatea şi nu mai ştiu cum să-mi mişc gura. Timpul a căzut în jurul meu şi m-a învăluit în acest moment.

Iar Warner încă vorbeşte. Extrem de încet, extrem de blând. Crede c-am adormit acum. Crede că nu-l pot auzi.

— Ştiai, şopteşte el, că mă trezesc în fiecare dimineaţă convins că nu te voi mai găsi?

Trezeşte-te! îmi tot spun. *Trezeşte-te! Fii atentă!*

— Că toate astea, spune el, aceste momente, îmi vor confirma că a fost un soi de vis extraordinar? Dar apoi te aud vorbindu-mi, zice el. Văd cum mă priveşti şi simt cât de real e. Simt adevărul în emoţiile tale şi în felul în care mă atingi, şopteşte el, mângâindu-mă cu dosul palmei pe obraz.

Deschid ochii. Clipesc o dată, de două ori.

Buzele lui formează un mic zâmbet.

— Aaron, şoptesc eu.

— Te iubesc, zice el.

Inima nu-mi mai încape în piept.

— Totul arată atât de diferit acum! zice el. Se simte diferit. Are un gust diferit. M-ai adus înapoi la viaţă. Tace o clipă, după care continuă: N-am mai trăit niciodată o asemenea stare de linişte. N-am mai trăit niciodată un asemenea confort. Şi uneori mi-e teamă, zice el, lăsând ochii în jos, că dragostea mea te va îngrozi.

Îşi înalţă privirea, extrem de încet, genele lui aurii ridicându-se pentru a dezvălui mai multă tristeţe şi frumuseţe decât am văzut vreodată în acelaşi moment. Nu ştiam că o persoană poate exprima atât de multe doar cu o singură privire. În el sălăşluieşte multă durere. Multă pasiune.

Îmi taie răsuflarea.

Îi cuprind faţa cu mâinile şi îl sărut lent.

I se închid ochii. Gura lui răspunde gurii mele. Mâinile lui dau să mă tragă mai aproape şi îl opresc.

— Nu, şoptesc eu. Nu te mişca.

Îşi lasă mâinile jos.

— Întinde-te pe spate, şoptesc.

O face.

Îl sărut peste tot. Pe obraji. Pe bărbie. Pe vârful nasului şi pe spaţiul dintre sprâncene. Pe frunte şi de-a lungul liniei maxilarului. Pe fiecare centimetru al feţei. Sărutări mici, delicate, care spun mult mai multe decât aş putea spune eu vreodată. Vreau să ştie ce simt. Vreau să o ştie în felul în care doar el poate, felul în care poate simţi profunzimea emoţiei din spatele mişcărilor mele. Vreau să ştie şi să nu se îndoiască vreodată.

Şi vreau s-o fac pe îndelete.

Gura mea se mişcă în jos pe gâtul său şi el geme, şi vreau să inspir parfumul pielii lui, să-l gust şi să-mi trec mâinile în jos pe pieptul lui, sărutându-l de-a lungul şi de-a latul torsului. Tot încearcă să mă prindă, să mă atingă, şi trebuie să-i spun să înceteze.

— Te rog, zice el, vreau să te simt...

Îi împing delicat braţele înapoi.

— Nu încă. Nu acum.

Mâinile mele coboară spre pantalonii lui. Deschide ochii imediat.

— Închide ochii, trebuie să-i spun.

— Nu.

De-abia poate vorbi.

— Închide ochii!

Clatină din cap.

— Bine!

Îi desfac pantalonii. Fermoarul.

— Juliette, şopteşte el. Ce...

Încep să-i scot pantalonii.

El se ridică în capul oaselor.

— Întinde-te la loc. Te rog!

Se uită lung la mine, cu ochii mari.

Într-un final se lasă la loc.

Îi scot pantalonii de tot şi-i arunc pe jos.

A rămas în lenjerie intimă.

Îmi trec degetul peste cusătura bumbacului moale al boxerilor, urmărind liniile părţilor care se suprapun şi se intersectează la mijloc. Respiră atât de repede, încât îl aud, îi văd pieptul mişcându-se. A închis ochii strâns. Şi-a lăsat capul pe spate, cu buzele întredeschise.

Îl ating din nou, extrem de delicat.

Îşi înăbuşă un geamăt, îşi întoarce faţa în perne. Tremură din tot corpul şi strânge aşternuturile în pumni. Îmi trec mâinile în jos pe picioarele lui, apucându-le de deasupra genunchilor şi desfăcându-le pentru a face loc sărutărilor pe care le port până în interiorul coapselor. Nasul meu îi atinge uşor pielea.

Arată de parcă e în suferinţă. Atât de multă suferinţă!

Găsesc banda elastică a boxerilor. Îi trag în jos.

Încet.

Încet.

Tatuajul se află deasupra şoldului.

i a d u l e g o l
ş i t o ţ i d i a v o l i i s u n t a i c i

Îl sărut de-a lungul cuvintelor.

Îl sărut ca să alung diavolii.

Îl sărut ca să alung durerea.

CINCIZECI ŞI NOUĂ

Stau pe marginea patului, cu coatele sprijinite pe genunchi şi cu capul lăsat în mâini.

— Eşti pregătită? mă întreabă el.

Înalţ privirea. Mă ridic. Clatin din cap.

— Respiră, draga mea!

Stă în picioare înaintea mea şi îmi ia faţa în mâini. Ochii lui sunt luminoşi, intenşi, fermi şi atât de plini de încredere! În mine.

— Eşti magnifică. Eşti extraordinară.

Încerc să râd şi iese complet greşit.

Warner îşi reazemă fruntea de a mea.

— N-ai de ce să te temi. N-ai de ce să-ţi faci griji. Să nu deplângi nimic în lumea asta efemeră, zice el blând.

Dau capul pe spate, cu o întrebare în privire.

— E singurul fel în care ştiu cum să exist, spune el. Într-o lume în care sunt atât de multe lucruri pe care să le deplângi şi atât de puţine lucruri bune pe care să le iei? Nu deplâng nimic. Iau totul.

Mă uit în ochii lui pentru ceea ce pare a fi o veşnicie.

Se apropie de urechea mea. Îşi coboară vocea.

— Aprinde-te, iubirea mea! Aprinde-te!

Warner a convocat o adunare.

Spune că e doar o procedură de rutină, una în care soldaţilor li se cere să poarte o uniformă neagră.

— Şi vor fi neînarmaţi, mi-a spus Warner.

Kenji şi Castle şi toţi ceilalţi vor lua şi ei parte, graţie invizibilităţii lui Kenji, însă eu sunt singura care va vorbi azi. Le-am spus că voiam să conduc. Le-am spus că voi fi dispusă să-mi asum primul risc.

Aşa că iată-mă aici.

Warner mă conduce afară din dormitorul său.

Culoarele sunt pustii. Soldaţii care patrulează în zona locuinţei lui au dispărut, deja adunaţi şi aşteptând sosirea lui. Abia acum încep să devin conştientă de realitatea a ceea ce urmează să fac.

Deoarece, indiferent ce se va alege de ziua de azi, eu mă voi afişa în faţa tuturor. E un mesaj de la mine pentru Anderson. Un mesaj pe care ştiu că-l va primi.

Trăiesc.

Îţi voi folosi propriile armate ca să te vânez.

Şi te voi omorî.

Ceva în legătură cu gândul ăsta mă face să fiu absurd de fericită.

Păşim în ascensor şi Warner mă ia de mână. Eu îl strâng de degete. El zâmbeşte cu privirea înainte. Şi dintr-odată ieşim din ascensor, trecem printr-o altă uşă şi păşim direct în curtea în care am mai fost doar o singură dată.

Ce ciudat, gândesc eu, e că mă întorc pe acest acoperiş nu în calitate de captivă. Fără să-mi mai fie teamă. Şi agăţându-mă repede de mâna aceluiaşi băiat blond care m-a adus aici înainte.

Cât de bizară e lumea asta!

Warner şovăie înainte să păşească în văzul lumii. Se uită la mine pentru confirmare. Încuviinţez din cap. Îmi dă drumul la mână.

Facem amândoi un pas în faţă.

ȘAIZECI

Se aude un icnet colectiv de la soldaţii care se află dedesubt.

Cu siguranţă îşi amintesc de mine.

Warner scoate un mic dispozitiv pătrat din buzunar şi şi-l lipeşte de buze, doar o dată, înainte să-l strângă în pumn. Vocea îi e amplificată deasupra mulţimii când vorbeşte.

— Sector 45, începe el.

Oamenii se foiesc. Pumnii lor drepţi se ridică pentru a cădea pe piepturile lor, în timp ce pumnii stângi se eliberează, căzând pe lângă corp.

— În urmă cu aproximativ o lună, continuă el, vi s-a spus că am câştigat bătălia împotriva unui grup de rezistenţă numit Punctul Omega. Vi s-a spus că le-am decimat căminul şi că le-am măcelărit pe câmpul de luptă femeile şi bărbaţii rămaşi. Vi s-a spus să nu vă îndoiţi niciodată de puterea Restauraţiei. Suntem de neînvins. Imbatabili în putere militară şi control teritorial. Vi s-a spus că noi suntem viitorul. Singura speranţă.

Vocea lui răsună pe deasupra mulţimii, măsurând cu privirea chipurile oamenilor lui.

— Şi sper, zice el, că nu aţi crezut nicio iotă din cele spuse.

Soldaţii se holbează, uluiţi, în timp ce Warner vorbeşte. Pare să le fie frică să întreacă măsura în cazul în care asta

se dovedeşte a fi un soi de glumă elaborată sau poate un test din partea Restauraţiei. Nu fac decât să privească drept în faţă, fără să-şi mai bată capul să adopte o mină cât mai stoică posibil.

— Juliette Ferrars, spune el, nu a murit. Se află chiar aici, lângă mine, în pofida afirmaţiilor făcute de comandantul nostru suprem. Într-adevăr, el a împuşcat-o în piept. Şi a lăsat-o să moară. Dar ea a supravieţuit atacului său şi a sosit aici azi pentru a vă face o propunere.

Iau dispozitivul din mâna lui Warner, atingându-l de buze aşa cum a procedat el. Îi dau drumul în pumn.

Inspir adânc. Şi rostesc patru cuvinte.

— Vreau să distrug Restauraţia.

Vocea mea e atât de tare, atât de puternic proiectată deasupra mulţimii, încât pentru o clipă mă ia prin surprindere. Soldaţii mă privesc îngroziţi. Şocaţi. Neîncrezători. Uluiţi. Încep să şuşotească.

— Vreau să vă conduc într-o bătălie, le spun. Vreau să ripostăm...

Nimeni nu mă mai ascultă.

Rândurile lor perfect organizate au fost abandonate. Acum converg împreună într-o singură masă, vorbind şi strigând şi încercând să delibereze între ei. Încercând să înţeleagă ce se petrece.

Nu pot să cred că le-am pierdut atenţia atât de repede!

— Nu şovăi, îmi zice Warner. Trebuie să reacţionezi. *Acum!*

Speram să păstrez asta pentru mai târziu.

În clipa asta ne aflăm la aproximativ cinci metri de sol, însă Warner mi-a spus că mai sunt încă patru niveluri, dacă

vreau să merg până sus. Cel mai înalt nivel găzduieşte difuzoarele destinate acestei zone speciale. Are o mică platformă de mentenanţă care nu e accesată decât de tehnicieni.

Deja mă caţăr în sus.

Soldaţii sunt din nou distraşi, arătând spre mine în timp ce urc scările; vorbesc în continuare tare unii cu ceilalţi. Habar n-am dacă e posibil ca veştile despre situaţia asta să fi ajuns deja la civili sau la spionii care îi raportează supremului. N-am timp să-mi pese acum, deoarece nu mi-am terminat discursul şi i-am pierdut deja.

Asta nu-i bine.

Când într-un final ajung la ultimul nivel, sunt la aproximativ 30 de metri de sol. Am grijă când păşesc pe platformă, dar am şi mai multă grijă să nu privesc în jos prea mult timp. Şi când într-un final mă aşez ferm pe poziţii, înalţ capul şi privesc spre adunare.

Le-am atras din nou atenţia.

Închid pumnul peste dispozitivul microfonic.

— Am doar o întrebare, spun eu cu un glas puternic şi limpede, lansat în depărtare. Ce a făcut Restauraţia pentru voi?

Acum se uită la mine cu adevărat. Mă ascultă.

— Ei nu v-au oferit decât nişte salarii de tot râsul şi promisiunile unui viitor care nu va veni niciodată. V-au despărţit familiile şi le-au împrăştiat cu de-a sila în ceea ce a mai rămas din acest pământ. V-au înfometat copiii şi v-au distrus căminele. Vă mint, iar şi iar, silindu-vă să vă angajaţi în armata lor, astfel încât să vă poată controla. Şi n-aveţi de-ales, spun eu. N-aveţi alte opţiuni. Aşa că

luptaţi în războaiele lor şi vă ucideţi prietenii, doar ca să vă puteţi hrăni familiile.

Da, categoric le-am atras atenţia acum.

— Omul căruia îi îngăduiţi să conducă naţiunea asta e un laş, le spun. E un om slab căruia îi este prea frică să-şi arate faţa în public. Trăieşte în secret, se ascunde de oamenii care se bazează pe el şi totuşi v-a învăţat să vă temeţi de el, le spun. V-a învăţat să tremuraţi când îi e rostit numele. Poate că încă nu l-aţi întâlnit, continui. Dar eu am făcut-o. Şi n-am fost câtuşi de puţin impresionată.

Nu pot să cred că încă nu m-a împuşcat careva. Nu-mi pasă dacă se presupune că sunt neînarmaţi. Cineva cu siguranţă are un pistol. Şi nimeni încă nu m-a împuşcat.

— Alăturaţi-vă unei noi rezistenţe! le spun, strigând spre mulţime. Noi suntem majoritatea şi putem fi uniţi. Veţi continua să trăiţi aşa? îi întreb, arătând spre complexurile din zare. Veţi continua să suferiţi de foame? Deoarece ei vor continua să vă mintă! Lumea noastră încă mai poate fi reparată. Mai poate fi salvată. Noi putem fi propria noastră armată, le spun. Putem face front comun. Veniţi alături de mine şi vă promit că lucrurile se vor schimba!

— Cum? aud pe cineva strigând. Cum poţi promite aşa ceva?

— Nu sunt deloc intimidată de Restauraţie, le spun. Şi dispun de mult mai multă forţă decât aţi putea crede. Am acea putere în faţa căreia comandantul suprem nu se poate împotrivi.

— Ştim deja ce poţi să faci! strigă altcineva. Asta nu te-a salvat înainte!

— Ba nu, le spun, nu ştiţi ce pot să fac. Habar n-aveţi ce pot să fac.

Întind braţele în faţa mea, cu ambele mâini îndreptate spre mulţime. Încerc să găsesc un centru bun. Iar apoi mă concentrez.

Simte-ţi puterea, mi-a spus Kenji odată. *E o parte din tine – o parte din trupul şi mintea ta. Va asculta de tine dacă poţi învăţa cum s-o controlezi.*

Îmi înfig picioarele bine. Mă oţelesc.

Iar apoi despart mulţimea.

Încet.

Îmi concentrez energia asupra recunoaşterii trupurilor individuale şi îngădui puterii să se mişte fluid, învârtindu-se în jurul soldaţilor într-o manieră delicată, în loc să gonească printre ei şi să-i sfâşie din greşeală. Puterea mea se agaţă de formele lor aşa cum ar face-o degetele mele, găsind într-un sfârşit un centru perfect care desparte grupul în două părţi. Se uită deja unii la alţii din cealaltă parte a curţii, încercând să înţeleagă de ce nu se pot împinge în peretele invizibil care-i desparte.

Dar odată ce energia este amplasată, deschid braţele larg.

Trag.

Soldaţii sunt doborâţi. Jumătate la stânga. Jumătate la dreapta. Nu suficient cât să se rănească, dar suficient cât să fie speriaţi. Vreau ca ei să simtă puterea care sălăşluieşte în mine. Vreau ca ei să ştie că o ţin în frâu.

— Vă pot proteja, le spun, iar vocea încă îmi răsună deasupra lor. Şi am câţiva prieteni care ar putea face mai multe. Care vor fi alături de voi şi vor lupta.

Iar apoi, ca la un semnal, grupul apare din senin, chiar în mijlocul curţii, în spaţiul pe care tocmai l-am eliberat.

Soldaţii sar înapoi, stupefiaţi, retrăgându-se mai departe în colţurile lor.

Castle ridică un braţ, făcând un copăcel din depărtare să se dezrădăcineze. Îşi foloseşte ambele mâini ca să-l scoată din pământ, şi de îndată ce-o face, copacul scapă de sub control, zburând prin aer şi fluturându-şi ramurile în vânt. Castle îl trage înapoi, smulgându-l doar cu puterea minţii.

Îl aruncă sus în aer, deasupra capetelor lor, şi Brendan îşi ridică braţele.

Bate din palme, puternic.

Un fulger de electricitate loveşte copacul la bază şi urcă pe trunchi atât de repede şi cu o asemenea putere extremă, încât practic îl dezintegrează; singurele bucăţi rămase cad la pământ ca o ploaie.

Nu mă aşteptam la asta; nu trebuiau să mă ajute azi. Dar mi-au creat introducerea perfectă.

Acum. Chiar acum.

Toţi soldaţii privesc. Curtea a amuţit. Caut privirea lui Kenji jos şi îi cer o confirmare.

El încuviinţează din cap.

Sar.

Treizeci de metri în aer, ochii închişi, picioarele drepte, braţele întinse. Şi simt mai multă putere ca oricând gonind prin fiinţa mea. O exploatez. O proiectez.

Şi aterizez atât de tare pe pământ, încât îl spulber sub mine.

Stau în poziţie ghemuită, cu genunchii îndoiţi şi cu mâinile întinse în faţa mea. Curtea tremură atât de tare,

încât pentru o clipă nu sunt sigură dacă nu cumva am provocat un nou cutremur.

Când în cele din urmă mă ridic şi mă uit prin jur, îi văd pe soldaţi mult mai limpede. Feţele lor, grijile lor. Mă privesc înmărmuriţi, cu ochii mari a mirare şi un strop de teamă.

— Nu veţi fi singuri, le spun, rotindu-mă ca să le văd feţele. Nu trebuie să vă mai fie teamă. Vrem să ne luăm înapoi lumea. Vrem să salvăm vieţile familiilor noastre, ale prietenilor noştri. Vrem ca urmaşii voştri să aibă şansa unui viitor mai bun. Şi vrem să luptăm. Vrem să *câştigăm*. Mă uit în ochii lor. Şi vă cerem ajutorul.

E o tăcere desăvârşită.

Şi apoi, un haos desăvârşit.

Ovaţionări. Ţipete şi strigăte. Tropăieli.

Simt cum dispozitivul mi-e smuls din mână. Zboară în aer şi poposeşte în mâna lui Warner.

Se adresează oamenilor lui.

— Felicitări, domnilor! zice el. Trimiteţi de veste familiilor voastre. Prietenilor voştri. Mâine, totul se va schimba. Supremul va sosi aici în decurs de câteva zile, adaugă el. Pregătiţi-vă de război!

Iar apoi, dintr-odată...

Kenji ne face pe toţi să dispărem.

ȘAIZECI ȘI UNU

Alergăm prin curte şi prin bază şi, de îndată ce nu mai suntem în raza lor vizuală, Kenji ne ridică invizibilitatea. Ţâşneşte în faţa grupului, conducându-ne spre sala de antrenament, mergând şerpuit şi răsucindu-ne şi ţâşnind prin unitatea de depozitare şi prin poligonul de tragere până ce intrăm claie peste grămadă în sală.

James ne aşteaptă.

Se ridică, făcând ochii mari.

— Cum a fost?

Kenji aleargă înainte şi îl ridică pe James în braţe.

— Cum *crezi* că a fost?

— Ăăă, bine? zice James, râzând.

Castle mă bate pe spate. Mă întorc spre el. Radiază, cu ochii strălucind, mai mândru decât l-am văzut vreodată.

— Bravo, domnişoară Ferrars! zice el pe un ton liniştit. Bravo!

Brendan şi Winston dau fuga spre mine, rânjind cu gura până la urechi.

— A fost al naibii de mişto! zice Winston. Zici că eram vedete sau ceva de genul ăsta.

Lily, Ian şi Alia se alătură grupului. Le mulţumesc pentru ajutorul lor, pentru demonstraţia lor de sprijin de ultim moment.

— Chiar credeţi că va funcţiona? îi întreb. Credeţi că e suficient?

— E fără doar şi poate un început, zice Castle. Va trebui să acţionăm rapid acum. Mă gândesc că veştile au început deja să circule, dar alte sectoare cu siguranţă nu vor lua atitudine până nu soseşte supremul. Castle se uită la mine. Sper că înţelegi că asta va fi o luptă împotriva întregii ţări.

— Nu şi dacă celelalte sectoare ni se alătură, spun eu.

— Câtă încredere! exclamă Castle.

Se uită la mine de parcă sunt o fiinţă bizară, extraterestră. Una pe care nu ştie cum s-o înţeleagă sau s-o identifice.

— Mă surprinzi, domnişoară Ferrars.

Ascensorul scoate un clinchet şi se deschide.

Warner.

Vine direct spre mine.

— Baza a fost securizată, ne anunţă el. Suntem în izolare totală până la sosirea tatălui meu. Nimeni nu va intra sau va părăsi incinta.

— Şi acum ce facem? întreabă Ian.

— Aşteptăm, răspunde Warner. Se uită la noi. Dacă nu a aflat deja, cu certitudine o va face în următoarele cinci minute. Supremul va şti că o parte din membrii grupului vostru sunt în viaţă. Că Juliette e încă în viaţă. Va şti că l-am sfidat şi că m-am împotrivit lui în mod public. Şi va fi foarte, foarte furios, zice Warner. Vă garantez asta.

— Vasăzică, mergem la război, spune Brendan.

— Da. Warner e calm, foarte calm. Luptăm. Curând.

— Şi soldaţii? îl întreb. Chiar sunt de acord cu asta?

Îmi susţine privirea o secundă prea mult.

— Da, răspunde el. Simt profunzimea patimii lor. Respectul lor brusc pentru tine. Există destui printre ei care încă se tem, şi alţii al căror scepticism e de neclintit, dar aveai dreptate, iubire. S-ar putea să se teamă, dar nu vor să fie soldaţi. Nu aşa. Nu pentru Restauraţie. Sunt pregătiţi să ni se alăture.

— Şi civilii? îl întreb, uluită.

— Ne vor urma.

— Eşti sigur?

— Nu pot fi sigur de nimic, răspunde el încet. Dar, de când sunt în sectorul ăsta, n-am mai simţit niciodată în oamenii mei genul ăsta de speranţă pe care l-am simţit azi. A fost atât de puternic, atât de mistuitor, încât încă-l simt de-aici. Practic îmi vibrează în sânge.

De-abia mai pot respira.

— Juliette, iubire, îmi zice el, susţinându-mi privirea. Tocmai ai pornit un război.

ȘAIZECI ȘI DOI

Warner mă trage într-o parte. Departe de toţi ceilalţi.

Ne aflăm într-un colţ al sălii de antrenament, iar mâinile lui mă ţin strâns de umeri. Se uită la mine de parcă tocmai am scos luna din buzunar.

— Trebuie să plec, zice el pe un ton serios. Am multe lucruri de pus pe roate în momentul de faţă şi trebuie să discut cu Delalieu. Mă voi ocupa de fiecare aspect al detaliilor militare, iubire. Voi avea grijă să ai tot ce-ţi trebuie şi ca oamenii mei să fie echipaţi corespunzător.

Dau din cap, încercând să-i mulţumesc.

Dar el continuă să se uite la mine, cercetându-mi ochii de parcă a găsit ceva care îl ţine în loc. Mâinile lui urcă pe faţa mea; degetul lui mare îmi mângâie obrazul. Tonul lui e extrem de tandru când vorbeşte.

— Vei înfăptui lucruri măreţe, şopteşte el. Nu te-am meritat niciodată.

Inima mea.

Se apleacă şi mă sărută delicat pe frunte.

Apoi pleacă.

Încă mă uit cum se închid uşile ascensorului când îl zăresc pe Adam cu coada ochiului. Vine la mine.

— Salut, zice el.

Pare agitat, nelalocul lui.

— Bună.

Dă din cap, privindu-şi picioarele.

— Deci, zice el. Respiră prelung. Tot nu se uită la mine. Mişto spectacol.

Nu prea ştiu ce să spun. Aşa că nu spun nimic.

Adam oftează.

— Tu chiar te-ai schimbat, şopteşte el. Nu-i aşa?

— Da. M-am schimbat.

Încuviinţează din cap, doar o dată. Râde într-un fel ciudat. Şi pleacă.

ȘAIZECI ȘI TREI

Ne-am reunit din nou cu toții.

Vorbim. Discutăm. Gândim și plănuim. James sforăie într-un colț al sălii.

Suntem cu toții captivi undeva între entuziasm și groază, și totuși, cumva, suntem în mare parte entuziasmați. La urma urmei, asta e ceea ce toată lumea de la Punctul Omega plănuise dintotdeauna; se alăturaseră lui Castle cu speranța că într-o bună zi se va ajunge la asta.

La o șansă de a învinge Restaurația.

S-au pregătit cu toții pentru asta. Chiar și Adam, care s-a convins cumva să ni se alăture, a fost soldat. Kenji, soldat. Cu toții într-o condiție fizică de excepție. Cu toții luptători; chiar și Alia, a cărei carapace tăcută tăinuiește multe. N-aș fi putut cere un grup de indivizi mai puternic.

— Așadar, când crezi că va sosi aici? întreabă Ian. Mâine?

— Poate, răspunde Kenji. Dar nu cred că-i va lua mai mult de două zile.

— Nu era pe o navă? În mijlocul oceanului? întreabă Lily. Cum va reuși să ajungă aici în două zile?

— Nu cred că e genul de navă la care te gândești, îi răspunde Castle. Îmi închipui că se află pe un vas militar; unul echipat cu o platformă de aterizare. Dacă va chema o aeronavă, ni-l vor aduce imediat.

— Uau! Brendan se lasă pe spate, sprijinindu-se în mâini. Vasăzică, asta chiar se întâmplă? *Comandantul suprem al Restaurației.* Winston și cu mine nu l-am văzut niciodată, nici măcar o dată, cu toate că oamenii lui ne-au ținut captivi. Clatină din cap și se uită la mine. Cum arată?

— E extrem de chipeș, le spun.

Lily râde.

—Vorbesc serios, îi spun. Frumusețea lui aproape că te bagă-n boală.

— Pe bune? întreabă Winston, uitându-se la mine cu ochii mari.

Kenji încuviințează din cap.

— E un tip tare frumușel.

Lily a rămas cu gura căscată.

— Și zici că-l cheamă Anderson? întreabă Alia.

Dau din cap.

— Ce ciudat, zice Lily. Întotdeauna am crezut că numele de familie al lui Warner era *Warner*, nu Anderson. Meditează preț de o secundă, după care continuă: Așadar, îl cheamă Warner Anderson?

— Nu, îi răspund. Ai dreptate. Warner e numele lui de familie – dar nu și al tatălui său. El a preluat numele de familie al mamei lui, spun eu. Nu a dorit să fie asociat cu tatăl său.

Adam pufnește.

Ne uităm cu toții la el.

— Și care-i numele mic al lui Warner? întreabă Ian. Îl știi?

Dau din cap.

— Şi? zice Winston. N-ai de gând să ni-l spui?

— Întreabă-l tu, replic eu. Dacă vrea să ţi-l zică, sigur o s-o facă.

— Mda, vezi să nu! zice Winston. N-am de gând să-i pun întrebări personale tipului ăluia.

Încerc să nu râd.

— Şi... ştii numele mic al lui Anderson? întreabă Ian. Sau e şi ăsta un secret? Vreau să zic, toată treaba asta-i super-ciudată, nu? Că sunt atât de secretoşi cu numele lor?

— Oh! fac eu, luată prin surprindere. Nu sunt sigură. Bănuiesc că într-un nume sălăşluieşte multă putere. Şi nu, zic eu, clătinând din cap. Nu ştiu numele mic al lui Anderson. N-am întrebat niciodată cum îl cheamă.

— N-ai pierdut nimic, zice Adam, iritat. E un nume cretin. Îşi priveşte pantofii şi adaugă: Îl cheamă Paris.

— De unde ştii?

Mă întorc şi-l văd pe Warner stând lângă ascensor. Acesta scoate un clinchet delicat, abia acum anunţându-i sosirea. Uşile se închid în urma lui. Îl priveşte şocat pe Adam.

Adam clipeşte repede spre Warner şi apoi spre noi, nesigur de ceea ce-ar trebui să facă.

— De unde ştii asta? îl întreabă Warner din nou.

Trece direct printre noi şi-l apucă pe Adam de tricou, mişcându-se atât de repede, încât Adam n-are timp să reacţioneze.

Îl ţintuieşte de perete.

Nu l-am mai auzit niciodată pe Warner să ridice tonul în halul ăsta. Nu l-am mai văzut niciodată atât de furios.

— Soldat, tu cui raportezi? strigă el. Cine-i comandantul tău?

— Nu știu despre ce vorbești! strigă și Adam.

Încearcă să se elibereze și Warner îl apucă cu ambii pumni, împingându-l și mai tare în perete.

Încep să mă panichez.

— De când lucrezi pentru el? strigă Warner din nou. De când te infiltrezi în baza mea...

Sar în picioare. Kenji mă urmează îndeaproape.

— Warner, îi spun, te rog, Adam nu e spion...

— N-are cum să știe așa ceva, îmi zice Warner, fără să-l scape din priviri pe Adam. Asta dacă nu cumva e membru în Garda Supremă, dar chiar și acolo așa ceva ar fi pus sub semnul întrebării. Un infanterist n-ar deține niciodată astfel de informații...

— Nu sunt un Soldat Suprem, încearcă Adam să spună, îți jur...

— Mincinosule! latră Warner, izbindu-l și mai tare de perete, iar tricoul lui Adam începe să se rupă. De ce-ai fost trimis aici? Care e misiunea ta? Te-a trimis ca să mă ucizi?

— Warner! strig eu din nou, de data asta implorându-l, alergând până ce ajung în câmpul lui vizual. Te rog... Adam nu lucrează pentru suprem, crede-mă...

— De unde știi? Warner se uită în sfârșit la mine, doar pentru o secundă. Îți zic sigur, e imposibil să știe asta...

— E *fratele* tău, îngăim eu într-un final. Te rog! E fratele tău. Aveți același tată.

Warner încremenește.

Se întoarce spre mine.

— Ce-ai zis? şopteşte el.

— E adevărat, îi spun, simţindu-mi inima frântă în timp ce-o fac. Şi ştiu că-ţi poţi da seama că nu mint. Clatin din cap. El e fratele tău. Tatăl tău a dus o viaţă dublă. I-a abandonat pe Adam şi pe James cu mult timp în urmă. După ce mama lui Adam a murit.

Warner îi dă drumul pe jos lui Adam.

— Nu, zice Warner.

Nici măcar nu clipeşte. Doar mă priveşte lung. Mâinile îi tremură.

Mă întorc spre Adam, cu privirea încărcată de emoţie.

— Spune-i! îl implor, acum disperată. Spune-i adevărul!

Adam nu zice nimic.

— Fir-ar să fie, Adam, *spune-i*!

— Tu ai ştiut în tot acest timp? mă întreabă Warner, întorcându-se spre mine. Ai ştiut şi nu mi-ai spus?

— Am vrut... chiar am vrut, dar am crezut că nu era treaba mea să...

— Nu, zice el, întrerupându-mă. Clatină din cap. Nu, asta n-are nicio noimă. Cum... cum e cu putinţă aşa ceva? Ridică privirea, uitându-se în jur. Asta nu... Se opreşte. Se uită la Adam. Spune-mi adevărul! zice el. Se duce din nou la Adam, părând că ar vrea să-l scuture. Spune-mi! Am dreptul să ştiu!

Şi fiecare moment din lume moare chiar atunci, întrucât toate s-au trezit şi şi-au dat seama că nu vor fi niciodată la fel de importante precum acesta.

— E adevărat, zice Adam.

Două cuvinte care schimbă o lume.

Warner păşeşte înapoi, cu mâna în păr. Îşi freacă ochii, fruntea, şi îşi trece mâna peste gură şi gât. Respiră sacadat acum.

— Cum? întreabă el într-un final.

Şi atunci.

Şi atunci.

Adevărul.

Puţin câte puţin. E extras din Adam. Cuvânt cu cuvânt. Iar noi, restul, ne uităm, şi James încă doarme, şi eu tac în timp ce aceşti doi fraţi poartă cea mai dificilă conversaţie la care am luat parte vreodată.

ȘAIZECI ȘI PATRU

Warner stă aşezat într-un colţ. Adam în altul. Au cerut amândoi să fie lăsaţi singuri.

Şi amândoi se uită la James.

James, care e în continuare un mic buştean sforăitor.

Adam pare epuizat, dar nu înfrânt. Obosit, dar nu supărat. Pare mai liber. Nu mai e încruntat. Nu-şi mai ţine pumnii încleştaţi. Chipul lui e calm într-un fel în care nu l-am mai văzut de multă vreme.

Pare *uşurat.*

Ca şi când purtase o mare povară despre care credea c-o să-l ucidă într-o bună zi. Ca şi când crezuse că în momentul în care-i va împărtăşi adevărul lui Warner va stârni un război de-o viaţă între el şi noul lui frate biologic.

Dar Warner nu e deloc furios. Nu e nici măcar supărat.

E doar şocat dincolo de cuvinte.

Un tată, gândesc eu. Trei fraţi. Doi care aproape că s-au ucis unul pe celălalt, totul din cauza lumii în care au fost concepuţi. Din cauza numeroaselor cuvinte şi a numeroaselor minciuni cu care au fost hrăniţi.

Cuvintele sunt precum seminţele, gândesc eu, plantate în inimile noastre la o vârstă fragedă.

Prind rădăcini în noi pe măsură ce creştem, instalându-se bine în sufletele noastre. Cuvintele bune se plantează frumos. Înfloresc şi îşi găsesc cămine în inimile noastre.

Construiesc trunchiuri în jurul coloanelor noastre, ne întăresc atunci când suntem fragili; ne ţin picioarele ferm când ne simţim nesiguri. Însă cuvintele rele cresc prost. Trunchiurile ne sunt infestate şi stricate până ce ne trezim pustiiţi şi găzduind interesele altora şi nu pe ale noastre. Suntem siliţi să mâncăm fructele pe care le-au rodit acele cuvinte, suntem ţinuţi ostatici de ramurile cărora le cresc braţe în jurul gâturilor noastre, sufocându-ne până ce ne dăm duhul, cuvânt cu cuvânt.

Nu ştiu cum îi vor da vestea Adam şi Warner lui James. Poate că-i vor spune adevărul când va mai creşte şi va putea să facă faţă consecinţelor moştenirii lui. Nu ştiu cum va reacţiona James când va afla că tatăl său e de fapt un ucigaş în serie şi o fiinţă umană deplorabilă care a distrus fiecare viaţă pe care a atins-o.

Nu.

Poate e mai bine că James încă nu ştie.

Poate că e suficient deocamdată că Warner ştie totul.

Nu pot să nu mă gândesc că e deopotrivă dureros şi frumos că Warner a pierdut o mamă şi a câştigat doi fraţi în aceeaşi săptămână. Şi cu toate că înţeleg că a cerut să fie lăsat singur, nu mă pot abţine să nu mă duc spre el. Nu voi spune niciun cuvânt, îmi promit eu. Dar în momentul ăsta îmi doresc să fiu aproape de el.

Aşa că mă aşez lângă el şi-mi reazem capul de perete. Doar respir.

— Ar fi trebuit să-mi spui, şopteşte el.

Şovăi înainte să răspund.

— Habar n-ai de câte ori mi-am dorit s-o fac.

— Ar fi trebuit să-mi spui.

— Îmi pare atât de rău! spun eu, lăsându-mi în jos capul, vocea. Chiar îmi pare rău.

Tăcere.

Şi mai multă tăcere.

Apoi...

O şoaptă.

— Am doi fraţi.

Înalţ capul. Mă uit la el.

— Am doi fraţi, repetă el, pe un ton extrem de blând. Şi aproape că l-am ucis pe unul dintre ei.

Priveşte în depărtare, încruntat de durere şi confuzie, şi de ceva ce seamănă cu regretul.

— Bănuiesc c-ar fi trebuit să ştiu, îmi zice el. Adam te poate atinge. Locuieşte în acelaşi sector. Şi ochii lui întotdeauna mi s-au părut ciudat de familiari. Îmi dau seama acum că seamănă la formă cu ai tatălui meu. Oftează. E insuportabil de inoportun, zice el. Eram pregătit să-l urăsc pentru tot restul vieţii mele.

Tresar, surprinsă.

—Vrei să zici că... nu-l mai urăşti?

Warner îşi lasă capul în jos. Vocea lui e atât de blândă, încât de-abia o aud.

— Cum pot să-i urăsc furia, zice el, când ştiu atât de bine de unde provine?

Mă uit lung la el. Stupefiată.

— Îmi imaginez prea bine ce relaţie a avut cu tatăl meu, zice Warner, clătinând din cap. Şi faptul c-a reuşit să-i supravieţuiască, ba chiar cu mai multă umanitate decât mine? Face o pauză. Nu, zice el. Nu-l pot urî. Şi aş minţi dacă aş spune că nu-l admir.

Cred că-mi vine să plâng.

Minutele trec printre noi, tăcute şi nemişcate, oprindu-se doar ca să ne audă cum respirăm.

— Haide! şoptesc într-un târziu, luându-l de mână. Să mergem la culcare.

Warner dă din cap, se ridică în picioare, dar apoi se opreşte. Derutat. Atât de torturat! Se uită la Adam. Adam se uită la el.

Se holbează unul la altul vreme îndelungată.

— Te rog să mă scuzi, zice Warner.

Şi îl urmăresc, uluită, cum traversează încăperea. Adam se ridică imediat în picioare, defensiv, nesigur. Dar pe măsură ce Warner se apropie, Adam pare să se înmoaie.

Cei doi sunt acum faţă-n faţă, iar Warner vorbeşte.

Maxilarul lui Adam se încordează. Se uită în jos.

Încuviinţează din cap.

Warner vorbeşte în continuare.

Adam înghite, puternic. Dă iarăşi din cap.

Apoi ridică privirea.

Cei doi se uită unul la altul o vreme. Iar apoi Warner îşi lasă o mână pe umărul lui Adam.

Probabil că visez.

Cei doi mai schimbă câteva vorbe înainte ca Warner să se răsucească pe un picior şi să se îndepărteze.

ŞAIZECI ŞI CINCI

— Ce i-ai spus? îl întreb imediat ce se închid uşile ascensorului.

Warner inspiră adânc. Nu răspunde.

— N-ai de gând să-mi spui?

— Aş prefera să n-o fac, răspunde el încet.

Îl iau de mână şi i-o strâng.

Uşile ascensorului se deschid.

— Va fi ciudat pentru tine? întreabă Warner.

Pare surprins de propria-i întrebare, ca şi când nu-i vine să creadă c-a rostit-o.

— Ce anume să fie ciudat?

— Că eu şi Kent suntem... fraţi.

— Nu, îi răspund. Ştiu asta de ceva vreme. Nu schimbă nimic pentru mine.

— Asta-i bine, zice el încet.

Încuviinţez din cap, derutată.

Am intrat în dormitor. Stăm aşezaţi pe pat acum.

— Atunci, nu te superi? întreabă Warner.

Sunt în continuare derutată.

— Dacă el şi cu mine, zice Warner, vom petrece ceva timp împreună?

— Poftim? fac eu, incapabilă să-mi ascund neîncrederea. Nu, spun repede. Nu, fireşte că nu... Cred că va fi minunat!

Warner şi-a aţintit privirea pe perete.

—Vasăzică... vrei să petreci ceva timp cu el?

Mă străduiesc din răsputeri să-i ofer intimitate lui Warner, şi nu vreau să fiu băgăcioasă, dar nu mă pot abţine.

— Mi-aş dori să-mi cunosc fratele, da.

— Şi pe James? îl întreb.

Warner râde un pic.

— Da. Şi pe James.

— Deci... eşti fericit pentru asta?

Nu răspunde imediat.

— Nu sunt nefericit.

Mă urc pe genunchii lui. Îi cuprind faţa cu mâinile, ridicându-i bărbia astfel încât să-l pot privi în ochi. Îi zâmbesc tâmp.

— Cred că e minunat! îi spun.

— Zău? rânjeşte el. Ce interesant!

Încuviinţez din cap. Iar şi iar. Şi-l sărut o dată, foarte delicat.

Warner închide ochii. Zâmbeşte uşor, cu o gropiţă într-un obraz. Pare gânditor acum.

— Cât de ciudat a devenit totul!

Mai am un pic şi mor de fericire.

Warner mă ridică de pe genunchii lui şi mă întinde pe pat. Se târăşte deasupra mea.

— Şi de ce, mă rog, eşti atât de entuziasmată? întreabă el, încercând să nu râdă. Practic nu-ţi mai încapi în piele de bucurie.

— Îmi doresc să fii fericit, îi spun, cercetându-i ochii. Îmi doresc să ai o familie. Îmi doresc să fii înconjurat de oameni cărora le pasă de tine, îi spun. Meriţi asta.

— Te am pe tine, zice el, lăsându-şi fruntea peste a mea şi închizând ochii.

— Ar trebui să ai mai mult de-atât.

— Ba nu, şopteşte el.

Clatină din cap şi îşi freacă nasul de al meu.

— Ba da.

— Şi tu? Şi părinţii tăi? mă întreabă el. Ţi-ai dorit vreodată să-i găseşti?

— Nu, răspund eu încet. Nu mi-au fost niciodată părinţi. În plus, am prietenii mei.

— Şi pe mine, adaugă el.

— Tu eşti prietenul meu, îi spun.

— Dar nu cel mai bun prieten. Kenji e cel mai bun prieten al tău.

Mă străduiesc din răsputeri să nu râd de gelozia din glasul său.

— Da, dar tu eşti prietenul meu *preferat*.

Warner se apleacă, ocolindu-mi buzele.

— Bun, şopteşte el, sărutându-mă pe gât. Acum, întoarce-te pe burtă.

Mă uit lung la el.

— Te rog! zice el, zâmbind.

Mă supun. Foarte încet.

— Ce faci? îl întreb, întorcându-mă să mă uit la el.

El îmi întoarce uşor capul la loc.

— Vreau să ştii, zice el, trăgând de fermoarul care-mi ţine laolaltă costumul ăsta, cât de mult apreciez prietenia ta.

Materialul se desface şi pielea mea e acum expusă; îmi înăbuş un fior.

Fermoarul se opreşte la baza şirei spinării.

— Dar aş vrea să te gândeşti la un nou titlu, zice Warner.

Mă sărută delicat pe mijlocul şirei spinării. Îşi trece mâinile în sus pe pielea mea şi îmi trage mânecile de pe umeri, lăsând sărutări pe omoplaţii mei şi la baza gâtului.

— Întrucât prietenia mea, şopteşte el, vine cu mult mai multe beneficii decât ar putea să-ţi ofere vreodată Kenji.

Nu pot respira. Nu pot.

— Nu crezi? întreabă Warner.

— Ba da, răspund eu prea repede. Ba da.

Iar apoi încep să mă rotesc, pierdută în senzaţii, şi mă întreb cât de curând vom pierde aceste momente, şi mă întreb cât va dura până le vom trăi din nou.

Nu ştiu încotro ne îndreptăm, el şi cu mine, dar ştiu că îmi doresc să ajung acolo. Suntem ore şi minute care se întind spre aceeaşi secundă, ţinându-ne de mâini în timp ce ne rotim înainte spre noi zile şi promisiunea a ceva mai bun.

Dar cu toate că vom şti ce se află înainte şi am ştiut ce e înapoi, nu vom cunoaşte niciodată prezentul. Acest moment şi următorul şi până şi cel care ar fi fost chiar acum au dispărut, au trecut deja, şi nu ne-au rămas decât aceste trupuri obosite, singura dovadă că am trăit prin timp şi că i-am supravieţuit.

Totuşi, la final va fi meritat.

Să luptăm o viaţă întreagă pentru asta.

ȘAIZECI ȘI ȘASE

A durat o zi.

—Vreau şi eu una. Studiez peretele cu arme din sala de antrenament. Care e cea mai bună?

Delalieu a venit azi-dimineaţă ca să ne aducă vestea. Supremul a sosit. A fost transportat cu aeronava de pe ocean, însă acum se află pe unul din vasele militare ale Sectorului 45, staţionat în bazinul portuar.

Garda lui îl urmează la mică distanţă. Iar armatele sale vor sosi curând.

Uneori nu sunt atât de sigură că nu vom muri.

— Nu ai nevoie de-o armă, îmi zice Warner, surprins. Fireşte, poţi avea una, dar nu cred că ai nevoie.

—Vreau două.

— Prea bine, râde el.

Însă e singurul care o face.

Toţi ceilalţi sunt încremeniţi în momentele dinainte ca teama să preia frâiele. Suntem cu toţii optimişti într-un fel prudent, dar totodată îngrijoraţi. Warner şi-a adunat deja trupele, iar civilii au fost înştiinţaţi; dacă doresc să ni se alăture, un post a fost deja instalat pentru a asigura arme şi muniţie. Tot ce trebuie să facă este să prezinte cardurile lor ER pentru a face dovada că sunt locuitori ai Sectorului 45 şi li se va oferi amnistie. Adăposturi şi centre de

ajutor au fost create în barăcile soldaților pentru a-i ascunde pe bărbații, femeile și copiii rămași care nu pot sau nu doresc să se alăture bătăliei. Li se va permite să se refugieze aici și să aștepte finalul vărsării de sânge.

Aceste eforturi suplimentare au fost toate coordonate de Warner.

— Dacă îi bombardează iarăși pe toți? întreabă Ian, rupând tăcerea. Așa cum a procedat cu Punctul Omega?

— N-o va face, răspunde Warner. E prea arogant, iar acest război a devenit prea personal. Va dori să se joace cu noi. Va dori să lungească asta cât mai mult cu putință. E un om care a fost dintotdeauna fascinat de ideea de tortură. Va fi distractiv pentru el.

— Da, asta mă face să mă simt tare bine, zice Kenji. Mersi pentru discursul de încurajare!

— Oricând, zice Warner.

Kenji aproape că râde. Aproape.

— Deci se află pe o altă navă? întreabă Winston. Aici?

— Din câte am înțeles, da, spune Warner. În mod normal, ar sta la bază, dar de vreme ce noi suntem acum dușmanul, e un pic problematic. Se pare că le-a oferit autorizație de sector soldaților din întreaga țară, astfel încât aceștia să i se poată alătura. Are propria sa gardă de elită, ca de altfel și soldații care întrețin capitala, dar, de asemenea, a racolat oameni din întreaga națiune. Totul ca să se dea în spectacol, zice Warner. Nu suntem în număr atât de mare ca să aibă nevoie de atâția oameni. Vrea doar să ne îngrozească.

— Ei bine, funcționează! zice Winston.

— Şi eşti sigur, îl întreb pe Warner, că nu se va afla pe câmpul de luptă? Eşti absolut convins?

Asta e cea mai importantă parte a planului. Cea mai critică.

Warner încuviinţează din cap.

Anderson nu luptă niciodată în propriile sale războaie. Nu-şi arată niciodată faţa. Şi ne bazăm pe laşitatea lui, ca să fie cel mai mare atu al nostru. Deoarece, deşi ar putea fi în stare să anticipeze o tentativă de omor, sperăm că nu va fi în stare să anticipeze nişte atacatori invizibili.

Warner trebuie să supravegheze trupele. Castle, Brendan, Winston, Lily, Alia şi Adam îl vor sprijini. James va rămâne la bază.

Dar eu şi Kenji mergem direct la sursă.

Şi, în momentul ăsta, suntem gata de plecare. Suntem costumaţi, înarmaţi şi plini de cafeină.

Aud sunetul unui pistol reîncărcat.

Mă întorc.

Warner se uită la mine.

E timpul să plecăm.

ȘAIZECI ȘI ȘAPTE

Kenji mă înşfacă de braţ.

Toţi ceilalţi se ridică şi ies din sala lui Warner, dar Kenji şi cu mine ieşim prin spate, fără să fie cineva conştient de prezenţa noastră. Vrem ca toată lumea, inclusiv soldaţii, să creadă că ne aflăm în toiul bătăliei. Nu dorim să ne facem apariţia şi apoi să dispărem; nu dorim să ne remarce cineva absenţa.

Aşa că rămânem în urmă şi privim cum prietenii noştri intră în ascensor pentru a ajunge la etajul principal. James încă le face cu mâna în timp ce uşile se închid şi îl lasă în urmă.

Inima mi se opreşte pentru o secundă.

Kenji îl sărută de rămas-bun pe James. E un sărut enervant, zgomotos, chiar în creştet.

— Păzeşte-mi spatele, bine? îi zice el lui James. Dacă vine careva aici, vreau să-l snopeşti în bătaie.

— Bine, încuviinţează James.

Râde, ca să ascundă că plânge.

—Vorbesc serios, zice Kenji. Începe să taberi asupra lor. Fă-ţi de cap, adaugă el, executând o mişcare ciudată cu mâinile. Ia-o razna. Bate-i pe nebuni cu nebunie...

— N-o să vină nimeni aici, James, intervin eu, privindu-l tăios pe Kenji. Nu-ţi face griji că va trebui să te aperi. Vei fi în siguranţă. Iar apoi noi ne vom întoarce.

— Serios? întreabă el, întorcându-şi ochii spre mine. Toţi?

Isteţ băiat!

— Da, mint eu. Toţi ne vom întoarce.

— Bine, şopteşte el. Îşi muşcă buza tremurândă. Noroc!

— Nu e nevoie de lacrimi, îi zice Kenji, trăgându-l într-o îmbrăţişare ca de urs. Ne întoarcem curând!

James încuviinţează din cap.

Kenji se desprinde de el.

Iar apoi ieşim pe uşa din peretele cu arme.

Prima parte, cred eu, va fi cea mai dificilă. Călătoria noastră spre port va fi făcută la pas, întrucât nu putem risca să furăm vehicule. Chiar dacă Kenji ar putea face tancul invizibil, va trebui să-l abandonăm în forma lui vizibilă, iar un tanc nou, neaşteptat, staţionat în port ne-ar da prea tare în vileag.

Pesemne că Anderson are tot locul păzit.

Kenji şi cu mine nu vorbim în timp ce mergem. Când Delalieu ne-a informat că supremul va fi staţionat în port, Kenji a ştiut imediat unde anume. La fel şi Warner, Adam, Castle şi aproape toţi ceilalţi, cu excepţia mea.

— Am petrecut ceva timp pe una din navele alea, a spus Kenji. Doar o vreme. Pentru comportament nepotrivit. A zâmbit. Mă descurc pe-acolo.

Aşa că-l ţin de mână în timp ce el îmi arată drumul.

N-a fost niciodată mai rece de-atât, gândesc. N-a fost niciodată un aer mai îngheţat decât ăsta.

Nava seamănă cu un mic oraş; e atât de mare, încât nu-i zăresc capătul. Cercetăm perimetrul, încercând să ne dăm seama cu exactitate cât de dificil va fi să pătrundem pe ea.

Extrem de dificil.

Aproape imposibil.

Acestea sunt exact cuvintele lui Kenji.

Oarecum.

— *Rahat*, zice el. E ridicol! N-am mai văzut niciodată un asemenea nivel de securitate. Astea da *întăriri*, adaugă el.

Şi are dreptate. Vezi soldaţi pretutindeni. Pe pământ. La intrare. Pe punte. Şi sunt cu toţii atât de înarmaţi, încât mă simt ca o proastă cu cele două pistoale ale mele şi cu tocul simplu prins în jurul umerilor.

— Aşadar, ce facem?

Kenji tace o vreme.

— Ştii să înoţi?

— Ce?! Nu!

— Rahat!

— Kenji, nu putem pur şi simplu să sărim în ocean...

— Ei bine, nu e ca şi cum putem *zbura*.

— Poate că ne putem lupta cu ei?

— Ţi-ai pierdut minţile? Crezi că putem doborî două sute de soldaţi? J, ştiu că sunt un bărbat extrem de atrăgător, dar nu sunt Bruce Lee.

— Cine-i Bruce Lee?

— *Cine-i Bruce Lee?!* exclamă Kenji, oripilat. O, Dumnezeule mare! Prietenia noastră se sfârşeşte aici.

— De ce? Era un prieten de-ai tăi?

— Ştii ce? zice el. Încetează! Doar... Nici măcar nu pot vorbi cu tine în clipa asta.

— Atunci, cum se presupune că vom pătrunde în interior?

— Să mor dacă ştiu! Cum se presupune că-i vom da pe toţi tipii ăia jos de pe navă?

— Oh! icnesc eu. O, Doamne! Kenji...

Îl apuc de braţul invizibil.

— Da, ăla-i piciorul meu, şi te apropii foarte tare de o zonă sensibilă, prinţeso!

— Kenji, pot să-i *împing* de pe navă, zic eu, ignorându-l. Pot să-i îmbrâncesc pur şi simplu în apă. Crezi că va funcţiona?

Tăcere.

— Ei bine? întreb eu.

— Mâna ta e în continuare pe piciorul meu.

— Oh! Îmi smucesc mâna. Deci? Ce zici? Va funcţiona?

— *Evident!* spune Kenji, exasperat. Fă-o acum, te rog! Şi grăbeşte-te!

Aşa că o fac.

Mă dau înapoi şi îmi trag toată energia în sus şi în braţe.

Puterea, sub control.

Braţele, poziţionate.

Energia, proiectată.

Îmi mişc braţul prin aer de parcă aş curăţa o masă.

Şi toţi soldaţii se prăvălesc în apă.

De aici pare aproape comic. De parcă erau nişte jucării pe care le-am împins de pe birou. Iar acum ţopăie în apă, încercând să-şi dea seama ce s-a întâmplat.

— Să mergem! zice Kenji dintr-odată, apucându-mă de mână, şi ţâşnim înainte, străbătând cheiul de 30 de metri.

Nu sunt proşti, zice el. Cineva va suna alarma şi vor sigila curând uşile. Probabil că avem la dispoziţie un minut înainte să se închidă totul.

Aşa că ţâşnim ca fulgerul.

Gonim de-a lungul cheiului şi ne căţărăm pe punte, iar Kenji mă trage de braţ ca să-mi spună încotro să merg. Devenim mult mai conştienţi de trupul fiecăruia dintre noi acum. Aproape că-i simt prezenţa lângă mine, cu toate că nu-l pot vedea.

— Pe-aici! strigă el, şi mă uit în jos, zărind ceea ce pare a fi o deschizătură îngustă, circulară, cu o scară fixată în interior. Intru, zice el. După cinci secunde, începe să cobori şi tu!

Aud alarmele pornind şi sirenele urlând în depărtare. Nava e ancorată bine de doc, însă apa se întinde cât vezi cu ochii, dispărând în neant.

Cele cinci secunde au expirat.

Cobor după el.

ŞAIZECI ŞI OPT

N-am nici cea mai vagă idee unde e Kenji.

Aici, jos, e înghesuit şi claustrofobic, şi aud deja o năvală de paşi venind spre mine, strigăte şi ţipete răsunând pe culoar; probabil au aflat deja că s-a întâmplat ceva deasupra punţii. Încerc din răsputeri să nu mă panichez, dar nu mai sunt sigură care ar trebui să fie următorul pas.

Nu mi-am închipuit niciodată că voi face asta singură.

Tot şoptesc numele lui Kenji şi sper să aud un răspuns, dar nu primesc nimic în schimb. Nu pot să cred că l-am pierdut deja. Măcar sunt în continuare invizibilă, ceea ce înseamnă că nu se află la mai mult de 15 metri de mine, dar soldaţii sunt prea aproape de mine ca să risc acum. Nu pot face nimic, altminteri voi atrage atenţia asupra prezenţei mele – sau a lui Kenji.

Aşa că trebuie să mă forţez să rămân calmă.

Problema e că habar nu am unde mă aflu. Habar nu am la ce mă uit. N-am mai fost niciodată pe o *barcă*, darămite pe o navă militară de o asemenea anvergură.

Dar trebuie să încerc să înţeleg ceea ce mă înconjoară.

Mă aflu în mijlocul a ceea ce pare a fi un culoar foarte lung; scânduri de lemn traversează podelele, pereţii şi chiar şi tavanul jos aflat deasupra capului meu. Odată la câţiva metri se găseşte câte un ungher, unde peretele pare să fi fost scobit.

Îmi dau seama că sunt pentru uşi.

Mă întreb unde dau. Încotro va trebuie să merg.

Aud tropăitul de bocanci mult mai aproape de mine acum.

Inima mi-o ia la goană şi încerc să mă fac una cu peretele, însă aceste culoare sunt prea înguste; deşi ei nu mă pot vedea, n-am nicio şansă să mă pot strecura pe lângă ei. Văd un grup care se apropie, îi aud lătrând ordine unul la celălalt. Din clipă în clipă se vor izbi de mine.

Mă întorc cu spatele pe cât de repede pot şi alerg, menţinându-mi greutatea pe vârfurile degetelor pentru a face cât mai puţin zgomot cu putinţă. Mă opresc brusc, alunecând. Mă izbesc de peretele din spatele meu. Acum şi mai mulţi soldaţi ţâşnesc pe culoare, categoric alertaţi de ceva, şi pentru o clipă simt că-mi stă inima în loc. Sunt atât de îngrijorată pentru Kenji!

Dar atâta timp cât sunt invizibilă, Kenji trebuie să fie prin apropiere, gândesc eu. Trebuie să fie în viaţă.

Mă agăţ de această speranţă pe măsură ce soldaţii se apropie.

Mă uit în stânga mea. Mă uit în dreapta. Se apropie de mine fără ca măcar să-şi dea seama. Habar n-am încotro se îndreaptă – poate că se duc sus, afară –, dar trebuie să fac ceva, repede, şi nu vreau să-i alertez de prezenţa mea. Nu încă. E prea devreme ca să încerc să-i scot din schemă. Ştiu că Alia mi-a promis că voi putea face faţă unei răni de glonţ atâta timp cât am puterea pornită, dar ultima mea experienţă în ceea ce priveşte împuşcăturile în piept m-a traumatizat suficient cât să-mi doresc să evit această opţiune cât mai mult cu putinţă.

Aşa că fac singurul lucru care-mi trece prin cap.

Sar într-unul dintre intrânduri şi îmi lipesc mâinile de interiorul tocului uşii, ţinându-mă în loc, cu spatele lipit de uşă. *Te rog te rog te rog*, gândesc eu, *te rog nu lăsa să fie cineva în camera asta*. Tot ce trebuie să facă oricine e să deschidă uşa şi eu voi fi moartă.

Soldaţii se apropie.

Îmi ţin respiraţia în timp ce trec prin faţa mea.

Unul din coatele lor îmi atinge braţul.

Inima îmi bate năvalnic. De îndată ce au trecut, ţâşnesc din cadrul uşii şi o rup la fugă, alergând pe culoarele care nu fac decât să dea în şi mai multe culoare. Locul ăsta e ca un labirint. Habar n-am unde mă aflu, habar n-am ce se petrece.

N-am nici cea mai mică idee unde am să-l găsesc pe Anderson.

Iar soldaţii vin fără oprire. Sunt pretutindeni, deodată şi apoi deloc, iar eu cotesc întruna şi mă învârt în direcţii diferite şi îmi dau silinţa să-i depăşesc. Dar apoi îmi observ mâinile.

Nu mai sunt invizibilă.

Îmi înăbuş un ţipăt.

Sar într-un alt cadru de uşă, sperând să mă pot ascunde, dar acum sunt deopotrivă agitată şi îngrozită, întrucât nu doar că nu ştiu ce s-a întâmplat cu Kenji, dar nu ştiu nici ce se va întâmpla cu mine. A fost o idee tare proastă! Eu sunt o persoană tare proastă! Nu ştiu ce-a fost în capul meu.

De ce am crezut vreodată că voi putea face asta?

Bocanci.

Tropăind spre mine. Mă oţelesc şi îmi înăbuş frica şi încerc să fiu cât mai pregătită cu putinţă. E imposibil să nu mă vadă acum. Îmi adun energia, simţind cum oasele îmi zumzăie la iureşul ei şi la senzaţia de putere care mugeşte prin mine. Dacă pot menţine această stare atâta timp cât stau aici, jos, ar trebui să mă pot proteja. Acum ştiu cum să lupt. Pot dezarma un bărbat, îi pot fura arma. Am învăţat să fac atât de multe!

Dar continui să fiu uşor îngrozită, şi n-am mai simţit niciodată o nevoie atât de imperioasă să folosesc toaleta.

Gândeşte-te! îmi tot spun. *Gândeşte-te! Ce poţi face? Unde poţi merge? Unde s-ar ascunde Anderson? Mai adânc? Mai jos?*

Unde ar putea fi cea mai mare încăpere pe nava asta? Cu certitudine nu la nivelul superior. Trebuie să cobor.

Dar cum?

Soldaţii se apropie.

Mă întreb ce conţin aceste încăperi, încotro duce acest intrând. Dacă e doar o cameră, atunci e o fundătură. Dar dacă e intrarea spre un spaţiu mai amplu, atunci aş putea avea o şansă. Dar dacă se află cineva înăuntru, cu siguranţă voi intra în bucluc. Nu ştiu dacă ar trebui să-mi asum riscul.

Un strigăt.

Un ţipăt.

O împuşcătură.

M-au văzut.

ŞAIZECI ŞI NOUĂ

Izbesc cu cotul în uşa din spatele meu, spulberând lemnul în aşchii care zboară pretutindeni. Mă întorc cu faţa şi trec prin restul uşii cu pumnii, dărâmând-o cu o explozie bruscă de adrenalină, şi de îndată ce văd că e doar un mic buncăr şi o fundătură, fac singurul lucru care-mi trece prin cap.

Sar.

Şi aterizez.

Şi trec prin podea.

Cad în rostogol şi reuşesc să-mi recapăt echilibrul la timp. Soldaţii sar după mine, strigând şi zbierând. Bocancii mă urmăresc în timp ce deschid uşa larg şi ţâşnesc pe culoar. Alarmele răsună pretutindeni, nişte sunete atât de puternice şi de enervante, încât de-abia îmi aud gândurile. Mă simt de parcă alerg printr-o negură, sirenele aruncând lumini roşii care se rotesc în cerc pe culoare, scrâşnind şi urlând şi semnalând o intrusă.

Acum am rămas pe cont propriu.

Ţâşnesc pe după mai multe colţuri acum, învârtindu-mă în jurul ramificaţiilor din acest plan al etajului şi încercând să descopăr diferenţele dintre acest nivel şi cel de deasupra. Nu pare să existe vreuna. Arată identic, iar soldaţii sunt la fel de agresivi.

Trag nestingheriţi acum, sunetul insuportabil al focurilor de armă ciocnindu-se de goarnele alarmelor. Nici nu ştiu dacă nu cumva am surzit.

Nu-mi vine să cred că tot reuşesc să mă *rateze.*

Pare imposibil, statistic vorbind, că atât de mulţi soldaţi, aflaţi la o distanţă atât de mică, nu reuşesc să găsească o ţintă pe trupul meu. Ceva nu e în regulă.

Mă izbesc din nou de o podea, trecând prin ea.

De data asta aterizez pe picioare.

Stau ghemuită, uitându-mă în jur, şi, pentru prima dată, observ că acest nivel e diferit. Culoarele sunt mai largi, iar uşile mult mai distanţate. Mi-aş dori să-l am pe Kenji aici. Mi-aş dori să am habar ce înseamnă asta, care e diferenţa dintre niveluri. Mi-aş dori să ştiu încotro s-o iau, de unde să încep să caut.

Deschid o uşă cu piciorul.

Nimic.

Alerg înainte şi mai deschid una.

Nimic.

Continui să alerg. Încep să zăresc măruntaiele navei. Maşinării, ţevi, grinzi de oţel, rezervoare uriaşe, pufăituri şi aburi. Probabil mă îndrept în direcţia greşită.

Dar habar nu am câte niveluri are această navă şi nu ştiu dacă pot coborî şi mai jos.

Se trage în continuare în mine, şi mă aflu doar cu un pas înaintea lor. Mă furişez după colţuri strânse şi mă lipesc cu spatele de perete, cotind pe culoare întunecate şi sperând că n-o să mă vadă.

Unde e Kenji? mă tot întreb. *Unde e?*

Trebuie să ajung în celălalt capăt al navei. Nu doresc încăperi cu cazane şi rezervoare de apă. Asta nu-i bine. Totul e diferit în legătură cu această parte a navei. Până şi uşile par diferite. Fabricate din oţel, nu din lemn.

Deschid câteva, doar ca să mă asigur.

O sală de radiocomandă, abandonată.

O sală de şedinţe, abandonată.

Nu. Vreau încăperi reale. Birouri mari şi apartamente. Anderson nu ar sta aici. Nu l-ai găsi lângă ţevi de gaz şi motoare zumzăitoare.

Ies pe vârfuri din noua mea ascunzătoare şi-mi iţesc capul.

Strigăte. Urlete.

Şi mai multe focuri de armă.

Dau înapoi. Inspir adânc. Îmi adun toată energia, deodată, şi mă hotărăsc că n-am de-ales decât să testez teoria Aliei.

Sar din ascunzătoare şi mă reped pe culoar.

Fugind, gonind ca niciodată. Gloanţele zboară pe lângă capul meu şi răpăie pe trupul meu, lovindu-mi faţa, spatele, braţele, şi mă silesc să alerg în continuare, mă silesc să respir în continuare, să nu simt durere, să nu simt groază, ci să mă ţin de energia mea ca de un colac de salvare şi să nu îngădui să mă oprească ceva. Mă împiedic de soldaţi, doborându-i cu coatele, fără să şovăi suficient cât să fac mai mult decât doar să-i împing din calea mea.

Trei dintre ei vin zburând spre mine, încercând să mă pună la pământ, şi îi împing pe toţi înapoi. Unul porneşte din nou spre mine şi-i trag un pumn în faţă, simţind cum nasul i se rupe în boxurile mele metalice. Un altul încearcă să mă înşface de la spate şi-i prind mâna, rupându-i degetele în strânsoarea mea doar ca să-l prind de antebraţ, să-l trag aproape şi să-l împing printr-un perete. Mă rotesc pentru a-i înfrunta pe ceilalţi şi mă trezesc că se holbează toţi la mine, cu un amestec de panică şi groază în priviri.

— Luptaţi-vă cu mine! le spun, simţind cum sângele şi impetuozitatea şi un soi nebun de adrenalină curg prin mine. Vă provoc!

Cinci dintre ei îşi ridică armele în direcţia mea, îndreptându-le spre faţa mea.

Şi trag.

Iar şi iar şi iar, descărcând şir după şir. Instinctul meu e să mă protejez de gloanţe, dar mă concentrez în schimb asupra bărbaţilor, a trupurilor şi a feţelor lor furioase şi strâmbe. Trebuie să închid ochii pentru o secundă, întrucât nu văd prin barajul de metal care se izbeşte de trupul meu. Când sunt pregătită, duc pumnul aproape de piept, simţind puterea ridicându-se înlăuntrul meu, şi îl arunc în faţă, dintr-odată, doborând 75 de soldaţi de parcă sunt făcuţi din chibrituri.

Fac o pauză ca să respir.

Gâfâi, inima îmi bubuie în piept şi mă întorc, simţind pacea din mijlocul nebuniei, clipind puternic din pricina luminilor roşii ale alarmei, şi descopăr că soldaţii nu se mişcă deloc. Sunt încă în viaţă, îmi dau seama, dar inconştienţi. Şi îmi îngădui o clipă ca să privesc în jos.

Sunt înconjurată.

Gloanţe. Sute de gloanţe. O baltă de gloanţe. Toate în jurul meu. Căzând de pe costumul meu.

De pe faţa mea.

Simt ceva rece şi dur în gură, şi-l scuip în mână. Pare a fi o bucată de metal distrusă, deformată. Ca şi când era prea fragilă ca să-mi facă faţă.

Ce glonţişor isteţ! gândesc eu.

Iar apoi o iau la fugă.

ȘAPTEZECI

Culoarele sunt liniştite acum. Paşii, mai puţini.

Am aruncat deja vreo două sute de soldaţi în ocean.

Am doborât încă vreo sută.

Habar n-am câţi soldaţi i-au mai rămas lui Anderson ca să păzească nava. Dar urmează să aflu.

Respir greu în timp ce-mi croiesc drumul prin acest labirint. E un adevăr trist că deşi am învăţat să lupt şi să proiectez, încă n-am nici cea mai vagă idee cum să fug.

Pentru cineva care deţine atâta putere, nu sunt câtuşi de puţin în formă.

Dobor cu piciorul prima uşă pe care o văd.

Încă una.

Şi încă una.

Am să sfâşii fiecare centimetru din nava asta până-l găsesc pe Anderson. Am s-o rup în două cu mâinile mele dacă trebuie. Deoarece el le are pe Sonya şi pe Sara. Şi s-ar putea să-l aibă şi pe Kenji.

Şi, în primul rând, am nevoie ca ei să fie în siguranţă.

Şi, în al doilea rând, am nevoie ca el să fie mort.

O altă uşă se deschide, împrăştiind aşchii peste tot.

Pe următoarea o dărâm cu piciorul.

Toate încăperile sunt goale.

În capătul culoarului zăresc două uşi batante şi trec prin ele, sperând la ceva, orice, vreun semn de viaţă.

E o bucătărie.

Cuţite şi plite şi mâncare şi mese. Şiruri peste şiruri peste şiruri de mâncare la conservă. Îmi notez în minte să mă întorc după astea. E păcat să laşi atâta mâncare să se irosească.

Ţâşnesc înapoi pe uşile batante.

Şi sar. Cu putere. Trecând prin punte şi sperând că această navă mai are un etaj.

Sper.

Aterizez prost pe degetele de la picioare, uşor dezechilibrată şi alunecând pe spate. Îmi recapăt echilibrul la ţanc.

Mă uit în jur.

Ăsta, gândesc eu. Ăsta pare potrivit. Ăsta e complet diferit.

Culoarele sunt imense aici; ferestrele spre exterior sunt tăiate în pereţi. Podeaua e tot din lemn, cu scânduri lungi, subţiri, lustruite. Arată frumos aici, jos. Simandicos. Curat. Sirenele par amuţite pe acest palier, precum o ameninţare îndepărtată care nu prea mai înseamnă nimic, şi îmi dau seama că probabil sunt aproape.

Paşi, gonind spre mine.

Mă întorc.

Un soldat se repede în direcţia mea, iar de data asta nu mă ascund. Alerg spre el, ferindu-mi capul în timp ce-o fac, şi umărul meu drept se izbeşte atât de puternic de pieptul lui, încât omul zboară de-a lungul culoarului.

Cineva încearcă să mă împuşte de la spate.

Mă întorc şi merg ţintă spre el, îndepărtându-mi cu mâna gloanţele de pe faţa mea de parcă sunt nişte muşte. Iar apoi îl apuc de umeri, îl aduc aproape şi-i trag un genunchi între picioare. Se apleacă, icnind şi gemând şi

ghemuindu-se în poziţie fetală pe jos. Mă aplec, îi smulg arma din mână şi-l apuc de tricou. Îl ridic cu o mână şi-l izbesc de perete. Îi lipesc pistolul de frunte.

M-am săturat să aştept.

— Unde e? îl întreb.

Nu vrea să-mi răspundă.

— *Unde e?* strig eu.

— N-nu ştiu, zice el într-un sfârşit, cu un glas tremurat, zvâcnind şi zbătându-se în strânsoarea mea.

Şi, nu ştiu de ce, îl cred. Încerc să-i citesc privirea, căutând ceva, şi nu găsesc decât groază. Îi dau drumul pe jos şi-i strivesc pistolul în mână, după care i-l arunc în poală.

Deschid o altă uşă.

Sunt atât de frustrată, atât de mânioasă şi atât de orbită de groază pentru Kenji, încât tremur de furie. Nici măcar nu ştiu pe cine să caut prima oară.

Pe Sonya.

Pe Sara.

Pe Kenji.

Pe Anderson.

Stau în faţa altei uşi, înfrântă. Soldaţii nu mai vin după mine. Sirenele încă urlă, dar de la depărtare acum. Şi dintr-odată mă întreb dacă asta n-a fost cumva o pierdere de vreme. Dacă nu cumva Anderson nici măcar nu se află pe această navă. Dacă nu cumva noi ne aflăm pe nava *greşită.*

Şi, din cine ştie ce motiv, de data asta nu dărâm uşa.

Din cine ştie ce motiv, mă hotărăsc să încerc mânerul mai întâi.

E descuiată.

ȘAPTEZECI ȘI UNU

Înăuntru se află un pat imens cu o fereastră mare şi o privelişte frumoasă a oceanului. Chiar e drăguț cât de larg şi vesel e totul. Mai drăguți încă sunt ocupanții camerei.

Sonya şi Sara se holbează la mine.

Sunt perfecte. În viață.

La fel de frumoase ca întotdeauna.

Dau fuga la ele, atât de uşurată, încât izbucnesc în lacrimi.

— Sunteți bine? le întreb, gâfâind, incapabilă să mă controlez. Sunteți în regulă?

Se aruncă în brațele mele, arătând ca şi când au fost în iad şi înapoi, torturate pe dinăuntru, şi tot ce-mi doresc e să le scot de pe nava asta şi să le duc acasă.

Dar de îndată ce agitația inițială ia sfârşit, Sonya spune ceva ce-mi opreşte inima în loc.

—Te-a căutat Kenji, îmi zice ea. A fost adineauri aici, nu cu mult timp în urmă, şi ne-a întrebat dacă nu te-am văzut...

— A zis că v-ați despărțit, adaugă Sara.

— Şi că nu ştia ce s-a întâmplat cu tine, spune Sonya.

— Ne-am temut că ai murit, spun ele împreună.

— Nu, le zic eu, simțind c-o iau razna acum. Nu, nu, n-am murit. Dar trebuie să plec. Stați aici! le spun. Nu vă mişcați! Nu plecați nicăieri! Mă întorc imediat, vă promit!

Trebuie doar să-l găsesc pe Kenji... Trebuie să-l găsesc pe Anderson...

— E la două uşi mai încolo, spune Sara, făcând ochii mari.

— Cea din capătul culoarului, adaugă Sonya.

— Uşa albastră, îmi spun ele.

— Aşteaptă! mă opreşte Sonya când dau să plec.

— Ai grijă! spune şi Sara. Am auzit nişte lucruri...

— Despre o armă pe care a adus-o cu el, intervine Sonya.

— Ce fel de armă? întreb, simţind cum îmi încetineşte pulsul.

— Nu ştim, răspund ele în cor.

— Dar l-a făcut foarte fericit, şopteşte Sara.

— Da, foarte fericit, adaugă Sonya.

Îmi încleştez pumnii.

— Vă mulţumesc, le spun. Vă mulţumesc... ne vedem curând! Foarte curând...

Şi ies, îndepărtându-mă, alergând pe culoar şi auzindu-le strigând în urma mea să am grijă şi noroc.

Dar nu mai am nevoie de noroc. Am nevoie de aceşti doi pumni şi de această coloană de oţel. Ajung într-o clipă în faţa uşii albastre. Nu mă mai tem de nimic.

Nu şovăi. Nu voi şovăi. Niciodată de-acum înainte.

Dărâm uşa.

— JULIETTE... NU...

ȘAPTEZECI ȘI DOI

Vocea lui Kenji mă loveşte ca un pumn în gât.

Nici măcar n-am timp să clipesc înainte să fiu izbită de perete.

Spatele meu, gândesc. Ceva e în neregulă cu spatele meu. Durerea e atât de sfâşietoare, încât nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva mi-am rupt spatele. Sunt ameţită şi mă simt înceată; capul mi se învârte şi aud un ţiuit ciudat în urechi.

Mă ridic în picioare.

Sunt lovită, din nou, cu putere. Şi nici măcar nu ştiu de unde provine durerea. Nu pot clipi suficient de repede, nu-mi pot potoli capul suficient de mult cât să alung starea de confuzie.

Totul se înclină într-o parte.

Încerc din răsputeri s-o alung.

Sunt mai puternică decât asta. Mai bună decât asta. Se presupune că sunt indestructibilă.

Sus, din nou.

Încetişor.

Ceva mă loveşte atât de tare, încât zbor de-a lungul camerei, izbindu-mă de perete. Alunec la podea. Sunt aplecată acum, ţinându-mi capul cu mâinile, încercând să clipesc, încercând să înţeleg ce se petrece.

Nu înţeleg ce mă tot loveşte.

Atât de tare.

Nimic nu m-ar putea lovi atât de tare. Nu iar şi iar.

Am senzaţia că cineva mă strigă pe nume, dar nu pot să-l aud. Totul e atât de înăbuşit, atât de alunecos şi dezechilibrat, încât zici că-i aici, lângă mine, şi nu-l pot găsi sau simţi.

Am nevoie de un alt plan.

Nu mă ridic din nou. Rămân în genunchi, târându-mă înainte, şi de data asta, când soseşte lovitura, încerc s-o resping. Mă străduiesc din răsputeri să-mi împing energia în faţă, dar toate loviturile la cap m-au făcut instabilă. Mă agăţ de energia mea cu o disperare maniacală şi, cu toate că nu reuşesc să înaintez, nu sunt împinsă înapoi.

Încerc să înalţ capul.

Încetişor.

În faţa mea nu se află nimic. Nicio maşinărie. Niciun element straniu care ar putea crea aceste impacturi puternice. Clipesc cu repeziciune din pricina ţiuitului din urechi, încercând din răsputeri să-mi limpezesc vederea.

Ceva mă loveşte din nou.

Intensitatea ameninţă să mă împingă îndărăt, dar îmi înfig degetele în podea până ce trec prin lemn, şi mă agăţ de scânduri.

Aş ţipa, dac-aş putea. Dac-aş mai avea vreun strop de energie în mine.

Ridic din nou capul. Încerc din nou să văd.

Şi, de data asta, zăresc două siluete.

Una e a lui Anderson.

Cealaltă e cineva pe care nu-l recunosc.

E un blond îndesat, cu părul tuns periuţă şi privirea dură. Îmi pare vag cunoscut. Şi stă lângă Anderson cu un zâmbet arogant pe faţă, cu mâinile întinse înainte.

Bate din palme.

Doar o dată.

Sunt dezlipită de pe podea şi izbită din nou de perete.

Unde acustice.

Acestea sunt *unde de presiune*, îmi dau eu seama.

Anderson şi-a găsit o jucărie.

Scutur din cap şi încerc din nou să mi-l limpezesc, dar loviturile vin mai repede acum. Mai puternice. Mai intense. Trebuie să închid ochii din pricina presiunii loviturilor şi încerc să mă târăsc, disperată, pătrunzând cu mâinile prin scândurile de lemn pentru a mă prinde de ceva.

O altă lovitură.

Tare, la cap.

E ca şi când provoacă o explozie de fiecare dată când bate din palme, iar ceea ce mă omoară nu e explozia. Nu e impactul direct. Ci presiunea eliberată dintr-o bombă.

Iar şi iar şi iar.

Ştiu că singurul motiv pentru care sunt capabilă să-i supravieţuiesc e fiindcă sunt prea puternică.

Dar *Kenji*, gândesc eu.

Kenji trebuie să fie pe undeva prin camera asta. El a fost cel care m-a strigat pe nume, care a încercat să mă avertizeze. Trebuie să fie pe aici, pe undeva, şi dacă eu de-abia îi pot supravieţui acestui lucru acum, nu ştiu cum s-ar putea descurca el mai bine.

Probabil că se descurcă mai rău.

Mult mai rău.

Teama asta e suficientă pentru mine. Mă întăreşte un nou soi de forţă, o intensitate animalică, disperată, care mă copleşeşte şi mă sileşte să mă ridic. Reuşesc să stau în picioare în faţa fiecărui impact, fiecărei lovituri, în timp ce-mi zguduie capul şi îmi răsună în urechi.

Şi pornesc.

Pas cu pas, înaintez.

Aud un foc de armă. Trei. Încă cinci. Şi-mi dau seama că toate sunt îndreptate în direcţia mea. Gloanţe care se izbesc de mine şi cad pe jos.

Blondul se mişcă. Se dă înapoi. Încearcă să se îndepărteze de mine. Îşi creşte frecvenţa loviturilor, sperând să mă devieze din drum, dar am ajuns prea departe ca să pierd această luptă. Nici măcar nu mai gândesc acum, de-abia sunt lucidă, iar singurul meu ţel e să pun mâna pe el şi să-l amuţesc pentru totdeauna. N-am nici cea mai vagă idee dacă a reuşit să-l ucidă pe Kenji încă. N-am nici cea mai vagă idee dacă urmează să mor. N-am nici cea mai vagă idee cât mai pot susţine asta.

Dar trebuie să încerc.

Încă un pas, îmi spun.

Mişcă-ţi piciorul! Acum laba piciorului! Îndoaie genunchiul!

Aproape ai ajuns, îmi spun.

Gândeşte-te la Kenji. Gândeşte-te la James. Gândeşte-te la promisiunile pe care i le-ai făcut acelui băiat de zece ani, îmi spun. Du-l pe Kenji acasă. Mergi şi tu acasă.

Iată-l aici. Chiar în faţa ta.

Întind mâna ca şi când m-aş afla într-un nor şi îmi încleştez pumnul în jurul gâtului său.

Strâng.

Strâng până ce undele acustice încetează.

Aud ceva trosnind.

Blondul cade pe jos.

Şi eu mă prăbuşesc.

ȘAPTEZECI ȘI TREI

Anderson se află în picioare lângă mine acum, având îndreptat un pistol spre faţa mea.

Împuşcă o dată.

Iar.

Încă o dată.

Închid ochii şi trag adânc dinlăuntrul meu ultimele fărâme de forţă, întrucât, cumva, un oarecare instinct din interiorul trupului meu încă zbiară la mine să rămân în viaţă. Îmi aduc aminte că Sonya şi Sara mi-au spus odată că energiile noastre ar putea fi secate. Că ne-am putea surmena. Că ele încercau să încropească nişte leacuri care ne-ar putea ajuta cu astfel de lucruri.

Mi-aş dori să am acum acel leac.

Clipesc spre Anderson şi silueta lui e neclară pe alocuri. Stă chiar lângă capul meu, şi vârfurile bocancilor lui lustruiţi îmi ating creştetul. Nu aud prea multe în afară de ecourile din oasele mele, nu văd prea multe în afară de gloanţele care cad în jurul meu. Încă trage foc după foc. Încă îşi descarcă pistolul în trupul meu, aşteptând momentul când ştie că nu îi voi mai putea ţine piept.

Sunt pe moarte, gândesc. Sigur sunt. Credeam că ştiu ce înseamnă să mori, dar probabil că m-am înşelat. Întrucât asta e un cu totul alt fel de a muri. Un alt fel de durere.

Dar, dacă tot e să mor, presupun c-aş mai putea face un lucru înainte să plec de pe lumea asta.

Ridic mâinile. Îl apuc pe Anderson de glezne. Încleştez pumnii.

Şi-i sfărâm oasele cu mâinile.

Ţipetele lui îmi sfredelesc negura din minte, suficient cât să mă facă să mă concentrez din nou asupra lumii. Clipesc cu repeziciune, uitându-mă în jur şi văzând limpede pentru prima oară. Kenji e prăbuşit în colţ. Blondul e întins pe jos.

Anderson a fost deconectat de picioarele sale.

Gândurile îmi sunt mai limpezi dintr-odată, ca şi când am preluat din nou controlul. Nu ştiu dacă asta e ceea ce face speranţa dintr-un om, dacă ea chiar are puterea de a aduce pe cineva înapoi la viaţă, dar să-l văd pe Anderson zvârcolindu-se pe jos mă animă. Mă face să cred că mai am o şansă.

Ţipă îngrozitor de mult, zvârcolindu-se şi târându-se pe podea cu braţele. Şi-a scăpat pistolul, în mod clar prea chinuit şi prea împietrit pentru a se mai întinde după el, şi-i văd agonia din privire. Slăbiciunea. Groaza. De-abia acum înţelege oroarea care urmează să i se întâmple. Cum trebuia să i se întâmple. Că avea să fie redus la nimic de o fetiţă prostuţă care era prea laşă, a spus el, ca să se apere singură.

Şi acela e momentul în care-mi dau seama că încearcă să-mi spună ceva. Că încearcă să vorbească. Poate că mă imploră. Poate că plânge. Poate că cere îndurare. Dar nu-l mai ascult.

N-am absolut nimic să-i spun.

Întind mâna la spate şi-mi scot pistolul din toc.

Şi-l împuşc în frunte.

ȘAPTEZECI ȘI PATRU

De două ori.

O dată pentru Adam.

O dată pentru Warner.

ȘAPTEZECI ȘI CINCI

Vâr pistolul înapoi în toc. Mă îndrept spre Kenji, care zace nemişcat, dar încă respiră, şi-l arunc peste umăr.

Deschid uşa cu piciorul.

Pornesc înapoi pe culoar.

Deschid cu piciorul uşa de la camera Sonyei şi a Sarei şi-i dau drumul lui Kenji pe pat.

—Vindecaţi-l! spun eu, de-abia respirând acum. Vă rog, vindecaţi-l!

Cad în genunchi.

Sonya şi Sara trec la treabă cât ai clipi. Nu vorbesc. Nu plâng. Nu ţipă. Nu cedează psihic. Încep imediat să lucreze şi nu cred că le-am iubit vreodată mai tare ca în momentul ăsta. Îl întind pe pat, cu Sara de-o parte a lui şi Sonya de cealaltă parte, şi mai întâi îşi pun mâinile pe capul lui. Apoi pe inimă.

Apoi alternează, făcând cu schimbul pentru a readuce cu forţa la viaţă diferite părţi ale trupului său, până ce Kenji se mişcă şi pleoapele îi flutură, dar ochii rămân în continuare închişi, iar capul i se suceşte dintr-o parte în alta.

Încep să mă îngrijorez, dar sunt prea speriată şi prea obosită ca să fac vreo mişcare.

Într-un final, fetele fac un pas înapoi.

Ochii lui Kenji sunt în continuare închişi.

— A funcţionat? le întreb, îngrozită să aud răspunsul.

Sonya şi Sara încuviinţează din cap.

— Doarme, spun ele.

— Se va face bine? Pe de-a-ntregul? le întreb, disperată acum.

— Aşa sperăm, răspunde Sonya.

— Dar va dormi câteva zile, adaugă Sara.

— Rănile au fost foarte adânci, spun ele în cor. Ce s-a întâmplat?

— Unde de presiune, le spun, cu vocea redusă la o şoaptă. N-ar fi trebuit să supravieţuiască.

Sonya şi Sara se uită în continuare la mine, aşteptând.

Mă silesc să mă ridic în picioare.

— Anderson e mort.

— L-ai omorât, şoptesc ele.

Nu e o întrebare.

Încuviinţez din cap.

Se holbează la mine, cu gura deschisă, uluite.

— Să mergem! spun. Războiul a luat sfârşit. Trebuie să le spunem şi celorlalţi.

— Dar cum vom ieşi de-aici? întreabă Sara.

— E plin de soldaţi peste tot, adaugă Sonya.

— Nu mai sunt, le spun.

Sunt prea obosită ca să le explic, dar sunt extrem de recunoscătoare pentru ajutorul lor. Pentru existenţa lor. Pentru faptul că sunt încă în viaţă. Le ofer un mic zâmbet înainte să mă duc la pat şi să-l ridic pe umeri pe Kenji. Pieptul lui e curbat peste spatele meu, un braţ îi e aruncat peste umărul meu stâng şi celălalt atârnă în faţa mea. Braţul meu drept e petrecut în jurul picioarelor lui.

Îl ridic mai sus pe umeri.

— Sunteţi gata? le întreb pe fete, uitându-mă la ele.

Ele dau din cap.

Le conduc afară, ieşind eu prima pe uşă şi înaintând pe culoare, uitând pentru o clipă că habar nu am cum să ies de pe nava asta. Însă culoarele sunt pustii. Toată lumea e ori rănită, ori inconştientă, ori plecată. Ocolim trupurile căzute, împingând braţe şi picioare din drum. Noi suntem singurii rămaşi.

Eu, care-l car pe Kenji.

Sonya şi Sara urmându-mă îndeaproape.

Într-un final, găsesc o scară. Mă caţăr pe ea. Sonya şi Sara poartă greutatea lui Kenji între ele şi eu mă întind de sus ca să-l ridic. Suntem nevoite să facem asta de încă trei ori, până ce ajungem într-un sfârşit pe puntea de sus, unde îl arunc peste umeri pentru ultima oară.

Iar apoi păşim, în linişte, pe puntea navei abandonate, în jos pe chei şi înapoi pe uscat. De data asta nu-mi pasă că vom fura un tanc. Nu-mi pasă că voi fi văzută. Nu-mi pasă de nimic şi nu-mi doresc decât să-mi găsesc prietenii. Şi să pun capăt acestui război.

Pe marginea drumului e abandonat un tanc. Încerc mânerul uşii.

E descuiat.

Fetele se urcă şi mă ajută să-l ridic pe Kenji în poala lor. Închid uşa şi mă urc la volan. Apăs cu degetul mare pe scanner ca să pornesc motorul; sunt recunoscătoare că Warner ne-a programat ca să putem avea acces la sistem.

Abia în momentul acela îmi amintesc că habar n-am să conduc.

Mă gândesc că e un lucru bun că de fapt conduc un tanc.

Nu-mi bat capul cu indicatoarele de oprire şi cu străzile. Conduc tancul fix pe lângă drum şi direct spre centrul sectorului, în direcţia generală din care ştiu că am venit. Apăs prea tare acceleraţia şi frâna, dar mintea mea se află într-un loc în care nimic altceva nu mai contează.

Aveam un ţel. Primul pas a fost îndeplinit.

Iar acum voi duce planul la capăt.

Le las pe Sonya şi pe Sara la barăci şi le ajut să-l care pe Kenji. Aici vor fi feriţi de primejdie. Aici se vor putea odihni. Dar încă nu e rândul meu să mă opresc.

Mă duc direct spre baza militară, intru şi urc cu ascensorul spre locul în care mi-amintesc că am coborât pentru adunare. Trântesc uşă după uşă, îndreptându-mă spre exterior şi ieşind în curte, unde mă caţăr până ce ajung în vârf. La 30 de metri în aer.

Unde a început totul.

Acolo se află pupitrul unui tehnician, un sistem de mentenanţă pentru difuzoarele împrăştiate prin tot sectorul. Îmi amintesc asta. Îmi amintesc toate astea acum, deşi creierul meu e amorţit şi mâinile îmi tremură, iar sângele care nu-mi aparţine îmi picură pe faţă şi pe gât.

Dar acesta era planul.

Trebuie să-l duc la capăt.

Apăs codul de acces pe tastatură şi aştept să aud clicul. Cutia tehnicianului se deschide. Studiez diferitele

siguranţe şi butoane, ridic întrerupătorul pe care scrie TOATE DIFUZOARELE şi inspir adânc. Apăs pe tasta interfonului.

— Atenţie, Sector 45! încep eu, iar cuvintele mele sunt aspre şi puternice şi inegale. Comandantul suprem al Restauraţiei a murit. Capitala s-a predat. Războiul a luat sfârşit. Tremur din toate încheieturile acum, iar degetul îmi alunecă pe buton în timp ce încerc să-l ţin apăsat. Repet, comandantul suprem al Restauraţiei a murit. Capitala s-a predat. Războiul a luat sfârşit.

Pune punct, îmi spun.

Pune punct acum!

— Sunt Juliette Ferrars şi voi conduce această naţiune. Provoc pe oricine doreşte să mi se împotrivească.

ȘAPTEZECI ȘI ȘASE

Fac un pas în faţă şi picioarele îmi tremură, ameninţând să se îndoaie şi să se frângă sub mine, dar mă silesc să înaintez. Mă silesc să trec prin uşă, să intru în ascensor şi să ies afară, pe câmpul de luptă.

Nu-mi ia mult să ajung acolo.

Pe pământ există sute de cadavre în mase răvăşite, însângerate, dar există şi mai multe sute de oameni încă în picioare, mai vii decât aş fi putut spera vreodată. Vestea s-a răspândit mai repede decât credeam. E aproape ca şi când ştiau de ceva timp că bătălia luase sfârşit. Soldaţii de pe nava lui Anderson care au supravieţuit stau laolaltă cu ai noştri, unii încă uzi leoarcă, îngheţaţi până-n măduva oaselor în acest aer extrem de rece. Probabil şi-au găsit drumul până la mal şi au împrăştiat vestea despre asaltul nostru, despre decesul iminent al lui Anderson. Toată lumea se uită în jur, holbându-se unii la alţii, holbându-se la mâinile lor sau spre cer. Alţii încă verifică masa de cadavre, căutându-şi prietenii şi membrii familiei, cu expresii deopotrivă uşurate şi înspăimântate. Trupurile lor istovite nu vor să continue aşa.

Uşile barăcilor s-au deschis şi civilii rămaşi inundă terenurile, alergând ca să se reunească cu cei dragi, şi,

pentru o clipă, scena e deopotrivă îngrozitor de deprimantă şi îngrozitor de frumoasă, iar eu nu ştiu dacă să plâng de durere sau de fericire.

Nu plâng deloc.

Înaintez, silindu-mi picioarele să se mişte, implorându-mi oasele să rămână pe poziţii, să mă poarte spre finalul acestei zile şi spre restul vieţii mele.

Vreau să-mi văd prietenii. Trebuie să ştiu că sunt bine. Am nevoie de o confirmare vizuală că sunt bine.

Dar, de îndată ce intru în mulţime, soldaţii Sectorului 45 îşi pierd controlul.

Cei însângeraţi şi cei bătuţi de pe câmpul nostru de luptă strigă şi ovaţionează în pofida bălţii de sânge în care stau, salutându-mă în timp ce trec printre ei. Şi, când mă uit în jur, îmi dau seama că ei sunt soldaţii *mei* acum. Au avut încredere în mine, au luptat cu mine şi alături de mine, iar acum eu voi avea încredere în ei. Voi lupta pentru ei. Asta e prima din numeroasele bătălii ce vor urma. Vor mai fi multe zile aidoma acesteia.

Sunt murdară de sânge, iar costumul mi s-a rupt şi e plin de aşchii şi fragmente metalice. Mâinile îmi tremură atât de tare, încât nici măcar nu mi le mai recunosc.

Şi totuşi, mă simt extrem de calmă.

Incredibil de calmă.

Ca şi când amploarea a ceea ce tocmai s-a întâmplat n-a reuşit încă să-şi pună amprenta asupra mea.

E imposibil să nu mă ating de mâini şi braţe întinse în timp ce traversez câmpul de luptă, şi e ciudat pentru

mine, cumva, ciudat că nu tresar, ciudat că nu-mi ascund mâinile, ciudat că nu mă tem să nu-i rănesc.

Ei mă pot atinge dacă doresc, şi poate că-i va durea, dar pielea mea nu va mai ucide pe nimeni.

Întrucât n-am să-i îngădui să ajungă atât de departe.

Întrucât acum ştiu cum s-o controlez.

ȘAPTEZECI ȘI ȘAPTE

Complexurile de locuinţe sunt nişte locuri tare mohorâte şi mizere, gândesc eu, în timp ce trec printre ele. Acestea vor fi primele care vor dispărea. Casele noastre ar trebui să fie reconstruite. Restaurate.

Trebuie s-o luăm de la capăt.

Mă caţăr pe latura uneia dintre micile locuinţe. Urc şi al doilea nivel. Întind mâna, agăţându-mă de acoperiş, şi mă ridic pe el. Trag cu şutul în panourile solare, împingându-le pe jos, şi mă poziţionez deasupra, chiar în mijloc, în timp ce privesc mulţimea.

Căutând feţe cunoscute.

Sperând că mă vor vedea şi vor veni spre mine.

Sperând.

Stau pe acoperişul acestei case pentru ceea ce par a fi zile, luni, ani, şi nu văd decât feţele soldaţilor şi ale familiilor lor. Niciunul din prietenii mei.

Simt că-mi pierd echilibrul, ameţeala ameninţând să pună stăpânire pe mine, iar pulsul îmi goneşte repede şi tare. Sunt pregătită să renunţ. Am stat aici suficient cât lumea să arate spre mine, suficient cât să fiu recunoscută, suficient cât să se răspândească vestea că stau aici, aşteptând ceva. Pe cineva. Pe oricine.

Sunt pe cale să cobor înapoi în mulţime şi să le caut trupurile căzute, când speranţa îmi încolţeşte în inimă.

Unul câte unul, îşi fac apariţia, ieşind din toate colţurile câmpului, din adâncurile barăcilor, de-a lungul complexurilor. Însângeraţi şi învineţiţi. Adam, Alia, Castle, Ian, Lily, Brendan şi Winston îşi croiesc drum spre mine doar ca să se întoarcă şi să-i aştepte şi pe ceilalţi să sosească. Winston plânge.

Sonya şi Sara îl târăsc pe Kenji din baracă, înaintând cu paşi mărunţi. Observ că ochii lui s-au deschis acum, doar un pic. Kenji cel încăpăţânat. Fireşte că s-a trezit când ar fi trebuit să doarmă.

James vine alergând spre ei.

Se izbeşte de Adam, agăţându-se de picioarele lui, iar Adam îl ia în braţe, zâmbindu-i aşa cum nu l-am mai văzut niciodată. Castle dă din cap spre mine, radiind. Lily îmi aruncă o bezea. Ian execută o mişcare ciudată cu degetele, ca şi când ar trage cu pistolul, iar Brendan îmi face cu mâna. Alia arată mai triumfătoare ca niciodată.

Şi privesc spre ei, cu un zâmbet ferm, ţinut în loc de nimic altceva decât de forţa voinţei. Încă privesc lung, aşteptând ca ultimul meu prieten să-şi facă apariţia. Aştept ca el să ne găsească.

Dar nu e aici.

Scrutez miile de oameni împrăştiaţi de-a lungul acestui teren îngheţat şi nu-l văd pe nicăieri, iar groaza acestui moment mă loveşte în măruntaie până ce rămân fără suflare şi speranţă, clipind cu repeziciune şi încercând să nu mă prăbuşesc.

Acoperişul metalic de sub picioarele mele tremură.

Mă întorc spre sunet, cu inima bubuindu-mi în piept, şi văd o mână întinzându-se peste margine.

ȘAPTEZECI ȘI OPT

Se ridică pe acoperiş şi vine spre mine, păşind cu hotărâre. Calm, ca şi când azi nu aveam nimic de făcut şi plănuiserăm să stăm aici, împreună, şi să admirăm un câmp plin de cadavre şi copii fericiţi.

— Aaron, şoptesc eu.

Mă trage în braţele lui.

Şi eu cedez.

Fiecare os, fiecare muşchi, fiecare nerv din trupul meu se înmoaie la atingerea lui, şi mă agăţ de el cu toată fiinţa mea.

— Ştii, şopteşte el, cu buzele lipite de urechea mea, întreaga lume va veni după noi acum.

Mă las pe spate şi mă uit în ochii lui.

— De-abia aştept să-i văd cum încearcă!

MULȚUMIRI

Am ajuns la final.

Iar aici, la linia de sosire, am rămas dintr-odată fără grai, incapabilă să articulez în orice număr de cuvinte cât de multe ajutoare am avut, cât de multe mâini au atins această carte sau cât de multe minți au dat formă acestei povești. Dar voi ați fost alături de mine în tot acest timp, citind împreună cu mine, scriindu-mi și încurajându-mă, ajutându-mă în timpul momentelor dificile și ținându-mă mereu de mână. Numeroșii mei prieteni dragi de la HarperCollins și Writers House. Familia mea, neclintită, ca întotdeauna. Ransom Riggs, un înger pe pământ. Tara Weikum, o magiciană. Jodi Reamer, o sfântă.

Și tu, dragă cititorule, mai ales tu.

Îți sunt îndatorată pentru sprijinul tău, pentru dragostea ta, pentru prietenia ta din pagini și de pe Internet. Îți mulțumesc că ai fost alături de mine în călătoria lui Juliette; îți mulțumesc că ți-a păsat atât de mult! Sper din tot sufletul ca acest ultim volum să fie pe placul tău!

Cu multă dragoste,